

DENGE AZADİ - SÖYLEŞİ > 10-11

“Örgütlü Bir Halkız ve Halkımızla Birlikte Bu Koronadan Korunmaya Çalışıyoruz”

Koronavirüs pandemisinin yaygınlaşmasının ardından en büyük risk bölgelerinden biri de Kürdistan coğrafyasıydı. Vakaların en çok görüldüğü İran’la komşu olması nedeniyle risk barından bölgede çalışmalar, vakaların görülmeye başlanmasından önce

de başlatılmıştı. Bölge milletvekillerinden ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven ile Kürdistan’da koronavirüs pandemisini, alınan önlemleri ve kurulan dayanışma ağlarını konuştuk.

Güven: “Kürtler şu anda ‘bunlar aslında yoktur’ dedikleri noktadan, bütün dünyada tanınan, bilinen ve statüsüne yaklaşan bir gerçeklik noktasına geldi. Bunun karşısında AKP gerçekten ne yapacağını şaşırmış durumda.” dedi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Ücretsiz

Gerçekler Devrimcidir 21 Nisan - 4 Mayıs 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 210 www.ozgurgelecek18.net Dijital Baskı

HER ADIMLARI BİNLERCE İNSANIN YAŞAMINA MAL OLUYOR

EMEK > 7

Ücretsiz İzin Yasalaştı: İşçiye Sefalet Ücreti

İşçiyi ücretsiz izne çıkarmak için gerekli olan karşılıklı rıza ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. İşçiler patronları tarafından tek taraflı olarak ücretsiz izne çıkartılabilecek, karşılığında patronların hiçbir sorumluluğu olmayacak.

SOYKIRIMIN 105. YILI > 17

“Ancak Çölde Yaşayabilirler!”

Bundan tam 105 yıl önce böyle buyurmuştu Mehmet Talat! Mazlum Ermeni halkının fermanı için.

Ancak çölde bile yaşamalarına müsaade edilmez. Ermenilere çöller bile çok görülür. Kırım ve kıyım ülkenin sayısız yerlerinde başlatılır.

İbrahim Gökçek dışarıda Mustafa Koçak ise hapisanede tüm engellemelere rağmen direnişi sürdürüyor.

Grup Yorum Direnişi Sürdürüyor

Konser yasaklarının kalması ve adil yargılanma talebiyle Grup Yorum Üyelerinin başlattığı açlık grevi ölüm orucuna çevrildi ve direnişleri 100'ü günleri geride bıraktı. Helin Bölek direnişinin 288. Gününde 3 Nisan'da yaşamını yitirdi. Şimdi İbrahim Gökçek dışarıda Mustafa Koçak ise hapisanede tüm engellemelere rağmen direnişi sürdürüyor.

Mustafa Koçak: "Gezmeyi unuttum, yürüyemiyorum"

Adil yargılanma talebiyle 293 gündür ölüm orucunda olan Mustafa Koçak'ın babası Hasan Kocak, "Oğlum son yaptığımız telefon görüşmesinde artık yürüyemediğini söyledi" dedi.

Mezopotamya Ajansı'na konuşan Koçak'ın kız kardeşi Mine Koçak ise, Mahir Kılıç ve Sinan Yanbal ile birlikte bir haftalık açlık grevine başladı. Her iki çocukları da açlık grevinde olan aile, adalet taleplerini bir kez daha yineledi.

Koçak ile görüşme yapabilmek için 32 gündür Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi önünde beklediklerini ifade eden baba Hasan Koçak, oğluya geçen pazar telefonla konuştuklarını söyledi. Koçak, oğlunun kendisine artık yürüyemez duruma geldiğini belirterek, "Oğlum artık gezmeyi unuttuğunu, ayaklarının şiştiğini eskiden 40 numara terlik ve ayakkabı giydiğini şimdi ise 46 numara giydiğini söyledi. Dişlerinin sallandığını ağrılarının ise giderek şiddetlendiğini belirtti.

Biz ailesi olarak endişeliyiz. Çünkü hiçbir şekilde avukatlarıyla görüştürülüyor ne telefonla nede kapalı görüşe izin verilmiyor. Cezaevi yetkilileri onu hastaneye götürmek istiyorlar ama Mustafa avukatı olmadan hastaneye gitmeyi reddediyor" dedi.

Mustafa Koçak'ın ailesi ve arkadaşları gözaltına alındı

Adil yargılanma talebiyle 293 gündür ölüm orucunda olan Mustafa Koçak'a destek için hapisane önünde açlık grevine giren aile ve arkadaşları

arabı gözaltına alındı. Gözaltı gerekçesi olarak İzmir Valiliği'nin 20 Mart'ta aldığı eylem yasağı gösterildi.

İbrahim Gökçek: "Ölmek için bu eylemi yapmıyorum"

Grup Yorum üyelerinin tahliye edilmesi, konser ve diğer tüm yasakların kaldırılması talebiyle 307 gündür ölüm orucunda bulunan İbrahim Gökçek, "Ölmek için bu eylemi yapmıyorum" diyor.

İbrahim Gökçek, herkesi mücadelesine destek vermeye çağırarak; "Yaşamayı çok seviyorum. Ölmek için bu eylemi yapmıyorum. Elimden geldiğince de yaşamak için mücadele edeceğim. Sadece türkü söylemek istiyorum.

Konser yasakları kaldırılınsın, cezaevlerindeki üyelerimiz tahliye edilsin. Bir an önce taleplerimiz karşılınsın. Herkesin elinden geldiğince mücadelemize destek vermesini istiyorum" dedi.

Özgür Gelecek olarak Koronavirüs günlerinde dayanışmanın önemi ve sanatın buradaki rolü zerine Grup Umuda Haykırışla verimli bir söyleşi gerçekleştirdik.

Grup Umuda Haykırışla Dayanışmayı ve Sanatın Rolünü Konuştuk

Dün akşam Türkiye saati ile 21.00 Avrupa saati ile 20.00'de başlayan söyleşide Türkiye ve Avrupa'da son yaşanan gelişmeler, Koronavirüs pandemisiyle ortaya çıkan tablo, ezilenlerin buna karşı nasıl bir mücadele çizgisi izlediği, bunda sanatın rolü üzerine canlı ortamda bir söyleşi sohbet gerçekleştirdik.

Program Dev Yapı İş sendikası Avrupa Temsilcisi Hasan Oğuzun inşaatta çalışırken yaşamını yitirdiği hatırlatılarak başsağlığı ile başladı.Söz alan Umuda Haykırış emperyalist kapitalist sistemin varlığını sürdürmek adına yaşama geçirdiği politikalara karşı yaşamın her alanında sanatla müzikle kitle ile buluşmak için her türlü olanağı kullanmaya çalıştıklarını, paylaşımı sosyal medya üzerinden yapmaya çalıştıklarını bu süreç böyle devam ettiği sürece devam edeceklerini dile getirdi.

Grup üyeleri yaşanan süreçten dolayı bir araya gelemediklerini ancak buna rağmen farklı yöntemler geliştirerek bunu aşmaya çalıştıklarını, bu dönemin kendileri açısından bir ilk olduğunu, toplum ve halk olarak dayanışma ağlarını örmenin ve büyütmenin gerekliliğini ifade etti.

Grup üyeleri, grubun tarihi hakkında bilgi verdi. Umuda Haykırış'ın Avrupa'da çalışmalarını yürüttüğünü, 2000 yılında geleneksel YDG Kültür-Sanat Festivaline katıldıklarını ve birinci olduklarını bundan sonra da konserler vermeye başladıklarını, Türkiye'de konserler verdiklerinin, bu yıl grubun 20.sanat yılı ol-

duğunu ifade etti Bu süre içinde susma ismiyle bir albüm gerçekleştirildiklerini dile getirdi.

Umuda Haykırış ilk ezgisini ölüm-süzleşen Grup Yorum üyesi Helin Bölek ve direnişinin 300. gününü geride bırakan İbrahim Gökçek için söyledi.

Özgür Gelecek adına yapılan konuşmalarda Türkiye ve Avrupa'da salgından en fazla etkilenen kesimlerin yoksullar ve emekçiler olduğu, hafta sonları sokağa çıkma yasaklarının ilan edildiği ama sömürünün devam ettiği ifade edildi. Yapılan sohbetlerde gerek Türkiye gerekse de Avrupa'da işçilerin çalışmaya devam ettiği sistemin çarklarının çevrilmeye çalışıldığı ifade edildi.

Özgür Gelecek olarak gerek basın alanında gerekse toplumsal alana doğru bilgiye ulaşmak dayanışma ağlarını örmenin daha fazla öne çıktığı, hapisanelerde gazetecilik yaptığı için çok sayıda insanın tutsak edildiği, son infaz yasaasının getirdiği adaletsizliğin devletin soruna çifte standartlı yaklaşımını gösterdiğine dikkat çekildi.

Salgın döneminde ezilenlerin tek merkezden bilgilendirildiği, TTB ve benzeri sağlık meslek örgütlerinin doğru bilgi vermek istediği ancak baskı ve sansüre maruz kaldıkları dile getirildi.

Yayın sırasında izleyicilerin soruları da alındı, Avrupa'da dayanışma ağlarının örülmesi adına neler yapıldığına dair bilgi verdi

Koronavirüs Sonrası İşçileri, Yoksulları ve Devrimcileri Zorlu Mücadele Günleri Bekliyor!

Aralık 2019'da Çin'de çıkan ve kısa sürede tüm dünyayı saran Koronavirüs salgını, milyonlarca insana bulaştı, on binlerce insanın ölümüne neden oldu ki, can almaya da hâlâ devam ediyor.

Salgının daha ne zamana kadar devam edeceği ise bilinmiyor. Birçok çevre ve bilim insanı, salgının çıkış noktası üzerine çeşitli fikirler ve teoriler ortaya atıyor, ancak bugün tartışmanın merkezine, salgın bahanesiyle emperyalist sistemin ne tür adımlar atmak istediğini ve ezilenlerin buna karşılık neler yapabileceğini koymak gerekiyor.

Kapitalist-emperyalist sistemin insanlık için ne kadar yıkıcı olduğu böylesi kriz dönemlerinde daha açık ve görünür hale geliyor; işsizlik, açlık ve yoksulluk daha kitlesel bir hal alıyor. Elbette buna karşılık emperyalist tekeller, krizi fırsata çevirip servetlerine servet katarak, kendini yeniden örgütlüyor; daha fazla sermaye daha az sayıdaki çevrede, kişide yoğunlaşıyor.

2008 dünya ekonomik krizi kapitalizmin bahsini ettiğimiz karakteri için en yakın ve çarpıcı örneklerden biri olarak hafızalardaki tazeliğini koruyor. Açık ki emperyalist sistem, krizi yönetebildiği için ayakta kalmaktadır. Böylesi dönemlerde tekeller, devletlerini göreve çağırırlar; her devlet, ulusal tekellerini korumaya alarak merkezi bütçeden ayırdıkları büyük miktarda parayla onları kurtarır. Örneğin Fransa'da, kilit önem taşıyan sanayi dalları ve ona bağlı diğer sektörleri kurtarmak için vergi indirimleri, batan sektörleri ayakta kalan tekellerin satın alması için kredi kolaylığı sağlandı. Ayrıca, tekellerin birleşimini teşvik, yanı sıra, otomobil sanayinin ayakta kalması için açılan 1 milyar kredilik destek; 10 yaşını doldurmuş arabaların yenilenmesi için araba başına 1.000 Euro teşvik parası verilmesi vb. gibi sermayeyi kurtarma önlemleri devreye sokulmuştu.

Aynı uygulama Almanya'da da yaşama geçirildi. Dokuz yaşını doldurmuş arabalarını yenilemek isteyenlere 2.500 Euro teşvik parası verildi. Faiz indirimi, sendikaların düşük sözleşmeli anlaşmaları, işten çıkartmaların kolaylaştırılması vb. sağlandı. Benzer uygulamalar İspanya, İsveç, İngiltere'de de yapıldı. Keza ABD, Fransa, İtalya, Almanya vb. birçok ülke, ekonomiyi yeniden canlandırmak için ucuz faizli krediler vererek, kredi kartları dağıtarak,

Her kriz, emperyalistler arasında büyük bir yıkım ve aynı zamanda her gücün pozisyonunun yeniden kurulması demektir. Bu durum ezilen milyarlar içinde geçerlidir. Bir farkla ki, bu süreç onlar için son derece ağır ve vahşi seyredecektir.

dar gelirliyle alışveriş çekleri vererek tüketim mallarına olan teşviki artırıp, ekonomiyi yeniden canlandırmaya çalıştılar.

TC devleti de 2008 krizinde Türk hâkim sınıflarının emrine amade olmuştu. Türk sermayesi, tıpkı efendilerinin yaptığı gibi krizi işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sömürü politikalarını genişletip, derinleştirerek haklarını gasp ederek atlattı. **"Kriz bizi teğet geçti"** söylemi, dönemi anlatan çarpıcı bir ifade olmuştu. Bu dönemde birçok iş yerinde işçilerin ücretleri düşürülmüş; işten atmalar kolaylaştırılmış ve sarı sendikal anlayışlar eliyle sınıfın emeği ve hakları gasp edilmişti.

En akılda kalanlardan biri aynı yıl OYAK'a bağlı Ereğli Demir-Çelik ve İskenderun Demir-Çelik'te çalışan 13 bin işçinin ücretlerinin "kriz" bahane edilerek 1,5 yıl süreyle % 35 düşürülmesiydi. Türk Metal Sendikası'nın yoğun çabasıyla bu sözünü ettiğimiz koşullar işçilere zorla kabul ettirilmişti. Hiç zararı olmayan bu iki kuruluşun ERDEMİR, 2008 yılında 211 milyon TL, İSDEMİR ise aynı yıl 208 milyon dolar kâr etmesine rağmen egemenler krizi fırsata çevirmekten geri kalmadılar.

Özetle, 2008 dünya ekonomik krizinin faturası, işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenerek; esnek, güvencesiz çalışma temel çalışma rejimi haline getirilerek; uluslararası iş bölümü yeniden yapılandırılarak yola devam edildi ve bugünlere gelindi.

Kuşkusuz kapitalist-emperyalizm, yine böylesi bir kriz döneminde kendini yeniden yapılandırmaya çalıştığı bir aşamada, sınıf düşmanları tarafından, onun örgütlü gücünün önderliğinde gerçekleşecek bir müdahale ile yıkılacaktır. Kapitalizm yerini sosyalizmin, gerici-faşist iktidarların

yerini demokratik halk iktidarlarının alması açık ki koşulların elverdiği bu süreçte, devrimci ve komünist öznelerin güçlü, yıkıcı ve etkin müdahalesiyle mümkün olacaktır.

Ne var ki bugün gerek dünyada gerekse de ülkemizde bu tablonun oldukça gerisindeyiz. Ancak yaşayanlar, dünya halkları nezdinde kapitalist sistemin daha fazla teşhir olmasını sağlamakta, bu da sosyalizmin güncelliğini bir kez daha hem de daha yüksek sesle haykırmak adına uygun bir zemin sunmaktadır.

Tekellerin Krize Çözümü; Devleti Göreve Çağırarak!

Tahmin etmeye gerek yok ki, emperyalist sistemin ekonomistleri, akıl hocaları ve hükümetler krizden çıkmanın yol haritası üzerinde harıl harıl çalışmaktadır. Uluslararası finans kapitalin merkezleri, örgütleri, neo-liberal serbest piyasa ekonomisinden vazgeçmemekle birlikte, bir süreliğine de olsa adına "devlet kapitalizmi" dedikleri gerçekte zararların devletlerin üzerine yıkılması anlamına gelen bir senaryo ile krizin atlatılmasında ortaklaşıyor görünmektedirler.

Emperyalist devletler, bazı şirketleri geçici olarak kamulaştırarak, merkezi bütçeden ayrılan milyar dolarlarla yapılacak yardımlarla krizi aşmaya çalışacaklardır. Emperyalistler arası çelişkiler, su almakta olan gemiyi kurtarma projesine zarar vermeyecek bir şekilde çözülmek istenecek, bu yeterli olmadığında ise yeni bir paylaşım savaşı ufukta görünecektir.

Koronavirüs pandemisi sonrası yaşamın her alanında yeni değişimlerle karşı karşıya kalınacağı, her kesim tarafından yüksek sesle dile getirilmektedir. En başta da işçi sınıfı ve emekçiler bundan etkilene-

cektir. Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO), (8 Nisan 2020), milyonlarca işçinin işini kaybedeceğini açıklamış durumdadır. Buna göre, "Arap ülkelerinde 5, Avrupa ülkelerinde 12, Asya-Pasifik'te 125 milyon" insanın işini kaybedeceği öngörülmektedir. Daha şimdiden birçok emperyalist devlet, tüm iş dallarında KHK'lar çıkartarak krizi fırsata çevirmiş durumdadır.

Fransa hükümeti Çalışma Bakanı Muriel Penicaud, şimdiden 25 Kanun Hükümünde Kararnameyi (8 Nisan 2020) açıklamış bulunuyor. Açıklanan KHK'larla belirlenen sektörlerde haftalık çalışma süresi 44 saatten 60 saate çıkartılmış durumda. İhtiyaç halinde şirketler yeni işçi alma yerine mevcut çalışanların çalışma sürelerini yükselterek onları çalışmaya zorlayacaklar. Öte yandan "ulaşım, lojistik, gıda endüstrisi, tarım, enerji, telekomünikasyon" dallarında getirilen söz konusu saat uygulamasına, bazı sektörlerde pazar günü de çalışma zorunluluğu getirilmek istenmektedir.

Diğer yandan patronlar, 31 Aralık 2020 tarihine kadar çalışanların izin tarihlerini değiştirmede yasal dayanağa sahip kılınmış bulunuyorlar. Bu şartları kabul etmeyen işçiler yasal olarak işten atılabilecek.

Aynı içerikte bir yasa da Almanya tarafından yürürlüğe konulmaktadır. Handelsblatt gazetesinin yayınladığı habere göre, değişiklik taslağında günlük çalışma süresinin "12 saate çıkartılması, ara mola ve iki vardiya arası dinlenme sürelerinin kısaltılması, pazar ve tatil günlerinde çalışmaya izin verilmesi" yer alıyor. Buna "süreli uygulama" dense de uygulamanın süresinin uzatılacağına hatta kalıcı olabileceğine dair bir beklenti vardır. Yasanın

merkezileşmesi beklenmeden Almanya'nın Bavyera eyaleti uygulamayı hayata geçirildi bile.

Emperyalist ülkeler ulusal tekellerin batmaması için milyarlarca Dolar ve Euro ayırarak krizi atlatmak için kolları sıvamış durumdadır. ABD, merkezi bütçeden ayırdığı 1 Trilyon Dolar'lık paradan her vatandaşa biner dolar vereceğini gerisini ise tekellere ayırdığını açıklamış bulunuyor. Avrupa Merkez Bankası 837 Milyar Dolar ayırdığını ve bu parayı ekonomik kriz yaşayan ülkelere vereceğini açıklamış bulunuyor. Almanya ayırdığı 837 Milyar Dolarlık bütçeden küçük ve orta ölçekli işletmelere bir kereye mahsus olarak 15 bin Euro vereceğini geri kalan miktarı ise büyük tekellere ayırdığını açıkladı bile.

İngiltere ayırdığı bütçeden en küçük 700 bin şirkete bir defalığına 10 bin Sterlin vereceğini, 2020 yılı boyunca büyük tekellden hisse senedi alacağını, turizm ve hizmet sektöründen ise vergi almayacağını duyurdu. Bunu Fransa 335, İspanya 233, Kanada 82 ve 28 Milyar Dolarla İtalya takip ediyor.

Sağlık çalışanlarına yardım yapılmaz, işsizlik ve emeklilik aylıkları yükseltilmez, konut sorununa çözüm bulunmaz, öğrencilere eğitim yardımı çok cüzi düzeyde tutulurken; hükümetler, böylesi kriz dönemlerinde büyük tekellere kesenin ağzını açarak milyarlarca dolar aktarabiliyorlar.

Tekeller, her kriz sonrası yüz binlerce işçiyi işten çıkartmayla tehdit etmektedir. Buna işbirlikçi sendikalar da eşlik edip, adeta tekellerin sözcüleri gibi hareket ederek işçileri toplu sözleşmelerde herhangi bir talepte bulunmamaya ikna etmeyi başarmaktadırlar. Nitekim, İGM Sendikası Mart ayında Almanya'nın NRW eyaletinde 4 milyon işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmeyi "0" anlaşmayla imzaladı.

Bahsini ettiğimiz tablo TC'nin bugün sürece nasıl baktığını anlamak, gelecek açısından önümüze hangi gündemleri getirebileceğini öngörmek bakımından önem kazanıyor. R.T.Erdoğan'ın açıkladığı 100 Milyar TL'lik bütçenin neredeyse tamamı başta büyük sermaye olmak üzere AKP yanlısı şirketlere giderken, halkın bu bütçeden yararlanmadığı ortadır.

AKP iktidarının açıkladığı sözde destekle; ulaşımda KDV'nin düşmesi, % 10 peşinatla ev alınması, esnafa kredi verilmesi, kredisi olan kişi ve kuruluşların kredi borçlarının üç ay ertelenmesi gibi önlemlerin R.T.Erdoğan tarafından destek olarak sunulması trajik komik bir durumdur.

AKP iktidarı yeni bir "Torba Yasayla" 1 Mayıs'ın öngünlerinde "işten çıkarmalar yasaklanıyor" yalanı altında ücretsiz izni yasal hale getirmekte, sendika ve grev

hakkına yönelik yeni yasaklar devreye sokulmaktadır.

Salgın, Olağanlaşan Denetim ve OHAL

Emperyalist-kapitalist sistem, Koronavirüs pandemisinin yarattığı iklimin arkasına sığınarak, salgını bahane ederek, sadece ekonomik tedbirler üzerine projeler geliştirmiyor. Aynı zamanda krizin yaratacağı sonuçlara karşı pandemi sonrasında gelişecek olası kitle hareketleri, halk isyanları, işçi ve emekçilerin direnişlerinin bastırılması, önlenmesi adına yeni düzenlemeler hazırlanmaktadır.

Virüs salgını bahane edilerek, halkların gösteri, direniş ve protestolarının önlenmesi böylece krizle daha da şiddetli bir hal alan çelişkilerin bastırılması hedefleniyor.

Özellikle de teknolojik imkânlardan yararlanılarak, salgın gerekçesiyle söz konusu uygulamalar yaşama geçiriliyor. Akıllı telefonlar vasıtasıyla kitlelerin tüm yaşamı kayıt altına; sokaklar dronlarla kontrol altına alınıyor. Birçok ülkede insanların vücutlarına cip yerleştirip, tüm işlemlerin bu cipler üzerinden yapılması tartışılıyor, planlanıyor.

Salgına yönelik önlem adı altında halkların yaşamı üzerindeki denetim, iktidarların OHAL yetkileriyle askeri ve polisiye önlemleri rahatlıkla yaşama geçiriliyor, kitleler buna alıştırılıyor bu durum olağan hale getiriliyor.

Baskıcı, otoriter yönetimlerin, ulusal-milliyetçi duyguların güçlendirilmesi; siyahilere, LGBTİ+'lara, kadınlara ve mültecilere yönelik saldırılarıyla gündeme gelen yeni neo-nazi örgütlenmelerinin yasal hale getirilmesi ve meclislerdeki varlıklarının büyütülmesine yönelik politikaların yaşama geçirileceği anlaşılıyor.

AKP iktidarının salgın döneminde bile Maxmur kampına yönelik bombardımanı, gerilla cenazesinin kargoyla ailesine gön-

derilmesi, HDP'li belediyelerin her türlü dayanışmasının engellenmesi de söz konusu yaklaşımın sadece birkaç izdüşümüdür. İktidarın, kitlelerin salgına yönelik endişelerini körükleyerek, sermayenin çıkarılmak için 20 yıldır uğraştığı düzenlemeleri 20 günde çıkararak; devrimci, yurtsever tutsakları, gazeteci ve aydınları, yazarları içerde salgına terk edip; mafya-çeteleri, kadın katilleri, taciz ve tecavüzcüleri serbest bırakması kimin tarafında olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Öte yandan meclisten geçirilen ceza infaz paketiyle AKP iktidarı, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının devrimci, yurtseverlere yönelik pek çok uygulamasını da yasal hale getirmiş bulunuyor.

Salgın gerekçesiyle ilan edilen sokağa çıkma yasakları, militarist güçlerin yaşamın her alanına yönelik müdahaleleri ve denetimleri; tüm temel ihtiyaçlar için devletin tek adres kılınması, hatta kitlelerin salgın bahanesiyle bunları ister hale getirilmesi, yukarıda bahsini ettiğimiz yaklaşımın birer sonucudur.

İktidar bloğu, kitlelere "evde kal" çağrısı yaparken doğayı katletmeye, rant projelerini yaşama geçirmeye, yandaş sermaye grupları işçileri insanlık dışı koşullarda çalıştırmaya ve işten çıkarmaya devam ediyor!

Direnışte Yeni Biçimler Yaratmak!

Açık ki emperyalist-kapitalist sistemin bir kısmını açmaya çalıştığımız söz konusu gerçekliği, bugünkü uygulamaları ve geleceğe dair hazırlıkları; devrimci, ilerici ve yurtseverleri daha geniş anlamda tüm toplumsal muhalefet güçlerini, kuşkusuz tüm emekçileri yakından ilgilendirmektedir. Zira ortaya çıkacak sonuçlar, halkları, uluslararası proletaryayı ve ezilenleri, onların en örgütlü ve dinamik güçlerini, hedef tahtasına koymaktır.

Her kriz, emperyalistler arasında büyük bir yıkım ve aynı zamanda her gücün pozisyonunun yeniden kurulması demektir. Bu durum ezilen milyarlar içinde geçerlidir. Bir farkla ki, bu süreç onlar için son derece ağır ve vahşi seyredecektir. Söylemeye gerek yok ki emperyalistler, bugün dünya halkları ve ezilenlerine yönelik büyük bir taarruza geçmiş durumdadır ki, bu daha savaşın ilk hamlesidir.

Açık ki emperyalistler, salgın bahanesiyle sendikal haklara, temel hak ve özgürlüklere göz dikmiştir. AKP iktidarının yaptığı da bunun bir devamıdır. Devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin bugünkü salgın gerçekliğinde sürecin bu özgünlüğüne uygun bir şekilde, salgından sonra sokaklarda ve meydanlarda daha kitlesel ve güçlü bir karşı koyuş adına dayanışmayı büyütmesi bu temelde direniş örneği acil bir ihtiyaç olarak karşımızda durmaktadır.

Salgına rağmen milyonlarca işçi ve emekçi hem de salgına dair yeterli tedbirlerin alınmadığı koşullarda çalıştırılıyor. 1 Mayıs'ın öngünlerinde, krizin fırsata çevrilmek istendiği projeksiyonundan hareketle, zorunlu sektörler dışında tüm çalışanların ücretli izne gönderilmesi, çalışanlar içinde gerekli tedbirlerin alınması temel gündemlerimiz arasında olmalıdır. Öte yandan, işyerleri kapanan işletmelerin, işsiz kalanların zararlarının ödenmesini; salgın konusunda halk sağlığı politikalarının yaşama geçirilmesini bu kapsamda "herkes için ücretsiz, erişilebilir sağlık" talebini dile getirmeliyiz.

Ev içinde kadınlara yönelik çok ciddi artış gösteren erkek şiddetine karşı gerekli tedbirlerin alınmasını ve kadın kurumlarının dayanışmasının önündeki engellerin ortadan kaldırılmasını da içermek üzere ezilen tüm kesimlerin taleplerinin sesi olmak büyük önem arz ediyor.

Dayanışmayı büyüterek, emekçilerin ve sınıfın birliğini sağlamak ve mücadeleyi sürdürmek, bunu anın koşulları içinde, her türlü olanağı kullanarak, yaratıcı yol ve yöntemlerle gerçekleştirmek; devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin bugün yaptığı ve önümüzdeki süreçte de hız vermesi gereken tutumdur. Bu, salgın sonrası yeni mücadeleler içinde hazırlık demektir! Bir arada olma ve dayanışma, sermayeye karşı ortak bir karşı koyuş, fiziksel temastan ve sokağa kitlesel bir şekilde çıkmaktan çok daha fazlasıdır!

Bugünkü tablo içinde 1 Mayıs'ı kutlamak; sınıfın ve emekçilerin, ideolojik, politik ve kültürel etkileşimini sağlayarak burjuvaziye karşı mücadeleyi sürekli kılmaktan, temel gündemler etrafında diri tutmaktan geçmektedir!

Yeter ki “Çark Dönsün” İnşaat İşçileri Çalışır ya da Ölür

Covid-19 salgını ülke genelinde artış gösterirken, devlet salgının yayılmasını önleme iddiasıyla çeşitli yol ve yöntemleri halkın üzerinde denemeye devam ediyor. #EvdeKal çağrılarını bir yandan devam ederken, hafta sonu için sokağa çıkma yasağı uygulanarak, çeşitli kısıtlamalar getirildi.

Covid-19 salgını İstanbul başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında hızlı bir artış gösterirken, fiziksel mesafe ve izolasyonu sağlamak amacıyla çeşitli uygulamalar devreye sokuldu. AKP'nin adeta bir kampanyaya dönüştürdüğü #EvdeKal, #HayatEveSığar çağrılarını sürerken, açıklıkla mücadele eden işçi ve emekçiler salgına rağmen sokaklarda, şantiyelerde çalışmaya devam ediyor.

Cumhurbaşkanı sözcüsü İbrahim Kalın'ın sokağa çıkma yasağı öncesinde “Ülke geneli sokağa çıkma yasağının ekonomiye maliyeti çok daha ağır olurdu” sözleri #EvdeKal çağrılarının özellikle işçiler için geçerli olmadığını bir ifadesi. Devletin ekonomik kalkınma modelinin motor gücü olan inşaat sektöründe, işler salgının yayılma riskine karşın sürüyor.

Salgın tehlikesi karşısında güvencesiz riskli çalışma koşulları altında inşaat işçileri çalışmaya devam ediyor. İşçileri Bakanlık tarafından 18-19 Nisan tarihlerinde ilan edilecek sokağa çıkma yasağına ilişkin “Sokağa çıkma yasağı kapsamında açık olacak işyeri işletme ve kurumlar” başlığıyla yayınlanan genelgede;

- Sağlık hizmetlerinin kapasitesini arttırmaya yönelik acil inşaat, donanım gibi faaliyetleri yürüten işletme/firmalar,

-Çalışanları inşaat alanında bulunan şantiyede konaklayarak yapımı devam eden büyük inşaatlar (Bu madde kapsamında inşaat ve konaklama aynı şantiye alanı içinde ise izin verilecek, başka bir yerden çalışanların gelmesine ve şantiyede kalanların başka bir yere gitmelerine izin verilmeyecek. Çalışma sadece inşaat alanı ile sınırlı olacak)

Bu maddeler inşaat işçilerinin salgın döneminde karşı karşıya oldukları zorunlu çalışma koşullarının çarpıcı bir gerçeğini yansıtmakta. Devlet sokağa çıkma yasağını “halka önlem” olarak sunarken, rant ve talanı işçilerin yaşamları üzerinden kar hırsıyla sürdürmeye devam ediyor. Bu maddelerde işçi sağlığı ve güvenliğine dair hiçbir şey yer almadığı gibi, çalışmak zorunda olan inşaat işçilerine şantiye içerisinde kalma uyarısı yapılarak özel bir tecrit uygulanmakta. Peki ya ne için, el-

bette ki işçi sağlığı ve güvenliğini düşünmeyen egemenler ve patronların çarkları dönsün, yeter ki!

“Korona bir ihtimal, işsizlik kesin”
Aynı zamanda birçok işçi ve emekçinin salgın döneminde geçim derdi sürerken, işten çıkarılmaya ya da ücretsiz izine zorlanıyor. İnşaat İşçileri Sendikası, Koronavirüs salgını sürecinde işçilerle yaptıkları görüşmeler üzerinden hazırladığı raporda İstanbul'da yaklaşık 300 binin üzerinde inşaat işçisinin olduğu, son 15 gün içerisinde 10 binin üzerinde inşaat işçisinin işten çıkartıldığını belirtti. İşten atılanların da salgın nedeniyle çalışmadığının ifade edildiği raporda, ‘İşçilerin dip dibe çalıştırıldığı, haklarının gasp edildiği, zaman zaman işçilere şiddet uygulandığı’ belirtildi. Raporda ayrıca, çalışmak zorunda olan işçilerin kötü şantiye koşulları içerisinde çalıştığı ve bu durumun salgına davetiye çıkardığı belirtilerek, şantiyelerde en insani ihtiyaçların dahi karşılanmadığı ifade ediliyor.

Salgın bahanesiyle işsiz kalan inşaat işçileri direnişte

Mardin'in Mazıdağı ilçesinde Cengiz Holding'e ait Eti Bakır Metal Geri Kazanım ve Entegre Gübre Fabrikasında çalışan işçiler, sokağa çıkma yasağı döneminde de karantina altında çalışmaya devam ediyor. Patronlar işçi sağlığı ve güvenliği için önlem almak yerine, işin bitmesi için baskı uyguluyor.

Salgınla birlikte can güvenliği olmayan işçiler, taleplerini dile getirdiklerinde ise işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kalmaktalar. Demiryolu inşaatında çalışan 118 işçi, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle iş bırakma eylemine başladılar. Tam da meclis gündeminde “işten çıkarılmaların 3 aylığına yasaklanması” düzenlenmesinin görüldüğü günlerde, 15 Nisan'da talepleri için eylemde olan 118 işçi işten çıkarıldı. İşçiler Covid-19 tehdidinde rağmen şantiye önünde direnişe devam ediyor.

Salgın döneminde dahi çarklar dönsün diye işçilerin yaşamı yok sayılıyor. Bir yandan pandemi döneminde salgın riskine rağmen zorunlu olarak çalışan işçiler güvencesiz çalışma koşullarında şantiyelerde ölüme terk ediliyor. Çarklar “kalkınma” hedefleriyle dönerken, işçiler ölüyor. Galaport'ta inşaat işçisi Hasan Oğuz, Nema Döküm işçisi Ali Kurtuluş, Zonguldak'ta yeraltında elektrik teknikeri Kemal Soyutürk koronavirüs nedeniyle yaşamlarını yitirdiler.

İşçilerin işlerinden olacağı ya da insanlık dışı bir ücretle çalışmak zorunda bırakılacağı yeni yasalar meclisten “koronavirüse karşı alınan önlemler” torbalarının içerisinde çıkartılıyor.

Limak Holding firmasının Kuveyt Havalimanı şantiyesinde yaklaşık 150 işçinin Kuveyt'te oldukları ve gasp edilen tüm haklarının geri verilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle direnişleri sürerken, şantiye içerisinde Hindistanlı bir işçi “manlift” altında kalarak, Çanakkale Biga'da İÇDAŞ işçisi Erdal Oral, fabrikanın çatısından düşerek, iş cinayetinde yaşamlarını yitirdiler.

İşçiyi salgında dahi ölüme terk edenler, rant ve talanla yoluna devam ediyor. Yeter ki çark dönsün!

Rantçı zihniyeti, Covid-19 bile durduramadı. Salgını fırsata dönüştüren zihniyet durdurma kararı olan doğa sit alanlarını bu dönemde dahi ranta açmak için iş makineleriyle talan ve doğa katliamını sürdürüyor.

Ülkedeki Covid-19 salgın riski devam ederken işçi ve emekçiler yoksulluk ve açlığa terk edilirken #EvdeKal-amayıp çalışmak zorundalar. Salgın krizinde işçiler şantiyede çalışmaya devam ederken, her krizden fırsat yaratan AKP zihniyeti salgını da es geçmeyerek yeni ihalelerin peşine düştü.

Covid-19 salgını için açıklanan “tedbir paketi”nden halka kolonyaya çıkarken, şirket ve patronlara “kalkınma” bütçesi

Bitlis Ahlat'taki saray inşaatı tüm hızıyla sürüyor. “Ahlat Gençlik Külliyesi” adı verilen saray inşaatına büyük yatırımlar yapılırken, ülkenin Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan Covid-19 salgınına “destek” için halka İBAN numarası dağıtmakta.

Covid-19 salgınıyla derinleşen krizle, işçi ve emekçiler işsizlik ve yoksulluğa

sürüklenirken; geçmediğimiz yollardan, kullanmadığımız köprülerden, uçmadığımız havaalanları için toplanan vergiler, şirket sahibi patronların, müteahhitlerin cebine ulaştırılıyor.

Salgın döneminde getirilen kısıtlamalar sürerken AKP'nin rant ve talan projesi doğayı katletmeye devam ediyor. Samsun'da Tüprag Madencilik Şirketi, sondaj çalışmalarına başladı. Bugüne kadar Covid-19 virüsünün hiç görülmediği Antalya'nın Kaş ilçesinde, halk sokağa çıkma olarak tedbirlerini arttırırken; salgını fırsat bilenler “doğa sit alanı” bölgeleri, ormanlar ve zeytinlikler dâhil dağa taş kaçak yapılar inşa ederek betonlaştırmaya başladı. Artvin Yusufeli ilçesi köylerine şirketler tarafından yapılmak istenen HES inşaatı, köylülerin uzun yıllardır sürdürdüğü direnişle engellenmişti. Fakat Covid-19 salgınından kaynaklı zorunlu olmadıkça sokağa çıkılmayan bölgede, salgın fırsata dönüştürülerek HES şirketi kiraladıkları arazide şantiye çalışmalarına başladı.

Ve son olarak öncesinde de AKP'nin rant projesi olarak hazırlık yaptığı Salda Gölü inşaatı, bölge halkından doğru gelişen tepkiler sonucu durdurulmuştu. Uzun bir süredir ziyarete kapatılan “doğallığına dokunmayacağız” dedikleri Salda Gölü'ne, Covid-19 salgını döneminde iş makineleriyle girildi. Fakat tepkiler üzerinde yağma durdurulmak zorunda kaldı.

Salgın döneminde halka kolonyaya, işçi ve emekçiye işsizliği reva gören AKP, patronların sermayesini büyütme derdinde. Özellikle Covid-19 salgını döneminde, her krizden sermayedarların cebini dolduracak proje paketleri çıkmakta iken AKP'nin sermaye çarkları dönsün diye işçiler ve emekçiler #EvdeKal-mıyor!

“Yaşadığımız Koşullar, İşçi Sınıfının Ortaklaşmasına Vesile Olmalı”

SÖYLEŞİ | SİNAN CEVİZ

Nasıl ki sağlık çalışanlarımızı belli bir saatte alkışlayarak tüm Türkiye’de ortak bir duyguyu ifade edebiliyorsak, buna benzer yöntemler de belirlenebilir.

Yaklaşık 4 aydır dünyayı etkisi altına alan koronavirüs salgını nedeniyle Dünya’da ve Türkiye’de birçok etkinlik iptal edildi. Fiziksel mesafeyi korumak ve salgının yayılmasını engellemek için meydanlarda kutlanması iptal edilen Newroz etkinliğinden sonra 1 Mayıs kutlamalarının meydanlarda yapılmasının iptali de tartışma konusu. 1 Mayıs etkinlikleri ile ilgili son gelişmeleri İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu’na sorduk. Platformun Dönem Sözcüsü Sinan Ceviz, 1 Mayıs’a giden süreci, salgınla birlikte işçilere yönelik artan hak ihlallerini ve yaşadığı sorunları bize anlattı.

-Koronavirüs gölgesinde sizce bu sene nasıl bir 1 Mayıs süreci yaşanacak? Sendikaların, konfederasyonların önümüzdeki 1 Mayıs ile ilgili net bir tavrı var mı?

1 Mayıs’a böyle koşullarda gitmek bizim için yeni bir tecrübe olmaktadır. Dünyada sendikal hareketin en azından yakın tarihinde pandemi koşullarında bir 1 Mayıs kutlama tecrübesi yoktur. Tabi biz İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu olarak bu durumla ilgili çeşitli tartışmalarımızı sürdürüyoruz. Çeşitli sendika konfederasyonları ve birçok bağımsız sendikanın da konuyla ilgili tartışmalar

yürüttüğünü biliyoruz. Yani sendikalar böyle bir koşulda nasıl bir 1 Mayıs süreci olacağını tartışmaktadır. Bizim de bu konuyla ilgili altını çizdiğimiz, vurgu yaptığımız şey ise 1 Mayıs, işçi sınıfının dayanışmayı örmesi ve bunu ortak bir mücadele zeminine dönüştürülmesidir.

Bugün Türkiye’de sendikaların çeşitli talepleri var. Bunlar için çeşitli çabalar harcanıyor, mücadele ediliyor. Örneğin ücretli izin uygulanması, ücretsiz iznin yasaklanması, sendikal faaliyetlerin askıya alınmasıyla ilgili kararın geri çekilmesi gibi taleplerle birlikte sağlık hizmetlerinin ücretsiz, herkesin ulaşabileceği bir şekilde uygulanması gibi çeşitli talepler var. Bu talepler eksik, eleştirilebilir veya tartışmaya değer olabilir. Sendikaların tutumlarına dair söylenecek şeyler de vardır fakat genelde baktığımız zaman benzer talepler için çalışma sürdürdüklerini söyleyebiliriz. Böylece 1 Mayıs’ta bu mücadelelerin taçlandırılacağı bir gün olacak.

1 Mayıs öncesinde her yıl olduğu gibi bir haftaya yayılan etkinlikler planlanabilir veya bu sene başka bir şey de düşünülebilir. Bunlara yönelik şu anda çeşitli tartışmalar sürdürülüyor. Umarız ki bu pandemi koşulları bir an önce biter ancak bitmediği takdirde nasıl bir yöntem kul-

lanarak tavrımızı ortaya koyacağımız da tartışılıyor. Fabrikalarda, işyerlerinde çalışmalar devam ediyorsa fiziksel mesafeye uyararak sesimizi çıkarmamız, üretimin durdurulmasını talep etmemiz gibi bir tartışma yapılıyor.

Süreç giderek daralıyor. Önümüzde 10 günlük bir süreç kaldı. Bu tartışmalar da giderek somutlaşıyor. Konfederasyonlarımızın bu konuda yapacağı ortak bir açıklama olabilir. Ülke genelinde ses çıkarma gibi birçok etkinlik de gündemde. Biz de bunları izleyip buna göre bir pozisyon almış olacağız.

-Daha önce platformun yaptığı açıklamada “1 Mayıs’ın sadece bir alanda toplanmaktan ibaret olmadığını, 1 Mayıs’ta bir araya gelmenin çeşitli yöntemlerinin olduğu”ndan bahsetmişsiniz. Bunu biraz açar mısınız?

Biz her zaman platformumuzun faaliyet gösterdiği yerlerde birleşik ve güçlü bir 1 Mayıs olması gerektiğini vurguladık. Bizim İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu olarak amacımız kendi belirlediğimiz yöntemleri uygulamak değil, konfederasyonlarımızın bir araya gelmesi, her işyerinde, her fabrikada, her evde uygulanabilecek bir yöntem belirlemesini talep etmektir. Kişi olarak benimde söyleyeceğim şeyler olabilir ama şu anda çeşitli tartışmalar olduğu için yönetime dair bir şey ifade etmek istemiyorum. Nasıl ki sağlık çalışanlarımızı belli bir saatte alkışlayarak tüm Türkiye’de ortak bir duyguyu ifade edebiliyorsak, buna benzer yöntemler de belirlenebilir. Özetle olağanüstü koşulları gözetenek, fiziksel mesafeyi gözetenek uygun bir yöntem belirlenebilir.

-Yani özetle bir yöntem belirlenecek ise bunun ortak bir şekilde olması gerektiğini söylüyorsunuz, değil mi?

Bizim net önerimiz, Türk-İş’in ayrı DİSK’in ayrı Hak-İş’in ayrı bir yöntem belirlediği bir durum yerine ortak talepleri daha iyi vurgulamak için bir araya gelmeleridir. Şöyle düşünün, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, İstanbul’da belli şubeleri temsil eder, Gebze Sendikalar Birliği yine aynı şekilde belli sendikaları temsil eder. 1 Mayıs özelinde konuşursak bu bölünmüşlük, daha önceki yıllarda da eleştiri konusuydu. Bunu ortak taleplerle tek bir mücadele zeminine getirebilecek kurumlar, konfederasyonlarımızdır. Dolayısıyla konfederasyonlarımız,

sendikaların çağrısına yanıt vermeli, hızla planlamaya geçmelidir.

-Koronavirüs nedeniyle işçilerin haklarına yönelik ihlallerin çok fazla olduğu bir süreçte 1 Mayıs’a gidilmekte. Bunun 1 Mayıs’ı diğerlerinden ayırdığını, bu sene ortak bir 1 Mayıs’ın daha elzem olduğu söylenebilir mi?

Evet. Zaten 1 Mayıs’ın asıl manası da budur. Herkesin bir yana çektiği, farklı merkezlerde gerçekleştirdiği, konfederasyonların ayrı ayrı örgütlediği 1 Mayıs’lar değil ortak bir 1 Mayıs’a gidilmelidir. Biz bunu 2018 ve 2019 1 Mayıs’ında da söylemiştik. 2020 1 Mayıs’ı daha güçlü yapılmalıdır. İşsizlik, işten atmalar inanılmaz derecede artıyor, ücretsiz izin emekçilere dayatılıyor. Sendikal faaliyetlerin askıya alınmasıyla ilgili kararın çıkmasıyla birlikte işçilerin sorunları giderek katmerleşiyor. Böylece bize bu zamanda düşen görev işçilerin hem salgına karşı korunması için hem de ekonomik sorunlardan korunması için on gün sonra güçlü bir çıkış yapmaktır.

-Son olarak yürüttüğünüz çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

Özetle 1 Mayıs’a yönelik bu çağrılarımızı düzenli olarak sürdürüyoruz. Sizinle yaptığımız bu konuşmadaki ana fikir ile konfederasyonlarımıza çağrı yapıyoruz. Bunun dışında kamuoyunu bilgilendirici çalışmalar yapmaktayız. Kovid-19 salgınıyla ilgili sektör bazlı verileri online basın toplantıları ve sosyal medya aracılığıyla kamuoyu ile paylaşıyoruz. Hangi sektörde ne kadar vaka, ölüm olduğunu, hangi işyerlerinin çalışmaya devam ettiği gibi istatistik belirten bu kapsamlı raporları paylaşmaktayız. 1 Mayıs sürecini ise en azından bir haftalık sürece yaymaya çalışıyoruz. Tabi bunun fiziksel mesafeyi ve diğer önlemleri gözünde bulundurarak sağlaması gerektiğinin altını çizmekte fayda var.

-Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Bu gidişata dur diyecek en temel güç işçi sınıfıdır. Dolayısıyla sadece Türkiye açısından değil tüm dünyada da 1 Mayıs, işçi sınıfının güçlerini birleştirmesine vesile olmalıdır. Başta konfederasyonlarımız olmak üzere Türkiye’deki sendikal hareket de bunun için gayret göstermelidir.

Ücretsiz İzin Yasalaştı; İşçiye Sefalet Ücreti!

Emperyalist-Kapitalist sistem bugüne kadar yaşadığı, yarattığı krizleri kendini yenilemek, sistemini daha da güçlendirmek için kullandı. Her kriz döneminde kendini kısıtlayacak bir durum oluşmadığı durumlarda daha güçlü çıkmanın fırsatlarını aramaya devam etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem her krizin (ister sağlık olsun ister ekonomik) “ezilenler içindir” sınıfsal özünden hareket ederek kendi planlamasını yapmaktadır.

Bugünkü durumda on binlerce insanın ölümüne yol açan, milyonlarca insanın hastalanmasına neden olan bir pandeminin yarattığı kriz ve bunun karşısında egemen sistemin kendini yeniden tahakkuk etmek için attığı adımlar ezilenlerin gözünde daha bir teşhir olmuş durumdadır.

Türkiye’de iktidarın aldığı pozisyon R.T. Erdoğan’ın yaptığı ilk açıklamada (“önümüzde ciddi bir fırsat var, üretimin devam etmesi önemli, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak”) öne çıkardığı noktaların sermayenin ihtiyaçlarına dönük olması önümüzdeki sürecin nasıl şekilleneceği konusunda bizlere epey bir veri sunmuştu.

Her seferinde bu kadar da olmaz, bunu da yapmazlar denilen noktada çıtayı bir adım ileri taşımaktadırlar. Artık gelinen durumda utanmazlık, alenilik o kadar kendini açığa çıkarmıştır ki, egemenler ezilenlerin karşısındaki vurdumduymazlığını bir aşağılama biçimi olarak kullanmaktadırlar. Adeta siz ne bekliyorsunuz ki, bizden size bir şey çıkmaz demektedirler.

Tam da bu noktada işten çıkarmalar yasaklanıyor adı altında meclisten geçirilen tam adı “Yeni Koronavirüs (COVID-19) Salgınının Ekonomik Ve Sosyal Hayata Etkilerinin Azaltılması Hakkında

Kanun” bu utanmazlığın, insanların akıyla alay etmenin tezahürüdür. İşçiler için çok ciddi hak kayıplarını barındıran yasa salgının fırsat olarak görülmesinin ve bu konuda ki saldırının tutarlı bir devamıdır. İnsanlar canının derdine düşmüşken egemenler kendi güçlerini pekiştirmenin peşindedirler.

Ücretsiz İzin Yasalaştı!

4857 sayılı iş kanununa eklenen geçici madde ile ücretsiz izin yasal hale getirildi. “Kanunun kapsamında olup olmadığına bakılmaksızın her türlü iş veya hizmet sözleşmesi, bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten itibaren üç ay süreyle 25 inci maddenin birinci fıkrasının (II) numaralı bendinde ve diğer kanunların ilgili hükümlerinde yer alan ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzeri sebepler dışında işveren tarafından feshedilemez. Bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten itibaren üç aylık süreyi geçmemek üzere işveren işçiyi tamamen veya kısmen ücretsiz izne ayırabilir. Bu madde kapsamında ücretsiz izne ayrılmak, işçiye haklı nedene dayanarak sözleşmeyi feshetmek vermez. Bu madde hükümlerine aykırı olarak iş sözleşmesini fesheden işveren veya işveren vekiline, sözleşmesi feshedilen her işçi için fiilin işlendiği tarihteki aylık brüt asgari ücret tutarında idari para cezası verilir. Cumhurbaşkanı birinci ve ikinci fıkrada yer alan üç aylık süreleri altı aya kadar uzatmaya yetkilidir.”

Yani işçinin ücretsiz izne çıkarmak için gerekli olan karşılıklı rıza ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. İşçiler patronları tarafından tek taraflı olarak ücretsiz izne çıkartılabilecek karşılığında patronların hiçbir sorumluluğu olmayacak. İşçi

İşçiyi ücretsiz izne çıkarmak için gerekli olan karşılıklı rıza ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. İşçiler patronları tarafından tek taraflı olarak ücretsiz izne çıkartılabilecek karşılığında patronların hiçbir sorumluluğu olmayacak.

çıkartma yasaklandı diye anlatılan, kamuoyu oluşturulan, son hali bu şekilde geçen yasanın içeriği bu. İşçi çıkartma yasaklanmadığı gibi işçi çıkartmanın cezai yaptırımını olarak 2943 TL gibi komik bir rakamı belirtilmektedir. Patronlara işten çıkarma maddesi olan 25/2 No’lu bendi açık tutup işten çıkarmanın etrafından dönme şansı tanımakta birde cezayı ödeyip işten çıkarma olanağı vermektedir. İşçinin ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışı olmasa bile işveren, SGK’ye yapacağı işten çıkarma bildirimini kâğıt üzerine bu maddeye dayandırarak yasağın kenarından doluşma olanağına sahip. Diğer yandan tek taraflı zorunlu ücretsiz izne çıkarılan işçinin haklı fesih, yani tazminatını alıp ayrılma hakkının önü kesilmektedir. Bu dönemde cebinden işçiler için 5 kuruş dahi çıkmayacak olan patronlar, yasak kalktığı gibi Covid-19 nedeniyle işlerin durması ya da azalmasını gerekçe göstererek işten çıkarmalara başlayabilecek. Covid-19 pandemisinin açıklanmasının ardından kapanan işyerlerinde milyonlarca işçi işsiz kalmış-kalmaya devam etmektedir. Yasa çıkartılan tarihten önceki işten çıkarmaları kapsamamaktadır.

İşçiye 1177 TL Damga Vergisi!

4447 sayılı Kanuna eklenen geçici madde ile işveren tarafından ücretsiz izne ayrılan ve kısa çalışma ödeneğinden yararlanamayan işçilere günlük 39,24 TL nakdi ücret desteği verilmesi aynı kanun teklifinde yasalaştı. “15/3/2020 tarihinden sonra iş sözleşmesi feshedilen, işsizlik ödeneğinden yararlanamayan işçilere, herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşundan aylık aylığı almamak kaydıyla ve “ ücretsiz izinde buldukları veya işsiz kaldıkları süre kadar, Fondan günlük 39,24 TL nakdi ücret desteği verilir. Yapılan ödemelerden damga vergisi hariç herhangi bir kesinti yapılamaz.”

Aylık 1177 lira eksi damga vergisi. Verdiği sefalet ücretinden bile vergi ke-

sintisi yapması devletin her koşulda ben sizden vergimi alırım mesajı vermesi açısından manidardır. İşçilere yıllardır işsizlik fonunda biriktirdikleri paradan başka hiçbir şey vermeyen devlet kendi paranızı size benim istediğim kadar veririm ondan da vergimi alırım demektedir.

Son üç yılda 450 gün çalışması olan işçiler aldıkları ücrete göre 4.300 TL’ye kadar kısa çalışma ödeneği alabilecekken, 449 gün ve daha az çalışmış olan işçiler 1.177 TL’ye mahkûm edilmektedir.

İşçinin ücreti ne kadar olursa olsun, ödenecek tutar bu. Bu rakam, asgari ücretli bir işçinin hak ettiği aylık işsizlik ödeneğine eşit. Yani bırakalım işçinin eline geçen ücretle kıyaslama yapıldığında yaşayacağı gelir kaybını, kısa çalışma ile kıyaslama yaptığımızda bile 575 TL ile 3 bin 204 TL arasında değişen kayıplar olacaktır.

Sonuç olarak yasa teklifi, tüm işçileri aldıkları ücret ne kadar olursa olsun asgari ücretli sayıyor. Bu yetmezmiş gibi kısa çalışma ödeneği üzerinden hesap yapıp brüt asgari ücretin yüzde 60’ını vermek yerine, işsizlik ödeneği üzerinden hesap yapıp brüt asgari ücretin yüzde 40’ını veriyor. Yani tüm işçileri asgari ücretin de asgari-sinde eşitliyor.

Toplu Sözleşme, Grev ve Örgütlenme Yasaklandı!

Meclisten geçen yasa ile beraber toplu iş sözleşmelerinin yapılması, toplu iş uyuşmazlıklarının çözümü ile grev ve lokavta ilişkin süreçler üç ay süreyle durduruluyor ve Cumhurbaşkanı’na bu süreleri üç ay süreyle uzatma yetkisi tanınıyor. Bir diğer ifadeyle toplu iş sözleşmeleri, toplu pazarlık, grev ve lokavt üç ay süreyle (şimdilik) yasaklanıyor. Covid-19 pandemisinin olduğu bu dönemde sağlıksız koşullarda çalışmak serbest, işten atılmak serbest, ücretsiz izin serbest işçilerin örgütlenme ve grev yapması yasak. İktidarın durduğu pozisyonun özeti budur.

Sonuç olarak Meclisten geçirilen kanunlar işçiler için çok ciddi hak kayıplarını ifade etmektedir. Geçici olduğu söylenen kanunların iktidarın geçmişine ve anlayışına baktığımızda kalıcı olabileceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur. İktidar yıllardır yapmak istediği fakat toplumsal muhalefet karşısında başaramadıklarını salgın fırsatını değerlendirerek yapmaya çalışmaktadır. Özellikle pandeminin devam ettiği süreçte ve sonrasında oluşacak tablo bakımından bu saldırıların fırsatını buldukları anda tekrar işçi ve emekçilerin önüne geleceği açık bir şekilde ortadadır.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) Koronavirüs pandemisi ve bu salgınla birlikte kadınların karşı karşıya kaldığı yeni sorunları ve taleplerini dile getirdi.

Yeni Demokrat Kadın: Kadın Mücadelesine Değil Salgına Önlem Alınsın

twitter hesabından bir açıklama yapan YDK, Küresel salgının milyonlarca insanın yaşamını derinden etkilediğini, virüsün etki alanını genişletirken virüsün ortaya çıkışına dair geniş kamuoyunda çok çeşitli teoriler bulunduğunu dile getirdi:

“Virüs etki alanını genişletirken; virüsün nasıl ortaya çıktığına dair çok geniş bir kamuoyu tarafından geniş yelpazede teoriler de ortaya atılıyor. Her kesimin kendi baş düşmanı üzerinden yarattığı bir korona virüs teorisi var.

Bilimsel olmaktan uzak bu yaklaşıma yer yer muhalif çevreler de düşmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin herhangi bir virüsü üretme olanağı ve yaklaşımı dayanak yapılarak bu virüsün laboratuvar ortamında üretildiğine dair ortaya atılan tezin bunların en benimsenenini olduğunu söyleyebiliriz. Ancak biz YDK olarak sistemle olan “ezme-ezilme” deneyimlerimizden de çok net olarak biliyoruz ki, kapitalizmin salgını tetikleyen ve insanlara etki düzeyini şekillendiren yönlerini ortaya koymanın, bugün komplo teorileri üretmekten daha işlevli olacağını ve ezilenler lehine sonuç vereceğini biliyoruz.

Doğada var olan ve bugün geçirdiği çeşitli mutasyonlarla insanları da enfekte etmeye başlayan Covid-19 virüsünün yarattığı/yaratacağı tahribatın çok büyük olduğunu/olacağını görebiliyoruz.”

“Kadın düşmanları serbest bırakılırken öz savunma hakkını kullanan kadınlar salgın karşısında savunmasız bırakılıyor.”

Açıklamada büyük bir hızla yayılan virüse karşı erkek devletin salgına karşı önlem almak bir yana halka ve özelden kadınlara dönük saldırılarını artırdığı ve pervasızlaştığı, açıklanan bütün paketler alınan önlemlerin ezilen milyonlarca insanın hayatı pahasına bir avuç zengin ve yandaşlarının çıkarlarını gözetmekten öteye gitmediğine dikkat çekildi:

“...İnsanları evlerinde salgınla başa bırakanlar, daha fazla kâr elde etmek için üretimin devam etmesi adı altında işçilere, kadınlara esnek ve güvencesiz çalışmayı dayatıyor.

Hazırda beklediği yasaları virüs bahanesiyle piyasaya sürerek, kazanılmış hakları uzun vadede gasp etmeyi hedefliyor. En çok da kadınlara yönelik saldırılar infaz yasası, “işten çıkarmaların yasaklanması” ama diğer yandan ücretsiz izne çıkarılma hakkı verilmesi gibi çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor.

İnfaz yasasıyla birlikte, kadın katilleri, tacizci, tecavüzcüler, istismarcılar sokağa salınırken, “hayat eve sığar” söylemleri ile kadınları mücadelelerle yıktığı duvarlara yeniden hapsedmeyi hedefliyorlar. Kadınlar şiddetin en fazla yaşandığı evlere şiddete karşı hiçbir önlem almaksızın kapatılarak, hem salgınla hem erkek şiddetiyle hem de ev içi emeğin sömürsüyle baş başa bırakılıyorlar.

Kadın düşmanları hapisanelerden salınırken diğer yanda politik tutsaklar ve öz savunma hakkını kullanan kadınlar büyük bir baskı altında ve hiçbir önlem

alınmadan salgın karşısında savunmasız bırakılıyor.

Kadınların bugüne kadar tartıştığı ve mücadelesini verdiği her şeyi patriarkal devlet, virüs bahanesiyle almaya çalışıyor. Şu anda evlerin “güvenli alanlar” olduğu, “hayat eve sığar”, “evde hayat var” vb. söylemleriyle ya da kadınların işlerini evden yapmasının, emek sömürsünün, kadın cinayetlerinin, şiddetin artmasının önü açılarak kadınların mücadelesi tersine çevrilmek isteniyor.

Bunları yaparken devlet “toplum sağlığı” vurgusu ile kadınlara yönelik saldırılarını meşru ve şirin gösterme çabasında. Devletin virüs önlemlerinin kadın mücadelesine dönük kapsamlı bir ideolojik saldırıyı hedeflediği açık.”

“Erkek devlet sömürsünü ve şiddetini teşhir etmeye kadın dayanışmasının değiştiren gücüyle devam edeceğiz.”

YDK Koronavirüs günlerinde kadınların sürece yönelik taleplerini şöyle sıraladı:

Kadınların virüs karşısında savunmasız kalmaması için taleplerimiz;

1- Bir avuç zengininin çıkarlarını korumayı hedefleyen, binlerce işçinin can güvenliğini hiçe sayan “üretim” durdurulsun, yaşamsal olarak zorunlu olmayan sektörlerde çalışanlara ücretli izin verilsin, zorunlu sektörlerde çalışma saatleri kısalsın, sağlık önlemleri eksiksiz yaşama geçirilsin,

2- 6284 Sayılı Kanun başvuruları ereteleme olmaksızın sonuçlandırılmalı, tedbir kararlarının uygulanması takip edilsin,

3- Siyasi görüş ve eylemlerinden kaynaklı devletin bir kez de salgınla cezalandırmaya çalıştığı başta politik kadın tutsaklar olmak üzere tüm siyasi tutsaklar ve öz savunma hakkını kullanan kadınlar tahliye edilsin,

4- “İnsan sağlığı her şeyin önündedir” söylemiyle kadın düşmanlarını, çocuk istismarcılarını serbest bırakan yasa geri çekilsin,

5- Çoğunluğu kadın olan sağlık çalışanlarının güvencesiz ve virüs karşısında savunmasız çalıştırılmasına son verilsin, hepimizin sağlığı için sağlıkçıların sağlığı için tüm önlemler alınsın,

6- Salgına karşı en riskli ve savunmasız konumda olan mülteci kadınların “Evde kal” denilen salgın döneminde kalacak eve, temiz suya, yeterli gıdaya ve hijyenik koşullara erişimi sağlansın, sağlık kontrollerinin yapılması için kayıtlı ya da kayıtsız tüm mülteci kadınlar sağlık hizmetlerinden koşulsuz, şartsız yararlandırılmalı,

7- Ev içi şiddete karşı, kadınların acil “korunma talebiyle” başvuru yapabilmesi için yöntemler geliştirilsin, güvenlik başvurularında öncelik verilsin,

8- Mevcut kadın sığınaklarında salgına karşı gerekli tüm sağlık tedbirleri alınmalı, yeni başvurularda olanaksızlıklardan kaynaklı kadınların geri çevrilmemesi için hijyen tedbirlerine uygun şekilde yeni yerler açılmalı,

9- Salgın döneminde kürtaj hakkı başta olmak üzere kadınların sağlık hizmeti alabilmesi ve cinsel şiddete maruz kalan kadınların gecikmeden başvuru yapabileceği özel alanlar hastaneler içerisinde oluşturulsun.

10- Salgın sebebiyle ev içi emeğin görünmezliğinin katlandığı bu süreçte artan ev içi emek salgın sürecinin özgünlüğü dikkate alınarak ücretlendirilsin,

11- Seks işçilerinin var olan güvencesiz çalışma koşulları bu süreçte daha da artmıştır. Çalıştıkları takdirde hastalık, çalışmadıkları takdirde açlık ile yüz yüze kalan seks işçilerinin yaşamsal ihtiyaçlarını giderecek bir ödenek ayrılmalı.

İnfaz Paketi Kazanılmış Haklara Saldırıdır

İnfaz paketi bize bir kez daha gösterdi ki, devletin umursadığı şey hapisanelerin enfekte olmasını önlemek ya da buna karşı önlem almak değil; kadınların yıllarca verdiği emek sonucu kazanılan hakların gaspıdır. Yıllarca sokaklarda, okullarda, adliyelerde, evlerde, işyerlerinde can pahasına mücadele ederek kazanılan 6284 sayılı yasa uygulanmadığı gibi, ona çıkan yollar da kapatılmaya çalışılıyor.

6284 hayatidir, askıya alınmaz

Karantina koşulları nedeniyle, evde kalma oranlarının artışıyla ev içi şiddetin de artış göstermesine rağmen 30 Mart'ta HSK kadına yönelik şiddetin önlenmesi ve kadınların korunmasına dair bir güvence olan 6284 sayılı yasanın bu dönemde askıya alınabileceğini açıkladı.

Bu ise şiddet faili erkekleri gözetmek anlamına geliyor. Kanuna göre şiddet uygulayan erkekler uzaklaştırma veriliyor. HSK ise bunun esnetilmesi gerektiğini söyleyerek kadınları daha da zor durumda bırakıyor. Hapishaneden çıkan erkekler yeniden şiddet uyguladığında, kadınların şikâyetlerinin cezasızlıkla karşılaşması ya da ciddiye alınmamasının önü açılmış oluyor.

Kadınlar evdeki şiddetten kaçıp sığınağa gitmek istediklerinde ise başka bir sorunla karşılaşılıyorlar. Kadınlardan darp raporu isteniyor. Hastaneye gitmenin oldukça riskli olduğu bugünlerde ise kadınlar bu raporu almaktan korkup, şiddet gördükleri eve geri dönebiliyor.

İnfaz yasası onaylanmadan önce ifade edilmeye başlanan "askıya alma" söyleminin, açıkça bir paket hazırlığı olduğu daha da netleşmiş oluyor böylece. İnfaz yasası ile birlikte şiddet uygulayan erkeklerin serbest bırakılması tüm bu çerçevenin içinde kadınları şiddete karşı daha da açık ve korumasız bırakmış oluyor.

İstanbul sözleşmesi uygulanmalıdır
Koronavirüs nedeniyle evlerde uygulanan karantina günlerinde, kadınların hayatı daha da zorlaştı. Son bir ayda ev içi şiddetin oranı %27,8 arttı. Yeni infaz paketinin

yürürlüğe girmesi ile bu şiddetin daha da artması söz konusu, çünkü tahliye edilenler arasında kadınlara şiddet uygulayan erkekler de var.

"bu bir af değil" ve "kadına şiddeti kapsamıyor" denilerek servis edilen paketle birlikte birçok "ceza" türüne infaz indirim geldi. Bundan ötürü, dolaylı olarak af ilan edilmiş oldu.

TCK'da "kadına şiddet suçu" diye bir suç tanımı olmaması göz önünde bulundurulduğunda paketin içeriğinin manipüle edilmeye çalışıldığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Gerçek şu ki; kadınlara ve çocuklara karşı kasten yaralama suçu işleyen erkekler TCK'nın ilgili maddelerindeki durumlar dışında bu paketten yararlanabiliyor.

Paketin getirdiği avantajla "şartlı" salınanların şartları yerine getirilmiyor. Türkiye'nin ilk imzacısı olduğu "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" yani bilinen adıyla İstanbul Sözleşmesi'nin 56'ncı maddesine göre taraf devletin şiddet faili erkekler serbest bırakıldığında çeşitli sorumlulukları bulunuyor. Maddede devletler açıkça uyarılıyor: "Mağdurun kendisinin ve ailesinin tehlikede olabileceği durumlarda, failin kaçtığından, geçici veya sürekli olarak serbest bırakıldığından haberdar edilmesini sağlamak yükümlülüğü vardır." Türkiye bu tahliyelerle birlikte İstanbul Sözleşmesi'nin bu maddesini ihlal etmiş bulunuyor, zira kadınlara önceden herhangi bir bilgilendirme yapılmadan şiddet faili erkeklerin serbest bırakılması sözleşmenin bu maddesinin ihlali anlamına geliyor.

Şiddet uygulayan erkeklerin çok azının ceza almasını sağlayabiliyorken, bunu başarabilmiş kadınlar tekrar şiddet ihtimaliyle karşı karşıya kalıyor düzenlemeyle birlikte. Mor Çatı'nın basına verdiği bilgiye göre tahliye edilen erkeklerin eve geri dönmelerinden korktuklarını ve ne yapabileceklerini sormak için başvuran kadın-

Şiddet uygulayan erkeklerin çok azının ceza almasını sağlayabiliyorken, bunu başarabilmiş kadınlar düzenlemeyle birlikte tekrar şiddet ihtimaliyle karşı karşıya kalıyor.

ların sayısı son bir ayda artış göstermiş. Çünkü devletin kendilerini korumayacağından oldukça emin kadınlar.

Çocuk istismarının affı olmaz

İnfaz paketi çerçevesinde tartışılan bir diğer konu ise çocuk istismarının önünü açacak olan bir yasa teklifinin pakete dâhil edilmesine dair. Sosyal medyada dolaşıma giren, gayet "uzmanlıkla" hazırlanmış bir metin üzerinden tartışılan teklife göre cinsel istismara af düzenlemesinde yaş farkının 15'e çıkması planlanıyor, yani 13 yaşındaki bir çocuğa tecavüz eden 28 yaşındaki biri bu yaştaki bir çocukla evlendiğinde ceza almayacak. Ayrıca Medeni Kanun'un aksine, 16 yaşından küçük çocukta rıza aranması resmileşecek.

Teklif henüz meclise gelme de 2016 yılında benzer bir düzenleme önerisi meclise sunulmuş ve kadın örgütlerinin baskısı ile geri çekilmişti. Bu infaz paketinde de böyle bir teklifin yer alacağı söylentilerinin sadece söylentide kalmama ihtimalinin yüksek olduğunu bilen kadın ve çocuk hakları örgütleri; teklif meclise henüz gelme de bu tartışmanın ısıtılıp ısıtılıp önümüze sunulduğunu da biliyor.

Anadolu Ajansı'nın "Erken yaşta evlenen kadın, eşinin cezaevinden çıkacağı günü bekliyor" başlıklı haberinin boşuna yapılmadığını da biliyor. 2016 yılından beri çocuk istismarcılarına af getirilmeye çalışıldığını da. Ancak kadınlar bu tehlikenin farkında ve hakları için mücadeleyi sürdürüyor.

YDK'nın da içinde olduğu 156 kadın ve LGBTİ+ Örgütü ise bir açıklama yaparak acil önlem alınması çağrısı yaptı ve mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini ilan etti. Kadın örgütleri 2016 yılından bu yana bu yasaya karşı ve kadınların kazanımlarına her fırsatta yapılan saldırıya karşı mücadele etmekte. Çünkü başka çıkar yol bulunmamakta, devletin patriarkayı güçlendiren her türlü planına karşı tek yol kadın dayanışmasıyla mücadele etmek.

"Karantina süreci içerisinde aşağıdakilerden hangisine veya hangilerine maruz kaldınız?" sorusuna katılımcıların yüzde 43'ü şiddete maruz kaldığını belirtti.

Türkiye'de Salgın Sürecinde Kadına Şiddet Yüzde 27,8 Arttı

Sosyo Politik Saha Araştırması Merkezi, 3-8 Nisan tarihleri arasında "Kovid-19 Kadının Etkilenimi ile Kadın ve Çocuğa Yönelik Şiddete İlişkin Türkiye Araştırma Raporu" adlı bir araştırma gerçekleştirdi. İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya Muğla, Balıkesir, Mersin Adana, Samsun, Malatya, Diyarbakır, Van, Urfa, Batman, Mardin'in arasında yer aldığı 28 kentten bin 873 kadın ile yapılan araştırmada, kadınların pandemi sürecinden nasıl etkilendiği, karantina sürecinde ne kadar kadının ve çocuğun şiddete maruz kaldığı ve hangi türüne maruz kaldığı araştırıldı. Yapılan araştırmaya göre, ev karantinası sürecinde kadınların 23.7'si psikolojik şiddete, yüzde 10.3'ü ekonomik şiddete maruz kalıyor.

Araştırmanın sonucuna göre, "Karantina süreci öncesinde hane içerisinde herhangi bir şiddete maruz kaldınız mı?" sorusuna görüşmecilerin yüzde 84.8'i "hayır" cevabını verirken yüzde 15.2'si "evet" dedi. "Karantina süreci içerisinde aşağıdakilerden hangisine veya hangilerine maruz kaldınız?" sorusuna ise katılımcıların yüzde 43'ü şiddete maruz kaldığını belirtirken, yüzde 57'si ise şiddet görmediğini ifade etti. Rapora göre, karantina sürecinde kadına şiddetin yüzde 27.8 arttığı görüldü.

Araştırmada ilk olarak, "Karantina sürecinde hanede işsiz kalan oldu mu?" sorusunun yöneltildi. Katılımcıların yüzde 59.3'ü bu soruya "hayır" derken; yüzde 40.7'si "evet" yanıtı verdi. "Evet" diyenlerin oranı; lisans ve yüksek lisans mezunlarında en düşük seviyede iken; okuryazar olmayan grupta yüzde 88.9 oranında.

“Örgütlü Bir Halkız ve Halkımızla Birlikte Bu Koronadan Korunmaya Çalışıyoruz”

“Kürtler şu anda ‘bunlar aslında yoktur’ dedikleri noktadan, bütün dünyada tanınan, bilinen ve statüsüne yaklaşan bir gerçeklik noktasına geldi. Bunun karşısında AKP gerçekten ne yapacağını şaşırılmış durumda.”

Koronavirüs pandemisinin yaygınlaşmasının ardından en önemli risk bölgelerinden biri de Kürdistan coğrafyasıydı. Vakaların en çok görüldüğü İran’la komşu olması nedeniyle büyük risk barından bölgede çalışmalar, vakaların görülmeye başlanmasından önce de başlatılmıştı. Bölge milletvekillerinden ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven ile Kürdistan’da koronavirüs pandemisini, alınan önlemleri ve kurulan dayanışma ağlarını konuştuk.

Yine, korona günlerinde bile AKP hükümetinin kayyum saldırılarını ve çıkartılan infaz paketini bu süreç açısından değerlendiren Güven, siyasi tutsaklar için ‘düşman hukuku’ işletildiğini vurgulayarak mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

-İlk olarak koronalı günlerde bölgede durum nedir, süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Önlemler yeterli mi?

Koronavirüs bütün dünyada olduğu gibi Kuzey Kürdistan’da da insan yaşamını tehdit etmeye devam ediyor. Yani nedenleri niçinleri üzerinden şu anda çok tartışılmasa da, ileride hayatta kalanlar kuşkusuz bunun her ayrıntısını tartışacaklar. Çünkü konuşacaklar; “koronavirüs nasıl geldi, kimler öngörebildi, kimler tedbir aldı, hangi alanda yatırım yapanlar kendi halkını koruyabildi” gibi sorular dediğim gibi ileride çokça tartışılacak. Ama bugün, içinden geçtiğimiz bu zor günlerde daha çok “nasıl kendimizi koruyabiliriz”in derdindedir herkes. İşte bizler de Kürdistan’da bu konuda halkımıza çağrılar yaparak evde kalmalarını sağlıyoruz. Evde kalıpta yaşamını sürdürmekte zorlanan dar gelirli

SÖYLEŞİ | LEYLA GÜVEN

aileler için “Kriz Koordinasyonları” olarak hazırlıklar yapıyoruz, onlara ulaşmaya çalışıyoruz. İnsanlar, hem kendisini ölümden korumak zorunda, aynı zamanda yaşamını bir şekilde sürdürmek zorunda. Dolayısıyla iç içe geçen birçok karmaşık durum var. Ama buna rağmen Kürdistan’da sokağa çıkma oranı epey azaldı. Yani partimizin, kurumlarımızın yaptığı çağrılar halk tarafından kabul gördü, halk buna büyük oranda uydu. Çıkmak zorunda olanlar ise yevmiyeyle çalışan ve zor durumda olan ailelerdi. O ailelere de ulaşip ihtiyaçlarının giderilmesi temelinde bir ortaklaşma yaşanıyor. Yani vaka sayısı kuşkusuz var. Bu da Kürdistan’ın başka bir özelliğinden kaynaklı. En çok vakanın görüldüğü ve ölümlerin yaşandığı İran’la sınırdaki, bir de Irak’la tabii. Ancak orada Başur hükümeti önemli bir pratik koydu, önlemlerini erkenden aldı. Tabii Rojava ile sınır olan illerimiz de var. Dolayısıyla bu riskler de var. Yani Kürdistan’ın diğer parçalarında da biz biliyoruz ki gerçekten önlemler erkenden alındı, giriş-çıkışlara erkenden müdahale edildi.

Tabii Van başta olmak üzere diğer büyük illerimizde sıkıntılar olduğunu, vakaların arttığını üzülen duyuyoruz.

Çok korkulacak rakamlar yok ancak tedbiri elden bırakmamak gerekiyor. Biz de bu temelde halkımıza çağrılar yapıyoruz. Tarih boyunca biz Kürtler bir şekilde öldük, öldürüldük ama koronavirüsten korunmak kendi elimizde. Bu konuda başarılı olalım. Örgütlü bir halkız ve halkımızla birlikte bu koronavirüsten korunmaya çalışıyoruz.

-HDP bu tablo içerisinde bölgede ne tür çalışmalar yürütüyor?

Bu salgının Türkiye’ye gelmesiyle birlikte en hızlı yapılması gereken kriz koordinasyonlarını kurmak. HDP, batıda HDK ile birlikte içerisinde çok sayıda kurumla bir koordinasyon kurdu. Bizler de Kürdistan’da HDP’nin de içerisinde olduğu bütün Kürdistan partilerinin ve DTK ile birlikte bütün kurumların içerisinde olduğu bir koordinasyon kurduk. O koordinasyon birçok çalışmayı önüne hedef olarak koydu. Hedef hem “evde kal” çağrısı yapmak hem evde kalan yurttaşın ihtiyaçlarını karşılamak ve esnaf ile işçiyi, emekçiyi düşünecek bir perspektifi ortaya koymak. Burada tabii büyük ölçüde başarılı olundu. Özellikle HDP öncülüğünde başlatılan “Kardeş Aile Kampanyası” çok daha etkili oldu. İçerisinde seçilmişlerin

olduğu ve durumu iyi olanların katılımıyla bu kampanya her geçen gün büyüyor. Yani Kürdistan’da HDP ve diğer kurumlarımızın yaptığı çağrılar, büyük ölçüde karşılık buluyor. Aslında buna yabancı değiliz. Dayanışma Kürtler açısından olmazsa olmazdır! Çünkü Kürtler geçmişten bu yana buldukları ülkelerde hiçbir zaman eşit vatandaş olamadılar ve ülkelerin kaynaklarından eşit biçimde yararlanamadılar. Hep geri bırakılan illerin içerisinde hizmetsiz, gerçekten her şeyden mahrum bırakılan bir coğrafyada yaşadılar. Dolayısıyla şu anda gerek hastane, sağlık kurumları açısından, gerekse diğer koşullar bakımından Türkiye’nin diğer illeriyle eşit bir durumda değil. O yüzden HDP’nin ve diğer Kürdistan kurumlarının çabaları çok değerli. Halkımız da bunun farkında, devletin yaptıkları ortada. Kalktı ‘Biz bize yeteriz Türkiyem’ dedi. Biz de bunu sorguluyoruz. Sosyal devlet hangi günler içindir? Bu halk bu devlete vergilerini veriyor, devlette o vergilerle ayakta tutuyor kendisini. Şu anda Merkez Bankası dahil bütün kaynaklar tüketilmiş. Sağlık sektörüyle oynandı, eğitim sektörüyle oynandı, devletin bütün kurumları özelleştirildi. AKP 18 yıl içerisinde öyle politikalar geliştirdi ki, Türkiye’de her şeyin resmini, ismini, varlığını değiştirdi. Geçmişte CHP’nin bir söylemi vardı; Atatürk’ün ülkesi, inkılapları vb. gibi. Bugün artık Süleyman Soylu rahatlıkla “Erdoğan’ın ülkesinde” diyor. Yani tek adama indirgenmiş bir ülke söz konusu. Bu ülke içerisinde biz Kürtler her zaman ötekiydik, her zaman sözde vatandaşlık ve bize yapılan “hizmetler”de buna göre yapılırdı. Biz yıllardır kendi mekanizmalarımızı yaratmaya çalıştık. Belediyeleri kazanarak kendi hizmetimizi kazanalım dedik. 99’dan bu yana artan belediye sayısı ile birlikte, cumhuriyet tarihi boyunca yapılmamış olan hizmetleri yaptık kendi bölgemize. Halkın belediyeleri diyebileceğimiz örnek bir belediyecilik sergiledik. Ama bu başarıyı gören AKP ona da ket vurmaya çalıştı ve belediyeleri kayyum eliyle Kürtlerin elinden aldı. Yani Kürtlerin bütün kazanımlarına göz diken AKP ve ortağı MHP zihniyeti ile karşı karşıyayız. İşte bunların hepsini göz önünde bulundurarak; gerek halkımıza yaptığımız çağrılar, gerekse “Kardeş Aile Kampanyası” bizim açımızdan son derece önemli. Çünkü biz sokağa çıkma yasak-

“Evet bir zulmünüz var bu zulmü görüyoruz ve yaşıyoruz. Şuan da zaten ölüme terk edilmişiz ama o çok istediğiniz diz çöktürme meselesi gerçekleşmeyecek.”

larını ilk kez bugün yaşamıyoruz. 90’lı yıllarda aileler aylarca dışarı çıkamadılar, insanların evleri basılarak gıdasız bırakılmaya çalışıldı. Halkın iradesi her açıdan kırılmaya çalışıldı. Ama halk boyun eğmedi, dayanışmasıyla ayakta kaldı. Ekmeğini paylaştı, sevgisini paylaştı ve bununla ayakta kalabildi. Bunu Kobanê sürecinde de çok bariz bir şekilde gördük. Kobanê’den gelenlerin misafir edilmesinde ve kampanya sürecinde herkes Kürt halkıyla dayanıştı. O açıdan biz “Kardeş Aile Kampanyası”ndan büyük başarı elde ettiğimizi biliyoruz. Şu anda başarılı bir şekilde devam ediyor. Biz bu onurlu halkın temsilcileri olarak onlara layık olmaya çalışıyoruz. Bu zor günlerde onlarla birlikte planlama yaparak ayakta kalmalarını birlikte sağlıyoruz. Bu konuda da çalışmalarımız devam ediyor.

-Amed BSB Eşbaşkanı Adnan Selçuk Mızraklı’nın ve diğer tutsak partililerin tahliye edilmemesi ile ilgili ne söylemek istersiniz?

Türkiye’de her zaman iki hukuk vardır: Birincisi herkes için geçerli olan hukuk, diğeri de düşman hukuku olarak adlandırdığımız Kürde uygulanan hukuk. İşte bizim bütün seçilmişlerimiz; düşünen, üreten, temsilci olan; vekil olsun, belediye başkanı olsun, siyasetçi olsun hiç fark etmez. Yaşlı annelerimiz var cezaevlerinde onların okuma yazması bile yok. Annelerin herhangi bir “suçları” vs. yok ama onlar suç üretiyorlar. Önce tutuklular sonra suçu üretirler. Dolayısıyla bizim açımızdan işleyen böyle bir hukuk var. Bu hukukla yargılanmak çok zor bir durum çünkü savunma yapmak istiyorsun senin

hatta avukatının dahi savunma hakkı tanınmıyor. Ne kendi savunmanı yapabiliyorsun ne de kendini ifade edebiliyorsun. Bir tane yalancı sanık getiriyor; diyor ki, bu itirafçısıdır ve böyle ifade vermiştir. Sen bu durum karşısında kendini hangi argümanla savunacaksın? Yani karşıda bağımsız bir heyet yok ki kendini savunasın. Dolayısıyla Kürtlerin nezdinde çok fazla anlamı kalmamıştır yargılamalarının. Çünkü geçmişte de çok çok iyi bir yargısı yoktu Türkiye’nin ama son AKP-MHP’nin iktidarıyla birlikte mevcut olan yargı da tamamen siyasallaştı. Belki de geçmişte daha geniş bir zümrenin elindeydi ama şimdi diyebiliriz ki tek adamın elinde birleşti. O da adeta bir sopa gibi sevmediği, istemediği, görüşlerini benimsemediği herkesin başına bir tane vurarak onu ya yargılıyor, tutukluyor ya da dava açıyor. Bir şekilde onu zapt-u rap altına almaya çalışıyor; etkisizleştirmeye, silikleştirmeye çalışıyor. Bundan kimse muaf değil tabi. Bilim insanları, gazeteciler, aydınlar, yazarlar, kadınlar, düşünen herkes aslında. Diyor ki; düşünmeyin itaat edin.

Zaten zihniyet olarak İttihak-i terakki ya da şark ıslahat planında uygulananlarla bugün ki yaklaşım arasında çok büyük bir fark yok aslında. Ama bu çağdaş versiyonu, o dönemler kendi dönemine has bir şeydi şimdi ise evrensel hukuk deniliyor, içtihatlar deniliyor, başka şeyler deniliyor bunların hepsini AKP yargı varmış gibi, hukuk varmış gibi, onların sosuyla süsleyerek kendi yargısını bize karşı kullanıyor. Büyükşehir belediye başkanlarımız, milletvekillerimiz hepsi bu bahsettiğim yargı eliyle şuan içeride tutuluyorlar. Selçuk Mızraklı hocamız da bunlardan birisi. Selçuk hoca yıllarca Diyarbakır’da gerçekten halkın duygusunu, sevgisini kazanmış bir insan. Sağlık açısından, insan açısından neredeyse dokunmadığı kimse kalmamış, gerçekten sevilen bir insan. Yıllarca Demokratik Toplum Kongresi’nde birlikte çalışma yürüttük. Vekil olduğunda hiçbir sıkıntı yokken, belediye başkanı olduğunda birden bire sıkıntılar oldu; birden bire itirafçılar çıktı, davalar açıldı. Bu çok anlaşılabilir bir durumdur. 2009’da o zaman ki partimiz olan partiden onlarca belediye başkanı tutuklandı. O zamanda gerekçeler bu kadar sudan ve sıradan gerekçelerdi. Bugün de aynı şey, değişen bir şey yok yani. Saldırı Kürdün iradesinedir; saldırı aslında seçmenin iradesinedir. Seçme diyor, yani hizmet alma ben ne verirsem onu al, onunla yetineceksin, sen kendi kendini yönetemezsin diyor. Eski Kürdü arıyor; eline vur ekmeğini al ya da birbirine düşür karşıdan izle.

Böyle bir argüman ama çok geride kaldı o, yok artık. Yani Kürt’te değişen dünya konjonktürü ile birlikte kendisini yenilemiş daha çağdaş, daha evrensel, daha bütün dünyayı doğru gözlemleyip kendi taleplerini net bir şekilde ortaya koyabilen bir Kürt’tür artık. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Dolayısıyla Selçuk hoca da şuan da sağlık sorunlarına rağmen tahliye edilmiyor. Sağlık sorunu olan çokta arkadaşımız var. Gülten Kışanak bunlardan biridir. 12 Eylül’ü yaşayan biridir. Boyun eğmemiş, demokratik siyasetine inanmış yıllarca bu siyasette yer almış. Bugün rehin olarak tutuluyor. Birçok kronik rahatsızlığı var. Yine Edibe Şahin Dersim Belediye Başkanı’ydı. Ciddi rahatsızlıkları olan bir arkadaşımız. Ceza aldı ve şuan cezaevinde. Yine sevgili Selahattin Demirtaş rahatsızlıkları var. Hala içeri de tutuluyor. Yani artık onun dışındaki hasta tutukluları kamuoyu bildiği için tekrarlamıyorum çünkü binden fazla ciddi hastalığı olan hasta tutuklu var. Bunlar resmen içeri de ölüme terk ediliyor. Çünkü AKP diyor ki; “hala bana itaat etmediniz; boyun eğmediniz, sen çok yaşa padişahım demediniz dolayısıyla içeri de kalmaya devam edeceksiniz.” Biz de kendi geleneğimizi biliyoruz. Bizim arkadaşlarımız asla boyun eğmeyecekler. İçeriden verdikleri mesajlardan da bu çok net anlaşılıyor. Selçuk Hocam’ın da son verdiği röportajda söylediği şeyler son derece önemli. “Evet bir zulmünüz var bu zulmü görüyoruz ve yaşıyoruz. Şuan da zaten ölüme terk edilmişiz ama o çok istediğiniz diz çöktürme meselesi gerçekleşmeyecek. Asla diz çökmeyeceğiz çünkü bizim geleneğimiz bu değil. Biz direneceğiz” diyor. O yüzden biz arkadaşlarımızın hukuksuzca içeride tutulduklarını çok iyi biliyoruz.

-AKP-MHP’nin kabul ettiği infaz yasasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Bütün dünya pandemiyle mücadele ederken AKP-MHP de bunu fırsata çevirerek Kürtlerle mücadele etmeye devam ediyor. Kürtlerin her tür kazanımına savaş açmış durumda. Yani yok edemediği gerçekliğiyle çıldırıyor. Kürtler şu anda “bunlar aslında yoktur” dedikleri noktadan, bütün dünyada tanınan, bilinen ve statüsüne yaklaşan bir gerçeklik noktasına geldi. Bunun karşısında AKP gerçekten ne yapacağını şaşırmış durumda. İnfaz yasası da bu pratiklerden birisidir. Başta da belirttiğim gibi düşman hukuku bu infaz yasasında bir kez daha görüldü aslında. Yani toplum içerisinde her tür suçu işlemiş olanı bırakırken, sadece ve sadece düşüncelerini kamuoyuyla paylaştıkları için, onlardan farklı düşün-

dükleri için içeride tutulan binlerce insanı bu yasanın dışında bırakabildi. Geçen bu yasanın asla kabul görmeyeceğini çok iyi biliyoruz. Bu ne toplumun vicdanında kabul görecektir, ne de uluslararası kuruluşlarda kabul görmeyecektir. Hala bir umudumuz var; Anayasa Mahkemesi’nde eşitlik ilkesine aykırı bulunarak iptal olacağını düşünüyoruz. Aksi takdirde kadın cinayetleri işlenmeye devam edecek ama içeride düşüncelerinden dolayı insanlar kalmaya devam edecek. Bu kabul görecektir bir şey değil, bu asla affedilecek bir tutum değil! Özellikle bu pandemi döneminde cezaevlerinde ölümlerin gerçekleştiğini üzülen duyuyoruz. Hastalık bir yayılırsa bunun önüne geçmek mümkün değil. AKP zaten altında kalır ama ülke olarak kimsenin altında kalabileceği bir olgu değil. Bu konunun son derece önemli olduğunu düşünüyoruz. Ve bu düzenlemenin de eşitliğe aykırı olduğu gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi’ne hızlı bir şekilde itiraz ederek cezaevlerinin boşaltılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu konuda da çabamız ve mücadelemiz devam edecek. Biz tabii ki zor günlerden geçiyoruz, bu zor günlerde de en çok ihtiyaç duyduğumuz şey dayanışmadır ve bu dayanışmayı büyütmemiz gerekiyor. Kürtlerin bu konuda çok fazla derdi var, söyleyeceğimiz çok fazla şey var. On milyonlarca insanın benim irademdir dediği Sayın Öcalan şu anda üç farklı arkadaşla birlikte İmralı Cezaevi’nde çok ciddi riskler taşıyan nemli bir ortamda, kronik rahatsızlıklara vesile olabilecek bir ortamda kalıyorlar. Sayın Öcalan’ın yaş olarak risk grubunda olması ve o nemli ortamda kalması kaygıyı daha da artırıyor. Buna rağmen şu anda kendisinin avukatları ve ailesinin talepleri yerine getirilmiyor. Yani çok zor bir şey değil, tutuklular ve hükümlüler haftada 2 kere aileleriyle telefonda görüşebiliyorlar. Bundan Sayın Öcalan da yararlanabilmeli, görüntülü arama yapabilmeli. Bu çok zor bir şey değil, onun Anayasa’dan doğan hakkıdır. Bu hakkı ortadan kaldıracak bir mekanizma yoktur, bu yaklaşım tamamen keyfidir. Bu keyfi yaklaşımlardan vazgeçilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bir an önce Sayın Öcalan’ın avukatları ve ailesiyle görüntülü konuşması gerektiğini düşünüyoruz. Onun dışında gelişen her şey ile ilgili de görüşlerimizi bildirip mücadele ediyoruz, mücadele etmek zorundayız. Gerçekten büyük acıların yaşandığı bir coğrafyanın temsilcileriyiz. O yüzden doğru bildiğimiz şeyleri savunmaya devam edeceğiz. Halkımızla birlikte mücadelemizi her alanda yükselterek devam edeceğiz.

PANDEMİ GÜNLERİNDE ELEŞTİRİNİN HEDEFİ

Kapitalist devlet aygıtını ele geçirmek, onu parçalamak ve yerine sosyalist tarzda bir devlet inşa etmek için proletarya diktatörlüğü ve bir ara biçim olarak demokratik halk iktidarını tesis etmek amacıyla taşıyan her devrimci örgüt/parti için, kapitalist devlet aygıtının yaşadığı her kriz, devlet aygıtının ele geçirilmesi yolunda **yeni bir olanak** anlamına gelir. Bu nedenle iktisadi, siyasi, sosyal bir kriz anında devrimciler, alternatif bir devlet ve yaşam modeli olarak sosyalist devlet ve sosyalizmin propagandasını yaparken, kapitalist devletin yetersizliklerinin onun tercihi değil, kapitalizmin doğasından kaynaklı bir zorunluluk olduğunun vurgusunu yaparlar. Devrimcilerin burada oynadıkları rol, iktisadi-siyasi-sosyal krizi derinleştirmek yoluyla siyasal mücadelenin parçası haline getirmek olmalıdır.

Kapitalist sisteme yönelen eleştiri kapitalist devlet aygıtının ele geçirilmesini hedeflediği takdirde devrimci olabilecekken, aksi halde bir takım sistemsizliklerin, bozuklukların düzeltilmesi için bir kuruma yazılan arzuhal anlamına gelecek, kapitalist devlet aygıtının mevcut sorunlarını çözerek daha sağlıklı ve uzun süre yaşamasına sebep olacak kapitalist restorasyonu arzulayan oportünist bir tutuma dönüşecektir.

Eleştiri, devrimcilerin ve devrimci örgütlerin kendilerine yönelttiklerinde güç ve canlılıklarının teminatı; kitlelerden devrimci örgütlere yöneldiğinde yenilenmenin ve güçlü kitle ilişkisinin aracı olarak işlev görürken; devrimciler tarafından kapitalist

sisteme yöneltildiğinde, onu bozmayı, parçalamayı ve tamamen ortadan kaldırmayı amaç edinmiş siyasal mücadelenin etkili bir silahına dönüşür. Devrimciler, kapitalist devleti ve bütün olarak sistemi eleştirirken, kapitalizmi teşhir etmek ve böylece bunu siyasal mücadelenin parçası haline getirmek amacıyla taşınmalıdır.

Hemen her kriz durumunda ortaya çıkan, kapitalist devlet aygıtını ele geçirme amacından uzak eleştiriler kendiliğinden ciliğin yansımalarıdır ve esasen yukarıda da belirtildiği gibi buradaki niyet ne olursa olsun, kapitalist sistemin sağlıklı çalışmasını engelleyen sorunlardan kurtulmasından öteye gidemez.

Herkesin kapitalist sistemi eleştirdiği ama bütün bu eleştirileri genel bir siyasal mücadelenin parçası haline getirecek devrimci bir öncü partinin tarihsel misyonunu ortaya koymadığı an ve koşullarda, işçilerin emekçilerin, kapitalist sisteme yönelik eleştirilerden etkilenerek devrimci dönüşüm geçireceklerini düşünmek; yaşanan sorunlar ve iktidar hedefli bir siyasal mücadelenin parçası olmayan eleştiriler yan yana geldiğinde bunun işçiler ve emekçi halk üzerinde aydınlatıcı bir etkisi olacağına inanmak, kendiliğendenciliğin ve ya oportünizmin bir yansımasıdır ve bu sol içerisindeki küçük burjuva liberalizminin ta kendisidir. Eleştirilerin kendiliğinden işçi-emekçi kitlelerin siyasal bilinç kazanmalarını sağlayacağına olan inancın kendisi küçük burjuva ideolojisidir ve kapitalist sistemin sürekliliğinin teminatıdır.

Unutmayalım ki, nasıl ki reformlar bizimki gibi ülkelerde faşist bir devlet aygıtının varlık koşullarında, işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasını kolaylaştırabilecek etkenler ise işçi sınıfına yönelik hak gaspları da tersi yönden yaratacağı etki ile devrimci sınıf mücadelesini zorlaştıran bir etken olacaktır.

“(...) İşçi sınıfının kendiliğendenci siyaseti, işçi sınıfının burjuva siyasetinin ta kendisidir. İşçi sınıfının siyasal mücadeleye ve hatta siyasal devrime katılması tek başına, onun siyasetini sosyalist yapmaz.” (Lenin, Ne Yapmalı, Sol Yayınları, s. 119, 1977 1. Baskı).

Eleştirinin devrimci siyaset için kapitalist devlet aygıtına yönelen bir silah olmaktan çıkıp, kendiliğendenci siyasetin bir unsuru haline dönüştüğü koşullarda sisteme yönelik eleştirilerin arttığı “felaket” halleri ya da burjuva devlet iktidarının onaylanması amacına hizmet eden parlamento ve yerel seçim süreçlerinde, bu eleştirilerin işçi-emekçi halkın zihinlerinde bilinçlenme yaratacağını söylemek, düşünmek tekrarlayacak olursak; oportünizmdir, liberalizmdir.

Tarihsel Rolümüzü Oynama Zamanı

Toplumsal mücadeleler tarihi, ezen sömüren güçlerin neler yaptıklarından çok, onların iktisadi sömürü ve sosyal zulüm pratiklerine karşı emekçi kitlelerin ne yaptıklarının tarihidir. Dolayısıyla, Türkiye’de korona salgını ile ortaya çıkan tabloyu salt sistem eleştirisi için değil, bugün esasen devrimi güçler olarak kendimizi eleştirmek için kullanmalıyız.

Her gün yüzbinlerce işçi, kapitalist sermayeyi daha fazla büyütmek için salgın koşullarında dahi çalışmaya gitmek zorunda kalıyorsa ve biz, Türkiyeli devrimciler olarak ya da özel olarak devrimci öncü olarak, ülke çapında yaygın, etkili bir genel grev örgütleyemiyorsak burada eleştirilmesi gereken büyük bir sorun var demektir. Kapitalistler için azami kâr maksimizasyonunun realize edilmesinin aracı olan devletin, işçileri 3 ay ücretsiz izne gönderilebildiği ve tüm bunların “ya-

sal” olduğu koşulları hazırlamasına karşı iktisadi-siyasi bir eylem, direniş örgütleyemiyorsak burada eleştirilmesi gereken büyük bir sorun var demektir.

Unutmayalım ki, nasıl ki reformlar bizimki gibi ülkelerde faşist bir devlet aygıtının varlık koşullarında, işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasını kolaylaştırabilecek etkenler ise işçi sınıfına yönelik hak gaspları da tersi yönden yaratacağı etki ile devrimci sınıf mücadelesini zorlaştıran bir etken olacaktır.

Bugün TDH’nin bu noktada olmasının dışsal nedenleri olduğu gibi içsel nedenleri de vardır. Ancak bunlar aşılmaz değildir; zira, “gerçekler devrimcidir” önermesinin de bizlere anlatmakta olduğu gibi, kapitalist sistem işleyiş yasaları gereği her gün, her dakika, her an iktisadi-siyasi-sosyal yeni sorun ve krizler ortaya çıkarmaktadır ve bu sorunlar ancak devrimci bir müdahale ile çözülebilir. Yani, devrimci sınıf hareketi, tarih sahnesinde rolünü oynamak, insanlığın gelişimi önünde bir engele dönüşen kapitalist sistemi iradi müdahale ile parçalamak suretiyle onu ortadan kaldırmak zorundadır.

Bu zorunluluğun neden olduğu olaylar ve olgular arasındaki ilişkileri doğru kavrayarak, sonraki adıma yönelik doğru strateji-taktik belirleyecek olursak, kapitalist sistemi tarihin eski eserler müzesine göndermemiz de mümkün olacaktır. Yeter ki, devrimciler olarak, tarihin bizi zorunlu olarak davet ettiği toplumsal hareketler sahnesindeki rolümüzü oynamakta en az zorunlulukların bizi davet ettiği kadar çocuklu bir gönüllülük de gösterelim.

“Devrimci deneyim ve örgütsel yetenek elde edilebilecek şeylerdir, yeter ki bunları elde etme isteği olsun, yeter ki, eksiklikler kabul edilsin, devrimci eylemde bu eksikliklerin kabul edilmesi bunların yarı yarıya giderilmesi demektir. Ama bu bilinç (ki bu, sözü edilen grubun üyeleri arasında çok canlı idi) sönmeye başladığında, eksikliklere erdemler olarak bakmaya hazır, hatta kendiliğindenlik önünde kölece boyun eğişlerine teorik bir temel bulmaya çalışan kimseler -ve hatta sosyal-demokrat organlar- boy göstermeye başladığında, sadece ufak-tefek talihsizlikler olan şeyler, başlı başına talihsizlikler haline geldi. Bu eğilimden, içeriği yanlış olarak ve çok dar bir biçimde ekonomizm olarak nitelenen bu eğilimden, sonuçlar çıkarmanın zamanıdır.” (Lenin, Ne Yapmalı, s. 45).

Oyunun İsmi: “Soylu’nun İstifası”; Yazan-Yöneten AKP/Erdoğan

Küresel çapta aylardır, yaşadığımız topraklarda ise yaklaşık bir aydır gündemde olan COVID-19’un bazı ülkelerde etki alanı azalırken bizde hala sıcaklığı koruyor. Bu gündemin sıcaklığı kişisel ve toplumsal sağlık açısından ziyade devletin siyasi manevraları açısından besleniyor.

Gerek dünyada gerekse yaşadığımız ülkede sistemin içerisinde olduğu yapısal krizi aşmak için bir nimet olarak kullandığı COVID-19’un yaşamın her alanında nasıl bir değişim ve dönüşüm için kullanıldığı aşikar. Güvencesiz ve esnek çalışma koşullarını olağanlaştıran, yoksulluk ve açlığı boyutlandırarak sınıflar arası uçurumu derinleştiren, cinsiyet eşitsizliğini garantileme hamleleri atan, bireyselleşme-yalnızlaşmayı toplumsal kolektivitizmin önüne diken mevcut sistemin kendi bekasını garantileme çabasında olduğu zamanlardan geçiyoruz. Sistemin içerisinde olduğu siyasi-ekonomik krizin yansımaları yaşadığımız toprakların sosyo-ekonomik yapısı gereği oldukça sancılı geçiyor. TC devleti AKP/Erdoğan eliyle bu sancılı süreci ezenlerin lehine, ezilenlerin ise aleyhine çevirmek için yaşanan her süreci kullanıyor. Bunun için son 5 yılı göz önünde tutmak bile yeterli, ki bu süreçte 15 Temmuz Darbe Girişimi devletin işleme mantığını ortaya koyan önemli bir örnektir. Hakim sınıflar arasındaki klik tartışımının bir ürünü olan 15 Temmuz Darbe Girişimi’nin sonucu ezilenlerin birlikte

mücadele hattına yönelik baskı ve sindirme politikalarını artırmak oldu.

Korona virüsün yaşadığımız topraklarda da olduğunun açıklanması itibarıyla devletin her bir adımı bu anlamda yeni örnekler ortaya koymaya devam ediyor. Bunlardan sonuncusu ise 11-12 Nisan günleri ilan edilen sokağa çıkma yasağı; yasağın açıklanmasından sona ermesine gerek devlet gerekse halk cephesinden yaşananlar, yaşatılanlardı.

Osmanlı’dan TC’ye bırakılan bir gelenek olarak...

Salgının ilk haftalarında 65 yaş üstüne getirilen sokağa çıkma yasağına sonraki haftalarda 20 yaşın altında olup çalışmayanlar da eklenirken 10 Nisan günü haftasonu tüm halk için sokağa çıkma yasağı izledi. Sokağa çıkma yasağının başlayacağı gece yarısından iki saat öncesinde duyurulan yasak, deyim yerindeyse dehşet saatlerinin yaşanmasına sebep oldu. Yoksulluk ve açlık girdabındaki halkın geçim şartları salgınla beraber daha da derinleşirken, yaşamsal ihtiyaçlar günübirlik karşılanmaya çalışılıyor. Çoğu zaman da karşılanamıyor!

Durum buyken yasağa saatler kala market-ekmek fırını önlerinde oluşan kuyruklardan “bilinçsizlik”, “cehalet” diye bahsetmek, halkın mevcut durumunu anlamaktan uzak olmak; bu durumu yaranlara olacak öfkeyi halka yöneltmek anlamına gelmekten başka bir şey ifade etmiyor. Oluşan bu durumun hedefine konulacak yer elbette ki devletin-sistemin

kendisi. Diğer yandan yasağın ilan edilmiş biçimi büyük tepkilere sebep oldu. Ve oyunun ön şartlarını hazırlayan koşullar oluşmuş oldu!

Oyunun ismi: “Soylu’nun İstifası”. Yazan-yöneten ise AKP/Erdoğan. Kara komedi niteliğini taşıyan 2 saatlik bu oyun, 12 Nisan günü akşam saatlerinde sergilendi. Sokağa çıkma yasağının ilan edilmiş sürecinin başarısız yönetildiğini itiraf eden Soylu, yasağın sonlanmasına saatler kala istifa ettiğini duyurdu. Bu işin içinde bir iş var diyenlerimiz durup beklemeyi tercih ederken Soylu’nun istifasını kabullenemeyip sokaklara çıkanlar da vardı. AKP/Erdoğan’ın yönetememe krizi yaşadığının açığa çıktığı dönemlerde sıkça başvurduğu bir yöntem olan halk kitlelerini harekete geçirerek krizi kendisi için fırsata çevirme politikasının bir örneğini daha bu süreçte yaşarken AKP’li cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan’ın istifayı kabul etmemesi ile konu kapanmış oldu.

Soylu’nun istifası ve sürece dair “özeleştirisi”nin bir kurgu olduğu, bu kurgu ile yaşanan siyasal-ekonomik kriz dönemini AKP nezdinde TC devletinin kendisi için bir fırsata çevirme adımlarının bir örneğinin sergilendiği açık. Yaşadığımız topraklarda Osmanlı’dan TC’nin ilk kuruluş dönemlerine ve bugüne bir gelenek olarak taşınan, ezilenlere dönük saldırı politikalarını yaşama geçirerek devletin kendi bekasını sağlama alma yönlü adımlarında kişi ve kişiler daima dönemsel araç olarak kullanılmıştır. Burjuva devlet yapısı gereği hizmet ettiği sömürücü ve erkek egemen sistemin sürekliliğini sağlamak adına dönemsel olarak daha kapalı, dönemsel olarak ise -tıpkı bugün olduğu gibi- daha açık bir şekilde faşizmin kanlı ellerini ezilenlerin üzerinde hissettirmiştir. Bu anlamda aracı olarak kullandığı kişi ya da kişilerle iş bittiğinde hedefe konularak devlet kendini aklama yolunu seçerken ezilenlerin esas hedefe yönelmesinin önü kesilmiş oluyor. Bunu Osmanlı’nın son dönemlerinde Enver Paşa’dan, TC’nin ilk yıllarında Topal Osman’dan, yakın zamanda Ergenekon ve FETÖ’den biliyoruz.

Soylu’dan neden vazgeçilmedi?

Bu anlamda İçişleri Bakanı Süleyman Soylu kuşkusuz ki vazgeçilmeyecek birisi değil, gerek AKP gerekse TC devleti için. Bu süreç Soylu ile henüz işin bitmediğini, daha pek çok politikanın uygulayıcısı ve

aracı olarak kullanılmaya ihtiyacın olduğunu gösterdi.

“Süleyman Soylu’dan bu süreçte vazgeçilmemesinin sebebi nedir?” sorusunun cevabı ise çok açıktır. Soylu, toplumsal muhalefeti sindirme, ezilenlerin birlikte mücadelesini yok etme yönlü sayısız politikanın uygulayıcısı olarak kullanılmaya devam edilecektir. TC devletinin, sistemin içerisinde olduğu krizin yansımalarını kendi içerisinde yoğun bir biçimde yaşarken ezilenlerin birlikte mücadele hattından duyduğu korku Soylu’ya bugün duyulan ihtiyacın sebebidir. Kuşkusuz süreç başka bir yere evrildiğinde, Soylu ile iş bittiğinde, yerini dolduracak farklı kişiler bulunurken hedefe oturtulan Soylu ile devlet kendisini aklayacaktır. Yani TC devleti için Süleyman Soylu’nun görevinde olması ya da olmaması ezilenlerin aleyhine kullanmak üzere uygulayageldiği hamlelerinden başka bir şey ifade etmemektedir.

Bugün R.T. Erdoğan için tespitler ortaya koyarken kullandığımız yöntemi Süleyman Soylu’yu da uygulamak durumundayız. Bu yöntem, K. Marx’ın Fransa’daki sınıf savaşımını ele alışında izlediği yoldur. Yani bir kişinin kahraman (aksi için de geçerli, Soylu örneğinde olduğu gibi) rolü oynamasına izin veren koşulları ve durumu incelemek, somut olgu ve olayları objektif bir biçimde ele alışımızı sağlayacaktır.

Oyunumuzu kendimiz kurmak zorundayız!

Diğer yandan hatırlayacak olursak salgının Türkiye’de de olduğunun açıklanması ve karantina koşullarının hayata geçirilmesinin birkaç gün öncesinde 8 Mart günü kadınlar Taksim’deydi. Süleyman Soylu’nun Taksim’de 8 Mart Gece Yürüyüşü’nün yasaklandığını duyurması ve Taksim’e çıkan bütün yolları polislerce ablukaya almasına rağmen binlerce kadın sokaklardan vazgeçmemiş; toplanma yeri olan Tünel’e girememesine karşın Taksim’den Karaköy’e bütün sokakları doldurmuştu.

Oldukça yakın tarihte yaşadığımız bu direniş, Süleyman Soylu ya da yerini alacak başkalarına biçilen rolün işlevsiz hale getirilmesinin bizlerin elinde olduğunu gösteriyor. 12 Mart günü oynanan kara komedinin yönetmeni ve oyuncularına karşı kendi oyunumuzu oynamamız, birlikte mücadelede ve dayanışmada ısrarlı olmamızla mümkündür!

İnfaz Yasası, “Asmayalım da Besleyelim mi” Faşizmine Can Suyudur

Covid-19 sürecinde egemenlerin bilgiyi kontrol altına alması, saklaması, manipüle etmesi, hayata geçirmek istedikleri baskı yöntemleri için kimi dönemleri fırsat olarak değerlendirme çabaları gibi bildik tüm yöntemleri yine devrede. “Ceza ve Güvenlik Tedbirleri”nin infazında değişiklik yapan kanunun yürürlüğe girdiği ve ardından açık ve kapalı hapisanelerden tahliyelerin başladığı bu döneme rengini veren de bu. Aslında yeni olmayan infaz yasası, AKP-MHP faşist bloğunun aralarındaki gerilimin yüzeye vurduğu bir alan olarak sık sık gündeme geldi. Bu kavgada kazanan MHP olmuşa benziyor, keza Erdoğan’a yakın burjuva kaleşör Abdulkadir Selvi, Hürriyet’te yayımlanan yazısında Erdoğan’ın bu infaz yasası ile ilgili iki “hassasiyetine” ilişkin şunları yazmıştı. 1- “Terör, kadına ve çocuğa cinsel istismar ve kadına şiddet, adam öldürmeyle uyuşturucu kesinlikle kapsam dışında tutulacak. 2- MHP’nin hassasiyetleri dikkate alınacak.” (30 Mart)

Biliniyor ki, Erdoğan ve taifesi eli kanlı çeteci Alaattin Çakıcı’nın tahliye edilmesi gibi daha magazinsel yönüyle gündeme gelen MHP’nin bu isteğine pek “sıcak” yaklaşmıyordu. Ancak şimdi buna “boyun eğmiş” görünüyor. İnfaz Yasası’nın “MHP hassasiyetleri” ile hazırlanmasının yanı sıra aynı dönemde İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun istifa şovunun ardından ilk olarak MHP Genel Başkanı Bahçeli ve ardından da kendisi gibi “soylu” halk düşmanı Perinçek’i arayıp ardından Erdoğan’a dönüş yapması, egemen faşist blok cephesinde savaşların uç verdiği alanlar olarak karşımıza çıkıyor ve Erdoğan tayfasının bu konudaki zayıflığını ortaya koyuyor. Ancak şunun altını çizmeliyiz ki; mesele Soylu ve infaz yasası üzerinden MHP kesiminin elinin güçlendiğini göstermiyor. Aksine bu uç veren noktalar üzerinden Erdoğan tayfasının müttefiklerine ne kadar ihtiyaç duyduğunu ve onlar karşısında ne kadar zayıf kaldığını görmek mümkün. Yoksa AKP’nin; mafya üyelerinin, işçi ve kadın/LGBTİ+ katillerinin, devlet adına halkın kanına girenlerin, tacizci-tecavüzcü-istismarcıların serbest bırakılmasına nasıl bir itirazı olabilir ki! Ya da bundan sonraki süreçte halkın kanına girilen hangi saldırının altına imza atmaktan geri durabilir ki?

AKP çalışacaktı da, elektrikler kesildi!

Gelelim Çakıcı gibi çetelerin, Gezi şehitlerinin katillerinin, Soma ve Aladağ katliam-

larındaki fail patron ve tarikatçıların, kadın-çocuk-LGBTİ+ düşmanlarının serbest bırakıldığı infaz yasasının kendisine... Covid-19 bahane edilerek gerçekleştirilen bu örtülü af kimlerin “aynı gemide olduğunu” göstermekle birlikte kendi yasalarının kendileri tarafından açıktan çiğnenmesi anlamına geliyor. Elbette salgın ile ilgili hapisanelere dönük bir uygulamanın olması gerekiyordu, ancak devlet tutsaklar açısından yasalarla belirlenmiş “eşitlik” ilkesini çiğneyerek tutsakların sağlığı ve güvenliği konusunda da bir ayrımcılığa giderek sınıfsal olarak görevlerini yerine getiriyor ve nerede konumlandıklarını gösteriyor.

En başta şunu ifade etmekte fayda var; infaz yasasının yıllardır gündemde olmasına karşın salgının söz konusu olduğu bir gibi uzun sayılacak bir süre boyunca “hazırlandı”, “hazırlanıyor”larla sündürülmesi; bilginin manipüle edilerek (özellikle kendi “tabanı” olarak gördüğü) kitlelerin iknasına ve meclisteki muhalefetin oylanmasına dönüktü.

Muhalefetin fikrini alıyormuşçasına yapılan görüşmelerle, siyasi tutsaklara dönük düzenlemelerin de olabileceğine dair el altından yayılan bilgilerle “ılımlı” bir hava olduğu hissi yaratmaya çalışan devletin bu hamlesi, özellikle kadın hareketlerinin başını çektiği bir muhalefetle boşa çıkarıldı ve “örtülü af”ın üzerindeki perde çekildi. Suçüstü yakalanan devlet, bu kez de durumu manipüle etme adına muhalefetin “ılımlı havayı bozduğunu” söylemeye girişti. Hürriyet yazarı Selvi’nin süreci nasıl anlattığına bir bakın: “Cumhurbaşkanı Erdoğan’da Adalet Bakanı Abdulhamit Gül ve AK Parti grup başkanvekilleriyle yaptığı toplantıda ‘Ortada fol yok yumurta yokken, henüz muhalefet partilerinin görüşleri alınırken, bazı muhalefet milletvekilleri ve sosyal medyada birileri ‘AK Parti cinsel istismar suçlarını affediyor’ diye haksız suçlamalarda bulunuyorlar. Yok böyle bir şey’ diye tepki göstermişti. Uyuşturucu baronları kapsam dışı bırakılırken, satıcılar ve içiciler için bir çalışma

yapılması gündemdeydi. Aynı şekilde örgüt yöneticileri kapsam dışı bırakılırken, yardım ve yataklık konusunun üzerinde çalışılacaktı. İnfaz paketiyle ilgili yayınlar bunların çalışılmasının da askıya alınmasına neden oldu.” (30 Mart)

Politik mücadeleye “ağır ceza” ile gözdağı

Bu infaz yasası açık bir “durumu fırsata çevirme” örneğidir. İlk elden infaz hakim-

liğinin yetki ve görevlerinin genişletilmesi bunun kanıtı. Çünkü bunun tek bir anlamı vardır; keyfiliğin yaygınlaşması, tutsaklara “iyi hal” adı altında ajanlaştırma, pasifize olma ve tecrit-tretmana boyun eğme hallerinin dayatılması... Çünkü infaz hakimlikleri tutsaklara dönük sınırsız yetkilerle donatılırken bir yanda da bu tu-

tuamlarını yine “eşitlik” ilkesine aykırı bir biçimde tutsaklığın hangi nedenden kaynaklanmış olduğuna göre belirleyebilecek.

Düzenleme “ceza infaz sistemi ve oranları”na dair kalıcı değişiklikleri de içeriyor. Ve yine bu konuda siyasi tutsaklara dönük yaklaşımında “eşitlik” ilkesini ayaklar altına alıyor. Düzenlemenin ilk 10 maddesinde infaz sisteminin işleyişine, infaz hakimliğinin yetkilerinde genişleme yapılırken sonra gelen dört maddede bazı “cezaların” ağırlaştırıldığı görülüyor. Örneğin TCK’nın 86. maddesine ek yapılarak, “kasten yaralama suçunun canavarca hisle işlenmesi” halinde cezanın bir kat artırılacağı düzenlenmiş, 87. maddede düzenlenen “kasten yaralama neticesi ölüm meydana gelmiş olması” halinde öngörülen cezanın alt sınırı aynı kalmakla birlikte üst sınırı 16 yıldan 18 yıla çıkarılmış, TCK 220. maddesinde düzenlenen “suç örgütü yönetici ve üyesi” cezasının alt ve üst sınırları artırılmış, TCK 241. maddesinde düzenlenen tefecilik suçunun üst sınırı artırılmış, “suçun örgüt faaliyeti” çerçevesinde işlenmesi halinde verilecek cezanın bir kat artırılacağı belirtiliyor.

Ancak adli suçlarda böylesi düzenlemeler yapılırken diğer yandan aynı suçların şartla tahliye ve denetimli serbestlik kapsamı içine alınmalarındaki tek mantığın eşitsiz bir şekilde ele alınan “örtülü af”

ile belli bir toplumsal tepkiyi hafifletme olduğu açıktır. Yoksa şu ana kadar işlenen bu suçları işleyenlerin “toplum açısından tehlike oluşturmadığı” yönlü bir düşünceye sahip oldukları açıktır. Onlar da biliyorlar serbest kalanların başta işçi, kadın, çocuk ve LGBT+’lar açısından nasıl bir tehdit oluşturduğunu... Biliyorlar ama önemsemiyorlar!

Ayrıca yasada adli suç tipleri için koşullu salıvermede gerekli infaz oranı 1/2 veya 2/3 olarak değiştirilirken, siyasi tutsakların cezalarında infaz süresi oranı da düzenleniyor. Aynı eşitsizlik, “denetimli serbestlik tedbirleri” ve “evde infaz” gibi alternatif infaz yöntemleri konusunda da yapıldı. Bu hakların tamamında siyasi tutsakların kapsam dışı bırakılması “cezaları ağırlaştırma” kaygısındaki düzenlemelerle kimin hedef alındığını gösteriyor.

Covid-19 bahane!

Ancak bu düzenlemeler içerisinde kimi maddeler var ki, toplumsal muhalefete, devrimci mücadeleye gözdağı verip devrimci tutsakları hedef alarak şimdiye dek cepte biriktirilenlerin Covid-19 salgını bahane edilerek kaşla-göz arasında yürürlükten geçirilmesi amaçlanıyordu. Bunlardan biri hapisanelerdeki “disiplin soruşturma ve cezalarına” dönük kapsam genişletilmesi. Yasanın 26. Maddesine eklenen “güvenlik amacıyla oluşturulan teknik ve mekanik cihaz ve sistemleri kasten etkisiz ve çalışamaz hale getirmek veya amaç dışı kullanmak” vurguları açıktır ki keyfi disiplin soruşturma ve cezaları iyiden iyiye esnetmeye dönüktür. Özellikle “amaç dışı kullanmak” ile ucu açık bırakılan noktalarla tutsakların tüm yaşamı denetim altına alınmak istenmektedir.

Yasanın 32. Maddesi de tutsakların dergi ve gazeteye ulaşmalarını engelleme amacına dönük. 5275 sayılı yasaya ek yapılarak, Basın İlan Kurumu aracılığıyla ilan ve reklam yayınlama hakkı bulunmayan gazetelerin hapisaneye kabul edilmeceği yönlü düzenleme yine egemenlerin kendi yasalarında var olan “haber alma özgürlüğü”nü ortadan kaldırıyor, tutsaklar daha derin bir tecride mahkum ediliyor.

İnfaz yasası, bir halk sağlığı sorunu söz konusu olduğunda bile faşist devletin bu durumu fırsata çevirme kaygısından zerre utanç duymayacağıdır. Dolayısıyla, infaz yasasının tek anlamı “asmayalım da besleyelim mi” faşizmine can suyu vermektir, Covid-19 bahane!

Emirlere Karşı Gelen Vicdanlı Görevliler İle Müslümanlar...! (2/2)

Ermeni Soykırımı sırasında emirlere uymayarak Ermeni halkına yardım eden müslümanları konu edinen metnin 2'inci bölümüdür.

Ve Dersim; "Türklük sözleşmesine uymayanlar!" (2)

Dersim, 1915 Ermeni tehciri ve soykırımının yaşandığı yıllarda insani duruş sergileyen illerin başında gelir. Ermenilerin korunmasını üstlenen Kürt Alevi-Kızılbaş kimliğine sahip Dersimliler bugün örnek olarak gösterilirken, devletin bütün tepkisini üstlerine çekmişlerdir. Devlet vicdanlı ve onurlu bir duruş sergileyen Dersimlilerin bu tutumunu bir kenara not etmiştir. Bunun bedeli de çok ağır olmuştur. 1937/38 yıllarına gelindiğinde Dersim'in akıbeti de Ermenilerden farklı olmamıştır. Ermenilerin başına gelenler, Dersimlilerin de başına gelmiştir.

Hayatlarını riske atarak, emirlere uymayanlar, kararlara karşı çıkanlar, direnenler, kariyerlerini kaybedenler 1915 yılında yaşanan acı gerçeklerdir. Bu durumu yani emirlere uymayanların başına gelenleri Siyaset Bilimci Barış Ünlü "Türklük Sözleşmesi"ne uymayanlar olarak belirtmektedir. Devletin emirlerine uyanlar için ise bütün imkan ve olanaklara kapı aralanıyordu.

"Ermenilerin yok edilerek sorunların hallolacağı"ni ileriye süren anlayış 1938'te bir kez daha kendini göstermiş ve "Türklük Sözleşmesi"ne bir madde daha eklenmiştir. O da "Kürt Sorunu" maddesidir. Kürtlerden ve Kürtlere yapılanlardan hiç kimse bahsetmeyecektir. Ermeni ve Kürt Sorununa değinmeyenler için bütün zenginliklerin kapısı aralanırken, bahsedener ise en ağır yaptırımlara ve cezalara maruz kalacaktır. İşte bugüne kadar devam eden çatışmaların, sıkıntılarının, buhranların bütün sorunların ana kaynağı Türkiye Cumhuriyeti kurucu sözleşmesine karşı gelen Ermeni ve Kürt gerçekliğidir.

Seyit Rıza ve diğer aşiret reisleri: "Dersim'e kaçan kurtulurdu..."

Dersim, 1915 yılında Ermenilerin hür oldukları tek bölgeydi. Seyit Rıza Ermeniler ile Aleviler arasındaki farkın "bir soğan zarı kadar" olduğunu söyler. Çarsancak ile Çemişgezek'te yaşanan katliam ve kıyımlara rağmen Dersim dağları Ermenilerin sığınak yerleri olmuştur.

Tehcir kabilelerinden yollara düşen bir grup, Kemah boğazına gelince, erkekler kabilelerden çıkarılır. Ahırlara kapatılır. Daha sonra öldürülmek üzere Kemah Köprüsü'ne götürülür. Bir grup Ermeni bu katliamdan şans eseri kurtulur. Öldü diye bırakılırlar. Kurtulanlar dört günlük uzun yürüyüşten sonra Dersim'e ulaşırlar. Dersimliler onlara yiyecek ve içecek verir.

Güvenli bölgelere ulaştırırlar.

Kürt Alevi-Kızılbaş halkın dini önderi "Rayber" (yol gösterici) Seyit Rıza atıyla gelir. Kurtulanların anlatımıyla "Burada kalmayın, çünkü kardeşim Memli Ağa Ermenileri gördüğü her yerde hükümete teslim edeceğine söz verdi. Benim evime gelin. Ne isterseniz orada yiyebilirsiniz" der. "Oradan Seyid Ali'nin köyü Zaruğ'a (bugünkü adı Ovacık'ın ilçesi Yakatarlar Köyü) vardık. Orada 10 aydan fazla kaldık. Bizim gibi kurtulan bir sürü Ermeni insanlarla karşılaştık. Ruslar Erzincan'a girince onlara teslim olduk. Garin'e (Erzurum) gidebilmemiz için geçiş belgesi verdiler."

Tarihçi Raymond Kevorkian yaşananları; "O zamanki Dersim Osmanlı'nın tam olarak kontrol edemediği bir yer. Yaklaşık on beş bin kişiyi kurtarıyorlar... Rus ordusuna sığınmalarına yardım ediyorlar" diye açıklamaktadır. İnsani duruş sergileyen vicdanlılardan olan Koçan aşiret reisi İdare İbrahim Ağa ile Şemkan, Karabolan, Ferhadan, Abbasan, Maksudan, Beytan, Kortikan aşiret reisleridir. Vicdansızlar ise devlete destek veren Balaban aşiretinden Gül Ağa, Çarekanlar, Savalanlar, Kureşanlar, Hosmekler ile Lolanlardır.

İdare İbrahim Ağa: "Devletin çeşmesinden su içmem!"

Çemişgezek'in Kozan bölgesinde 1915'te Koçan aşiret reisi İdare İbrahim Ağa hakimdir. Devlet uygulamalarına karşı gelecek dikkatleri üzerine çeker. Kazım Karabekir 1918 yılında yazdığı Dersim aşiretlerine ait raporda İdare İbrahim Ağa'nın Ermenilerin korunması konusunda olumsuz bir kişi olarak değerlendirmiştir. Onun için "...Bati Dersim'in en şerir ve en şahsiyetsiz bir şahisidir..." demektedir. Karalamak için ise "Ermenileri para karşılığında Erzincan'a kaçırarak" ile suçlamaktadır.

Bunun sebebi 1870 yıllarından itibaren Koçan aşiretinin Dersim'de devlet hakiyetine itiraz eden, karşı gelen en güçlü aşiret olmasıdır. Bu yüzden birçok operasyona maruz kalmıştır. 1907 yılında Neşet Paşa komutasında askeriye operasyonlarla İ. İbrahim Ağa ve aşiret mensuplarını Aliboğazı ve Tağar suyu yakınlarındaki mağaraya sığınmaya zorlar. Neşet Paşa'nın amacı İ. İbrahim Ağa'yı teslim alıp öldürmektir. Bunun için Semkanlar'dan Süleyman

Ağa'yı, İbrahim Ağa'yı teslim olması için ikna etmeye gönderir.

İ. İbrahim Ağa; "Ben teslim olmazsam fakir fukara beni yalnız bırakmaz, benim yüzümden kış aylarında bu dağlarda telef olur" diye teslim olur. Onunla 32 aşiret mensubu da tutuklanır. Hepsisi 1908 yılında Diyarbakır Hapishanesi'ne konur. Direnişini Diyarbakır Hapishanesi'nde de sürdürür. İfade vermeyi reddeder. Bu yüzden diğer ağaların da mahkemesi görülmez. Diğerlerinin ısrarı sonucu ifade verir. Mahkeme herkesi bırakır. Sadece İ. İbrahim Ağa ile yeğeni Veli'ye 101 sene ceza verilir.

1915'te Ermeni ileri gelenlerine en ağır işkencelerin yapıldığı Diyarbakır Hapishanesi, bu sefer Kürtlere tanıklık eder. İ. İbrahim Ağa ayağına 30 kilo pranga ile zincire bağlanır. Yeğeni hapishanede hastalanır ve ölür. İ. İbrahim Ağa 7 yıl sonra hapishaneden kaçma fırsatını bulur. Üç mahkum arkadaşıyla hapishanenin Hevsel Bahçeleri'ne bakan cephesinden 15 metre yükseklikten atlayarak kaçarlar. Fakat nöbetçiler 3 arkadaşını vurarak öldürürler. İki gün Hevsel Bahçeleri'nde saklanır. Ergani tarafına giderken bir köylünün yardımıyla baygın vaziyetteyken kurtarılır. Palu üzerinden Mazgirt'e, oradan haber gönderdiği aşiretinden 1.000 silahlı kişi ile Amutka'ya (şimdiki ismi Yenibaş) varır.

Kormuşka Toplantısı: (Hozat'ın Karaçavuş Köyü, Esenevler Mezrası)

Dersim devlet yetkilileri İbrahim Ağa'ya bir mektup göndererek bölgedeki Ermenilerin teslim edilmesini isteler. İbrahim Ağa bunun üzerine Hadişar'dan Küçük Ağa, Kalecik'ten Seyithan Ağa, Kangırazlı Seyit ve Cafer Ağalar, Ağzunik'ten Mahmut Ağa, Puko ve Milla Dayı nasıl bir yol izleyeceklerini ve ne yapmaları gerektiğini görüşmek için Koçan aşiretinden Beko Ağa'nın Kormuşka'daki evinde toplanırlar.

Bu toplantıya tanıklık eden Nişan Akkuşyan, okuma yazma bildiği için katiplik görevi üstlenir. Toplantıda şu karar alınır. "Yüce makamınıza malum olsun ki, bizim içimizde maalesef iki ihtiyar dışında Ermeni yoktur. Biri nalbant, öteki semerci bize çok gerekli olduklarından onları saklamaktayız. Eğer duysak ki dünya üzerinde başka hiç Ermeni kalmamış onları da biz öldürür ve bitiririz. Sadık kullarımız..."

Ancak devlet bu cevapla ikna olmaz. Bu sefer İ. İbrahim Ağa'ya çok sert ifadelerle mektup gönderir. Tekrar ağalar Beko Ağa'nın evinde toplanır. Bazıları devleti karşlarına almak istemez. Beko Ağa'nın kardeşi Mehmet bölgede yaygın olan Alevi inancına göre Hızır'ın değneği olduğuna inanılan kutsal değneği öperek bütün ağaların yemin etmesini ister. Bu haber bütün Dersim'e yayılır.

Bazı ağalar süreç içerisinde Kaymakamlığın altın vaadi karşılığında Ermenileri teslim etmişlerdir. Ama İ. İbrahim Ağa böyle bir girişimde bulunmamıştır. Kormuşka yeminine uymayan ağaları, İ. İbrahim Ağa cezalandırmıştır. Çemişgezek'te böyle bir durum yaşanmış, Ermeni ileri gelenleri tutuklanıp öldürülmüşlerdir. Çemişgezek'te yaşanan Karabal aşiretinin Kemo'nun hikayesi dikkat çekicidir.

Çemişgezek Kaymakamı'nın 50 altın vaadi üzerine Kemo kendisine sığınan Hmayak Takvoryan'ı öldürür, başını keserek kaymakama götürür. Bu durumu duyan İ. İbrahim Ağa çok sinirlenir. Kemo'nun peşine düşer tarlada yakalar. "Kürdün adını rezil ettin" diyerek orada öldürür. İ. İbrahim Ağa'nın 1924 yılında vefatına kadar, devlet güçlerinin dahi çekindiği, yanındaki Ermenilere kimsenin dokunmadığı bir aşiret reisi olarak yaşamını sürdürmüştür.

1920 yılında M. Kemal Atatürk aralarında İ. İbrahim Ağa'nın da bulunduğu bazı aşiret reislerine kontrolü almak için milletvekiliği teklifinde bulunur. İ. İbrahim Ağa bu teklifi; "30 yıl Osmanlı'ya direndim, yedi yıl hapis yattım. Ben Osmanlı'nın çeşmesinden su içmem..." diyerek reddetmiştir. İ. İbrahim Ağa'nın vefatından sonra Koçan Aşireti'ne karşı birçok askeri operasyon düzenlenmiştir. Bugün de adından çok sık bahsedilen Aliboğazı gerillaların sığınma evi olurken, Koçan aşiretine 3 ay süren kuşatmaya rağmen askerler Aliboğazı'na girememiştir.

Ama devlet 1938'e gelindiğinde Dersim'i kılıçtan geçirmiş ve Koçan Aşireti'nin de direnişini kırmıştır. İbrahim'in oğulları Seyithan, Cemşid ile Lilo babalarının davalarını sürdürmüştür. İbrahim Ağa'nın sağ kolu Beko Ağa 1938'i görmeden vefat etmiş ama 1938'de tüm ailesini yok etmişlerdir.

Osmanlı'ya diz çökmeyen onurlu ve vicdanlı İ. İbrahim Ağa'nın bugün bize kalan bir mezarı bulunmamaktadır. Mezar yeri bilinmemektedir. Emaneti ise mücadelesidir. Emin ellerde devam ediyor.

Saygıyla anıyoruz...

EL HOYO | Belli ki Delik'teki Mesele Eşit ve Adaletli Dağılımda Değil

Çağrışımardan sıyrılıp filme devam edelim. Her katın yemeğe erişim anlamında bir karşılığı varken kat sayısı arttıkça bu erişim giderek azalıyor. En alt katları ise ölüm bekliyor.

Bir göz açılıyor dünyaya... Kulağına fısıldanıyor: "Üç tür insan vardır: Yukarıdakiler, aşağıdakiler ve düşenler." İki pespaye yatağın ve aynası olan bir lavabonun olduğu karanlık ama genişçe, kutu içini andıran penceresiz bir hücre... Doğrulu-yor Goreng, karşısında ihtiyar bir adam, Trimagasi; "Soru şu: Ne yiyeceğiz?" Yeni dünyasına alışmaya çalışan Goreng anlamsız bakışlarla tekrarlıyor: "Ne yiyeceğiz?" "Belli ki yukarıdakilerin artıklarını." Hücrenin ortasına gelen Goreng, binanın ortasındaki delikten birbirinin aynısı hücrelerden oluşan alt ve üst katlara şöyle bir göz atıyor. Sonsuz aşağı ve sonsuz yukarı sıralanmış hücrelerden oluşan Delik'in işleyişini anlatıyor Trimagasi "Olay yemek yemek. Bazen çok kolaydır, bazen çok zor. Katına göre değişir."

Geçtiğimiz Şubat ayında yayımlanan İspanyol filmi El Hoyo/The Platform, sıradan bir binanın aşağıdan yukarı doğru 0, 1, 2... şeklinde giden düzenini ters yüz ederek en üst kattan aşağı doğru 0, 1, 2 şeklinde sıralanan, her katta tek odanın olduğu bir binada yaşananlar üzerinden şekilleniyor. Kimilerinin belli bir amaca ulaşmak (sigara bırakmak, ünlü biri olmak, diploma almak vb.) amacıyla başvurduğu kimilerinin ise akıl hastanesine alternatif olarak kalmayı seçtiği bir hapisane olan Delik'in en üst katında (0. kat) diğer katlara nazaran oldukça geniş, ferah ve aydınlık bir mutfakın işleyişiyle başlıyor film.

Muazzam mutfaktan hayatta kalma savaşına hazırlanan bir platform

Oldukça hoş bir müzik eşliğinde son derece şık ve temiz kıyafetli bir beyefendi, mutfaktaki işleyişi, temizliği, tadı kontrol eder; her ırk ve her renkten insanın yer aldığı çalışanlar arı gibi servise hazırlanır. Her şey, tatlıda bulunan bir saç telinin çalışanların azarlanmasına neden olacağı kadar "muntazam"dır. Çalışanlar; Delik'te 200 kat(?) olduğunu bilir ve her katta bulunan 2 kişiyi düşünerek 400 kişi için yemek hazırlığı yaparlar. En lüks yemekler, pastalar, salatalar... Her şey sıfırıncı katta muhteşem başlar. Ancak yemekler delikten geçecek olan platforma yerleştirilip aşağı katlara gönderilmeye başlandığında bir savaş başlar.

Bu savaş; insanların en yaşamsal olan yemek yeme ihtiyacı üzerinden eşitsizliklerle sınındığı, delirdiği, öldüğü, ölmek için birbirini yediği gerçek bir savaştır. Bu savaşın insanlar üzerindeki tahribatına ayna tutan filmde simgesel anlatılar yoğun bir şekilde işleniyor. Hatta sadece bunlardan oluşuyor da denilebilir. Metafor sevenler açısından bir bulmacayı anımsatan film için neo-liberalizmin muazzam bir eleştirisi dersek, inanın, abartmış olmayız.

"Detaylar. Detaylar beni delirtti!"

Dediğimiz gibi metaforlar ve simgesel anlatılar oldukça fazla filmde. Özellikle baş karakter Goreng ile akıl hastanesi yerine Delik'e gelmeyi tercih eden yaşlı Trimagasi arasında geçen diyalog, neo-liberalizmin toplumu nasıl şekillendirdiğine ilişkin oldukça güçlü bir simgesel anlatı. "Samurai-Max bileyciler düz veya tırtıklı her bıçağı bilir" denilerek hayat değiştirdiği iddiasıyla pazarlanan bir reklamın büyümesine kapılan Trimagasi, kendisini sorgular reklamın ardından. "Açıkçası ben hiç domates soymadım ama dilimlenmiş ekmek alırım. Mutfak bıçağıyla tuğla kesmek neden gerekir, onu da anlamıyorum. Ama beni düşündürdü. Niye bıçaklarımı bilemiyorum? Ya onları bilemediğim için benim de hayatım berbatsa? Detaylara dikkat etmiyorum diye mi? Detaylar Goreng" der Trimagasi ve o bıçak bileyciyi satın aldığını anlatır. Yeniden televizyon karşısına geçtiğinde Samurai-Max'ın döneminin geçtiğini ve artık daha iyi bir ürün olan ve Max'a ihtiyaç bırakmayan Samurai-Plus'ın pazarlanmaya başladığını gören Trimagasi kendisiyle dalga geçildiğini düşündüğünü, bunun üzerine televizyonu pencereden fırlattığını anlatır Goreng'e. "Detaylar. Detaylar beni delirtti!"

Aslında yaşamsal bir ihtiyaç olmayan tonlarca ürünü pazarlamak adına insanların kendisini yetersiz hissetmesine, bu yetersizliği gidermek için o ürünlere yaşamsal bir ihtiyaç duymasına, durmadan bu tür detaylar içerisinde boğulmasına neden olan neo-liberalizmin bu tüketim dayatması gerçekten "delirtici" değil midir? Gündelik hale gelen ve henüz diğeri bitmeden "ihtiyaç" haline gelen ürünler... Her biri bedenimizin ayrı bir noktasının "ihtiyacı" olan kozmetik malzemeleri, gi-

yim, aksesuar, cinsiyetine göre ayrılmış diş macunları, bebek bezleri, cep telefonları... Her bir ürünün Max'1, Plus'1... Neo-liberalizmin "refah devleti/toplumu" inşası tam olarak bu "delirten detaylar" üzerinden yükselmüyor mu?

Trimagasi, nasıl delirdiğini anlattığı konuşmasının devamında pencereden attığı televizyon için "Bisiklet süren kaçak bir göçmenin üstüne düştü. O adamın ölmesinin suçlusu ben miyim? Zaten orada olmaması gerekiyordu" diyor. Detaylar toplumu çıldırtırken, bunun yükünü canıyla ödeyen bir "kaçak göçmen"... Pek de yabancı sayılmaz, öyle değil mi? "Zaten orada olmaması gereken" milyonlarca insanın TIR'larda havasız bırakılarak, göç yollarında denizde boğularak, gittiği ülkelerde katledilerek öldüğü düşünülünce...

"Değişim asla spontane değildir"

Çağrışımardan sıyrılıp filme devam edelim. Her katın yemeğe erişim anlamında bir karşılığı varken kat sayısı arttıkça bu erişim giderek azalıyor. En alt katları ise ölüm bekliyor. Bir önceki ay, alt katlarda kalarak az beslenen ya da bir ay boyunca suya talim etmek zorunda kalanlar bir sonraki ay daha bol yiyeceğin geldiği bir kata geçtiklerinde alt katta yaşananlara dair tek bir kaygı duymuyor, salt karnımı doyurmaya ve bir önceki ayın acısını çıkarmaya odaklanıyor. Bu açıdan bakıldığında her katın toplumsal bir kesimi, halk arasındaki sınıf katmanlarını temsil ettiği açıktır. Karnı doyurma kaygısı gerçek olduğu kadar birçok yaşamsal kaygıyı da barındırdığından simgesel bir seçimdir.

Filmin ilerleyen sahnelerinde, bu kez seyirci, şimdiye dek gördüklerine ilişkin çözüm noktasında düşünmeye sevk ediliyor. Önceleri bina yönetimi hizmetinde çalışan ama kanser olunca son günlerini Delik'te geçirmeye karar veren karakterlerden İmoguiri, Delik'e "Dikey Öz Yönetim Merkezi demeyi tercih ettiğini" belirtiyor ve "Herkes sadece ihtiyacı olanı yeseydi, en alt katlara kadar inerdi" diyerek buradaki sorunun kaynağında, Delik'teki insanların paylaşmayı bilmemelerini, buna yanaşmamalarını ve ihtiyacı olanla yetinmeyi öğrenmemelerini görüyor. Buna karşı da Delik'tekilere "spontane dayanışmayı öğretmek" için elinden geleni yapmaya odaklanıyor.

Ancak baş karakter Goreng, İmoguiri gibi düşünmüyor ve "Değişim asla spontane değildir hanımefendi" diyerek buna

itiraz ediyor. Bunun için de bir sonraki kat arkadaşı ve "sıfırıncı kat"a ulaşarak Delik'ten çıkma çabasında olan Baharat isimli siyahiyi "yukarı çıkabilmek için en aşağı kata kadar inme" konusunda örgütüyor. Şiddet kullanarak önce yemeğin eşit dağıtımını, ardından bunun yetmeyeceğini anlayarak adaletli dağıtımını sağlamaya girişiyorlar. Ancak bir katta denk geldikleri "bilge insan"ın; onlara şiddetten önce ikna yöntemine başvurmalarını önerirken "vicdanı olmayan" yönetime değil ama sıfırıncı katta çalışanlara yöneltilecek bir mesajın Delik'teki bu durumu değiştireceği fikrine sıkıca sarılarak platformda en aşağı inmeye devam ediyorlar.

"Belli ki" dayanışma, eşitlik ve adalet yeterli değil

Sembollerle toplumsal kurtuluş mücadelesine atıfta bulunurken, eşit ve adaletli dağıtım mücadelesinde başrolü erkeklere veren film; kadınları ise "spontane dayanışma" gibi daha liberal, reformist kalan bir mücadele biçimini benimseyen İmoguiri ile kaybolan çocuğunu arayan, tecavüz tehdidi ile karşılaştığı her katta öz savunmasını yapan Miharu'da simgeleştirilmeyi tercih etmiş. Bu yönüyle eleştiriyi hak eden filmin, sık sık Hıristiyan temaların arkasına sığınması, "komünist değil 'akılcı' olup adaletli bölüşümden yana olmayı" savunması; ucu açık bırakılan, sonlanmayan birçok nokta (mesajın gitmesi gereken sıfırıncı kattaki çalışanların kimi temsil ettiği gibi) ve zayıf bırakılan bir son ile belli eleştirilerin odağına oturması hiç de şaşırtıcı değil.

Ama en önemli nokta aşağı katlara inildikçe ortaya çıkan; ne eşit ne de adaletli dağılımın Delik açısından bir dönüştürücülüğü olmadığı gerçekliği! Çünkü çalışanlara 200 kat denilen ama kahramanlarımızın en az 250 kat olarak tahmin ettiği Delik, aslında herkesin beklediğinden çok daha fazla! "Belli ki" yalnızca dayanışma, yalnızca eşitlik ve yalnızca adalet ile ortaya serilen çelişkiler yok edilemiyor. Belki de sorun tam olarak buradadır: Yani Delik'in işleyişi devam ederken bu işleyiş içerisinde dayanışma, eşitlik, adaletin ve bir mesajın çözüm olacağı düşünülmesinde... İşleyiş sayın seyirci, işleyiş... Delik var oldukça, daha adaletli, daha dayanışmacı bir işleyiş insanlar için çözüm getirmeyecektir. "Belli ki" gözler, işleyişin sahibi Delik ve yönetimin varlığına dikilmelidir. Ha, ne dersin sayın seyirci?

“Ancak Çölde Yaşayabilirler!”

Bundan tam 105 yıl önce böyle buyurmuştu Mehmet Talat! Mazlum Ermeni halkının fermanı için. Ancak çölde bile yaşamalarına müsaade edilmez. Ermenilere çöller bile çok görülür. Kırım ve kıyım ülkenin sayısız yerlerinde başlatılır. Öncekilerden daha kitlesel, daha **büyük felakete** dönüşecek bir toplumsal yıkım Türk ulus devlet aklıyla devreye sokulur. 1915 yılının ilk aylarında **düşünülmeyen bir şey düşünülerek** planlanır. En ince ayrıntısına kadar hesaplanır. Barbarlık, gaddarlık, mazlumun yaşadığı ata topraklarına girip kanlı kılıçla evlerinde dolaşmaya başlıyordu. Bir yıl gibi kısa bir süre zarfında tarihin en acımasız, en utanç verici ve bin yıl da geçse asla unutulamayacak zulmü yaşanır. Adına **Hayastan** denilen Ararat topraklarında Ermeni halkı soluksuz ve cansız bırakılır. Beş bin yıllık emekle bilgiyle yaratılan değerler, ortaya çıkan uygarlık birikimleri yakılıp yıkılıp çöl ortasında toz parçacıklarına dönüştürülür. Bir buçuk milyon Ermeni mazlumun kanı üzerinde failer ödüllendirilerek devlet makamının en üstünde rütbelendirilerek onure edilir.

Toplumsal acılar tarihe bırakılmayacak, zamana sığdırılmayacak, hafızalardan silinemeyecek kadar derindir. Tarihin yarğışları soykırım suçunu işleyenler, planlayıp uygulayanlar hakkında çoktan hükmünü vermiştir.

Hiçbir anlatı küller içinde debelenen dehşetin sarhoşluğunu üzerinden atamamış, gözlerinde acı ve şaşkınlık okunan Ermeni yetimleri ifade edemez. Kolu bacağı kesilenlerin kanlı sancılı yaraları...

Baskı altında çökmüş, zulmün gölgesinde yolunu yitirmiş, her tarafı kana bulanmış mazlum canlar “**Türk vatani**” adına kurban edildiler. Yüzbinlerce kadın-çocuk acımasızca ölüm yollarında katledildi, bir kısmı da zorla müslümanlaştırılıp Türkleştirildi.

Geceyi uzatan karanlığın süresi değil yaranın sızısıdır...

İttihat ve Terakki Partisi (İTP) Alman devletinin bölgesel ve dönemsel emperyalist çıkarlarına uygun olarak, onların onay ve kabullerini alarak, insanlık tarihinin en vahşi toplu kıyım kararlarından birini aldı. Ermeniler 1915 Nisan, Mayıs ve Haziran ayları süresince yaşadıkları yerlerde imha edilir. Ve geriye kalanlar için de binlerce yıldır yaşadıkları topraklarından zorla sürülme kararı alınır. Sürgün yolları katliam yollarına dönüşür. İTP Dahiliye Nazırı **Mehmet Talat** 27 Mayıs 1915'ten itibaren “**geçici sürgün (sevkiyat) yasası**”yla resmi olarak Ermenilerin sürgün edilmesi kararını alır. M. Talat böylece yıllardır Osmanlı İmpara-

torluğu'nun tebaası olan Ermenileri topluca imha etme programına yasallık kazandırır. Tehcir kararı görünürde “**şüpheli halkın iç taraflara doğru yer değiştirmesi**” için hazırlanmıştı. “Şüpheli halk” ise Ermeniler oluyordu!

Gerçekte “Ermenileri toptan imha etmek ve Anadolu’yu Türkleştirmek” görünürde ise savaş bitene kadar “Ermenileri cephe hatlarından uzaklaştırmak” için alınan tehcir kararı “ustalıkla” uygulandı. Suriye çöllerine yerleştirilmeleri kararlaştırılan Ermenilerin toplu katliama maruz kalmaları için I. Emperyalist Paylaşım savaşı zamanının seçilmesi mümkün olabilecek en iyi şartlardı.

Ermeniler Türkiye'nin bütün noktalarından **Zor Sancağına** ve **Mezopotomya**'ya doğru yönlendirilecekti. Bu karar İTP'nin geri alınmaz ve bozulamaz kararı olarak onaylanır ve yürürlüğe konur.

Trakya'da, Anadolu'nun batısında Kilikya'da bulunan Ermeniler başta olmak üzere **Bitlis, Erzurum, Van, Mamuret ul Aziz (Elazığ) Diyarbakir, Urfa, Sivas, Trabzon** yaşayan halk topluca Suriye topraklarındaki toplama kamplarına sürülür. Halkın büyük çoğunluğu sahip oldukları mallarından ve varlıklarından yoksun bırakılıp yağmalanarak Suriye'ye sürülür.

Aylarca sürgün yollarında geçtikleri her yerde önceden örgütlenmiş, katliam için eğitilip hazırlanmış çeteler tarafından yağmalanıp, tecavüze uğrayıp katledilirken, geride sağ kalanlar ise ölüm tarlaları üzerinden ölüm kamplarına sürülmüşlerdir.

1915-16 yılları arasında çok azı Türkiye de büyük çoğunluğu ise Suriye toprakları üzerinde kurulan sayısız toplama kamplarından bazıları şöyledir; Mamura-Raco-Katma-Azaz-Bab-Akhterim-Lale-Tefrica-Menbic-Halep-Rasul-Ayn-Meskene-Dipsi-Abuharar-Hamam-Sebka (Rakka)-DerZor-Marat-Musul kampları. Hama-Humus-Şam-Amman-Havra-Maan isimli ölüm kamplarında çoğunluğu kadın-çocuk olmak üzere yüzbinlerce Ermeni açlıktan, tifo vb. hastalıklardan bir yıl içinde katledilmişlerdir.

1916 aralık sonunda geride kalan Ermenileri katletmekle meşgul olan **Salih Zeki** (daha sonradan **TKP** üyesi) soykırımın örgütleyicilerinden olan **Mehmed Talat** tarafından **22 Ocak 1917**'de ödüllendirilmiş ve devletin bürokrasisinin üst kademelerinde görevlendirilmiştir. TC devleti öncesi ve sonrasında bürokrasi içinde rütbe olarak yükselen ve devletin önemli mevkilerine getirilen her asker ve sivil kadro, katliam ve soykırım üzerinden yükselmiştir.

Yaşananları anlatacak söz dağarcıklarının olmadığı ölüm tarlaları...

Yaklaşık 1 milyon 200 bin Ermeni yollarında ve bugün adına Suriye denilen topraklar üzerinde kurulan sayısız ölüm kampları üzerinde katledildi. Suriye topraklarında çok sayıda ölüm kampları kuruldu. Büyük çoğunluğu açlıktan tifo-tifüs ve benzeri hastalıklardan dolayı öldürüldüler. Vahşeti yaşayan, soykırım tanıklarının anlatımı bile yaşanan vahşetin, içine düşülen uçurumun boyutunu anlamak açısından yeterlidir.

Soykırımın en ağır ve taşınmaz acı yükünü çocuklar ve kadınlar çeker ve yaşar. **Meskene Mezarlığı** olarak bilinen **Dipsi Toplama Kampı**'nda açlıktan, hastalıklardan ölüme terk edilmiş bir Ermeni çocuğun annesine yalvarışı içleri paralamaktadır: “Ahh... Mama sen burada yokken bu kadın kendi çocuğunu öldürdü ve şu an onu yemeleri için pişiriyor. Sen de bana aynı şeyi mi yapacaksın?” Keza başka bir soykırım tanığı: “Benim sevgili tek çocuğum öldü. Onun ölmesine üzülmiyorum. Fakat diğerleri ben görmeden gizlice çocuğumun cesedini çaldılar. Pişirdiler ve sonra yediler.”

Tanıklığına güvenilen **Andonian, Marat Toplama Kampı**'nda yaşananlara dair anlatımına şöyle not düşer: “...yine küçük bir çocuk ölmüştü. Ve şüphesiz onun etini pişiriyorlardı. Küçük kız annesine ‘anne artık dayanamıyorum, onlardan bir parça istemeye git’ der. Anne çadırı terk eder ve bir müddet sonra çok kırgın ve kızgın bir şekilde kızının yanına döner. Küçük kızına ondan

vermediklerini anlatır. Fakat ümidinden ve arzusundan çok çabuk vazgeçmek istemektedir. Ve sorar: ‘Onlar vermediler ha! Mama!’ ‘Hayır kızım... kör olsunlar.’ Küçük kız yazgısına boyun eğerek annesine öğütte bulunur. ‘Mama ben de ölürsem sen de benim etimden verme’ der.”

Bir Ermeni genç kız ölmeden birkaç saniye önce zalimleri tanrıya yalvararak şikayet eder: “Tanrım biliyorum ki sen onlardan bizim intikamımızı alacaksın fakat onları affet. Çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Tanrım ruhumu al... Veya birisi hayatıma son versin. Çünkü artık bunlara dayanamıyorum.” Ölümü kurtuluş olarak arayan, tanrıya yalvararak çare bulmaya çalışan, çaresizliğin ve adaletsizliğin geldiği nokta budur.

Adalet insanı yüceltir, günah ve suç ise alçaltır!

“Artık merhaba demeye muktedir hiçbir Ermeni kalmamalıdır. Herhangi bir damarım Ermenilere karşı acıma duygusu ihtiva ettiğini öğrendiğim zaman onu keserim ve çekip çıkarırım” diyen Der-Zor’daki soykırım sorumlusu mutasarrıf Salih Zeki’dir.

Soykırım görevinden sonra bu Der-Zor kasabı Bakü’ye gidip TKP’ye katılır. M. Kemal’le M. Suphi arasındaki irtibat sağlama rolünü oynar. Bilindiği gibi M. Suphi ve yoldaşları Karadeniz’de katledilir.

“**Ermeni meselesi hal olmuştur**” diyen soykırım mimarlarından Mehmet Talat ve sonrasında iş başına gelen Kemalistler, “Ermeni meselesi” hakkında resmi devlet görüşü dışında konuşmayı “**devletin beka-**

Dünya Genelinde Koronavirüs Vakası 3 Milyona Yaklaştı

sını tehdit eden yıkıcılık” olarak kodlanmışlardır. “Ermeni meselesi” yeni kurulan TC devletinin üzerinde yükseldiği zemin olmuştur. Bu konuya dair resmi görüşün dışındaki her düşünce, meseleye ilişkin her farklı yaklaşım tehdit olarak algılanmış ve şiddetle üzerine gidilmiştir. Ermeni Soykırımı TC faşizminin çimentosu işlevi görmüştür. TC topraklarında “Ermeni meselesi” hakkında konuşma adeta bir korkuya dönmüştür. TC devlet yetkilileri Ermeni kelimesini, adeta insanları aşağılamak, hakaret edip itibarsızlaştırmak için kullanmıştır.

Soykırımdan yıllar sonra “Ermeni meselesi” hakkında kimsenin konuş(a)madığı, üzerinde fikir yürütemediği ve soykırımla ilgili görüş belirtemediği bir süreçte, İbrahim Kaypakkaya adında genç bir komünist ortaya çıkıp, proletaryanın keskin kılıcını Kemalizm’in-Şovenizmin-İttihatçılığın zehirli kalbine saplamıştır. Kaypakkaya içinde Milli Mesele ile ilgili görüşlerini kaleme alırken; “1915’de ve 1919-20’de kitle halinde katledilen ve topraklarından sürülen Ermenilerin hareketi müstesna” diye yazarak aslında bir gerçeğe ışık tutmuş, yalanın, yok saymanın üzerindeki perdeyi aralamıştır.

Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın tutsak edilip, mutlak katledilmesine neden olan görüşlerinden biri de Ermeni ve Kürt meselesine yaklaşımındaki bilimsel görüşler olduğu açıktır. Bu satırların yazıldığı sırada ülkedeki ve dünyadaki gelişmeler, Ermeni meselesini konuşmaya, tartışmaya ihtiyaç duyacak ciddi bir neden oluşturmasına rağmen Kaypakkaya’nın bu kadar isabetli ve bilimsel tespit yapması, mazlum bir halkın yaşadıklarını doğru okuması ancak ve ancak onun proletaryanın çıkarlarını savunmasıyla, komünist bir bakış açısıyla mümkün olabilir.

Kaypakkaya bir Türkiyeli komünist olarak, tarihin ve toplumun en lanetli olarak görülüp, kabul edilen Ermeniler hakkında böylesine isabetli tespit yapması ve soykırım karşısında adaletli ve devrimci tutum alması, onu bütün mazlum halklar gibi Ermeni halkının da doğal ve manevi önderi yapmaktadır. Bundandır ki başta **Armenak Bakır-Nubar Ozanyan** yoldaşlar olmak üzere sayısız Ermeni devrimci Kaypakkaya yoldaşın komünist safında tereddütsüz ve güven içinde yerini almıştır. Ve savaşmışlardır.

24 Nisan güneşine selam olsun! Soykırımla ilgili isabetli ve adaletli görüşlerine and olsun. Son sözümüz olsun: Pencereden dışarı baktığımızda güneşi saklamıyorsa gökyüzü, sizden önce birileri yaşadığımız günlerin bedelini ödedikleri içindir.

hernandezdreamphotography

2019 Aralık ayında Çin’in Wuhan şehrinde ortaya çıktığı için ilk başta Wuhan Koronavirüs’ü ismini alan, daha sonra tüm dünyayı sarıp Wuhan’ı unutturacak hale gelmesiyle Covid-19 (Corona virus disease – yani korona virüs hastalığı 2019) adını alan virüs hızını artırarak devam ediyor.

Antartika kıtası hariç bütün kıtalarda varlığını gösteren, Tacikistan, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Türkmenistan hariç toplamda 215 ülkede görülen bu virüs, Nisan ayının son haftası itibarıyla 2 milyon 500 bin insanı enfekte ederken 170 bin kişinin de hayatını kaybetmesine sebep oldu. Öte yandan 630 bin kişi ise taburcu edildi.

Salgının başlamasından sonra ciddi önlemler olarak yaklaşık 4 ay sonra salgını kendi ülkesinde bitirme noktasına gelen Çin’in aksine dünya çapında vaka ve ölüm sayıları katlanarak artmaktadır. Çin’den sonra virüsün merkez üsleri haline gelen İtalya ve İran’ı ise, Amerika Birleşik Devletleri ile İspanya geride bıraktı. Sadece ABD’de vaka sayısı 800 bine yaklaşmış durumda. Bu rakam virüsün kaynağı Çin’in vaka sayısının yaklaşık 10 katına tekabül ediyor. İspanya’da vaka sayısı ise kendinden en çok söz ettiren ülke İtalya’daki vaka sayısını aştı.

Dünya’da “salgınla mücadele” politikaları

Salgının başından beri kimi ülkeler “sürü bağışıklığı” politikası izlerken, kimi ülkeler ise sert tedbirler olarak süreci daha “soğuk tedbirler” ile yönetmeye devam etti.

“Sürü bağışıklığı” teorisine göre, toplumda yeterli sayıda insanın, herhangi bir enfeksiyona karşı topluca bağışıklık ka-

zanması durumunu ifade eder. Bu durum teoride hastalığın yayılmasını etkili bir şekilde engelleyebilir.

Sürü bağışıklığı için, bağışıklığın aşından mı yoksa hastalığa yakalanmış insanlardan mı kaynaklandığı önemli değildir. Önemli olan, bağışıklı olmaktır.

Ancak başta İngiltere olmak üzere birçok ülke “sürü bağışıklığı” yani nüfusun büyük çoğunluğunun enfeksiyona bağışıklık geliştirmesi planını uygulamaya çalışmış ancak bilançonun hızla ağırlaşması nedeniyle bu stratejisinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Lakin Hollanda ile İsveç halen “sürü bağışıklığı” politikasını uygulamaya devam ediyor.

Karantina politikasını uygulayan ülkelerin bazıları ise ülkelerinde vaka sayısının ‘pik noktası’, yani vakaların maksimum ulaşabileceği noktaya ulaştığını ve bundan sonra düşüşe geçileceğini iddia ediyor. Ancak bir diğer yaygın görüş ise salgının birden fazla dalga ile tekrar ortaya çıkacağı ve virüsün tamamen son bulmasının birkaç seneyi bulacağı yönünde.

Türkmenistan’da “korona” demek yasak

Koronavirüs’e karşı en sıra dışı tutum alan ülke ise Türkmenistan oldu. Şu ana kadar herhangi bir vaka olmadığı belirtilen ülkede devlet, basın ve yayın organlarının ‘corona virüsü’ kelimesini kullanmasını yasakladı. Sınır Tanımayan Gazeteciler Doğu Avrupa ve Orta Asya Dairesi Başkanı Jeanne Cavalier yaptığı açıklamada; Türkmenistan yönetiminin, devlet basın-yayın organlarına ‘corona virüsü’ terimini kullanma yasağı getirdiğini söyledi. Medyanın tamamen hükümetin

kontrolünde olan ülkede bazı gazetecilere göre hükümetin virüsün ülkeye çoktan bulaşmış olduğunu saklamaya çalışmakta.

Türkiye’de son durum

Türkiye’de resmi olarak ilk vaka bildirimini 11 Mart’ta yapılmasından bu yana ülkede görülen vaka sayısı 90 bin’e yaklaşmışken, yaşamını yitirenlerin sayısı ise 2017’ye yükseldi. Böylelikle Türkiye, vaka sayısında Orta Doğu’da corona virüsünden en çok etkilenen ülke olan İran’ı ve corona virüsü salgınının başladığı Çin’i geçti. Türkiye’nin diğer ülkelere göre daha kısa sürede böyle rakamlara ulaşmasıyla ilgili birçok eleştiri yapıldı. Salgının Türkiye’de başlamasından sonra önlemlerin haftalık periyodlarla kademe kademe alınması eleştiri konusu oldu. Bir diğer eleştiri ise salgın koşullarında gerekli olmayan sektörlerin, sermayenin kâr elde etmeye devam etmesi için üretime devam etmesi oldu. Türkiye’de salgının ilk başlarda dünya geneline benzeyen rutin bir seyirde gitmesiyle oluşan “sürecin çok iyi yönetildiği” algısı, Dünya’da 215 ülke arasında en çok vaka görülen 7. Ülke olmasıyla birlikte giderek azalmaktadır.

Hükümete yönelik yapılan bir diğer eleştiri ise ücretsiz dağıtılan maskeler oldu. İlk önce ePTTAvM sitesi üzerinden, sonra e-devlet üzerinden dağıtımları yapılacağı söylenen maskelerin, yeterli site altyapısı sağlanmadığı için başvuruları yapılamadı. Daha sonra telefon numaralarına gelecek kod ile eczanelerden alınacağı belirtilen maskelerin, üzerine kayıtlı bir telefon numarası olmayan birçok insanın maskeyi temin edememesine sebep oldu. Kodu eline ulaşan insanların çoğu da stokların eczanelerde erkenden tükenmesiyle maske temin edemedi.

Korona salgını: Toplum zihnen yorulmaya başladı

Covid-19 salgını kapsamında ikinci kez hafta sonu sokağa çıkma yasağı ilan edildi. İlk hafta yasağın geç duyurulması nedeniyle yaşanan durumun sonuçlarını tespit etmenin zor olduğunu ifade eden Halk Sağlığı Uzmanı Doç. Dr. Cavit Yavuz Işık, “Siz toplumla doğru iletişim kanallarını uygun kullanmazsanız, doğru planlamalar yapmazsanız bu panik havası ve soru işaretleri yayıldıkça süreci yönetmek zorlaşır” dedi. Işık’a göre önlemlere uyması beklenen toplum da zihnen yorulmaya başladı.

“Bize Rağmen Akıp Giden Bir Savaş...”

Yenilmez bir halk ordusu kurmak için tek vazgeçilmez kuraldır kitlelerin içinde kök salmak.

Bugün uzun süreli halk savaşında temel aldığımız gerilla savaşını, düşman ve kendi cephemizden ele almak gerekir. Bu, hem savaşın taktiklerinin geliştirilmesi boyutuyla hem de sürekliliğini yakalama noktasında önemlidir. Geline aşamada tarihsel gerillacılık/kalıplaşmış gerillacılık algısının pratiklerinin dışında akıp giden bir gerillacılık ve savaş pratiği-pratikleri de yaşanmaktadır.

Şunu kabul etmek gerekir, parçası olduğumuz bu savaşın şu anki durduğumuz yerini kavrayış ve pratiğini sürdürme boyutuyla ele almamız yaşamsaldır. Özellikle savaş gerçekliği karşısında durduğumuz yeri sorgulamak, bunu güncellemek ve yenilenmek gerektiği açıktır. Durağanlaşan ya da savaşın görevlerini kendinde değil de bir başkasında gören anlayışla hesaplaşmak gerekiyor. Bugün itibari ile hem savaşın komutası ve komutanlık rolü hem de savaşçı ve savaşın niteliğini yükseltme boyutu önümüzde acil bir görev olarak durmaktadır.

Üstelik bu görev sadece “elinde silah olanların” yani gerillanın görevi değildir. Bir bütün olarak devrimcilik iddiasında bulunanların, kolektifimizin görevidir. Kolektif bu görevi yerine getirmek, günün ve anın savaş koşullarına uygulamak mecburiyetindedir. Ya koşullara uyup ona göre savaşmak -ki bu savaşta ilan edilmiş yenilgidir aslında- ya da koşullara yön veren, onu belirleyen ve savaşın çıtasını yükseltmede ivme yakalayan bir konumlanma yakalamak gerekir.

Aslında bildiği halde uygulamayan, çeşitli gerekçelerle hareket eden ve bunun ısrar eden anlayışlarla mücadele etmek

gerekir. Savaşı geliştirmek ve savaşta belirleyen olmak önemlidir dedikten sonra buna uygun konumlanmamak ve pratiğini örgütlememek yenilginin köşe taşlarını oluşturur.

“Savaş kolektif bir önderlik-komutanlık meselesidir!”

Savaş, kolektif bir önderlik-komutanlık meselesidir. Savaşın komuta yapısı onu koordine eden kolektifin savaşçı yapısıyla bütünleşmesi, kendini güncellemesi ve güncel tutması tayin edicidir. Bir bütün kolektife ait savaş olgusunun, yaşamın her alanında buna uygun konumlanması, bunu kolektifin bir bütününe yayması, savaşı sadece bir parçaya sıkıştırmaktan kurtarır. Devamında sınıf savaşımı/savaş ya da silahlı mücadele dediğimizde sadece kırların akla gelmesi bunun en acı halidir. Oysa faşizm her yerde ve her militan da bulunduğu tüm faaliyet alanlarında buna uygun yaşayıp konumlanmalıdır.

Alttan üste, parçadan bütüne, savaşçıdan komutana, bir bütüne yani kolektife bu anlayışı hakim kılmak savaşta tek bir güç, tek bir vücut gibi hareket etmek için zaruridir. Ya böyle konumlanır ve savaşta rol oynarız ya da eski tarzı yaşatır ilan edilmemiş yenilgide yer alırız.

Savaş aynı zamanda koşulları yaratma meselesidir. Teknik olarak ve askeri alanda kendisini güncelleyen bir düşmanla savaşıyoruz. TC ordusunun sürekli kendisini yenileyen bir konumlanması söz konusudur. Hem hava üstünlüğünde hem de karada manevra kabiliyeti artmıştır. Kısmen gerilla yöntemleri ile savaş yürütmektedir.

Buna paralel şehirlerdeki hakimiyetini ve denetim mekanizmalarını “güçlendirmiş” durumdadır. Bu gerçeklik karşısında kendini güncellemek bunu aşacak pratikleri yaratmak bizim için bir zorunluluktur. Bugün düşmanın kullandığı en yaygın yöntem olan “keşif-uçakları” ile büyük bir avantaj yakalamış olsa da bunu boşa çıkaracak yol ve yöntemler geliştiriliyor, geliştirilecektir de. Bizim çok önemsemediğimiz savaşın teknik ve teknolojik boyutu bugün kapımızı çalmış durumda. Elbette bu gerçekliği kendi savaşımızda gerilla alanlarımızda yaygın bir şekilde kullanmamız ve gelişmesini sağlamamız gerekiyor.

Sonuç olarak gerillanın yaratıcılığı meselesi bugün en çok ihtiyaç duyduğumuz konudur. Her bir militan, her bir taraftar savaşın bu boyutunu hesaba katmalı, bunun öznesi olmalı imkan ve olanakları için çaba sarf etmeli. Bu yönlü bir kafa yoruş içinde olunmalıdır.

“Komuta Meselesi Tayin Edicidir!”

Savaşta komuta meselesi de koşulların yaratılması ya da uygun konumlanması kadar tayin edicidir. Komutanlık sahada hem savaşa hem de bir bütün yaşama önderlik edendir. Komutanlık bir savaşın büyütülmesinden yaygın yürütülmesine, taktik üstünlük sağlamaktan savaşın koşullarını değiştiren olmaya kadar bir dizi meselelerde konumlanma ve kafa yoruş içerisinde olmalıdır. Anın, savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenen, kendini bu temelde yeniden üreten bir gerillacılık ve komutanlık tarzını üretmek gerekiyor. Diğer bir ifadeyle parti çizgisini ve savaş çizgisini ayırıştırarak değil bunu savaş gerçekliği içerisinde etkin bir biçimde uygulayıp, yeniden üretmen olmak gerekir.

Komutanlaşma, öncüleşme demektir. Her pratiğin önünde-başında-yanında yürümektir komutanlaşma. Yaşamın her alanında kendine yer bulmaktır. Yani hedefimiz kadar komutanlık yapabiliriz. Bir taciz eylemini benimsiyorsak o kadar komutan; bir devrimi, büyük bir orduyu hedefliyorsak kadar komutan oluruz!

Bilinmesine rağmen bir kez daha tekrar etmekte fayda vardır. Tüm bunların yanı sıra gerilla savaşını sadece gerillaya indirmek büyük bir yanıltır. Halk savaşında illa ki kolektifin önderliğinde halkın aktif ve yerinde katılımını sağlamak, savaşın destekçisi taraftarı konumundan öznesi konumuna getirmek çok önemlidir. Kitleler savaşta kalcılaşmanın ve var olmanın en vazgeçilmez koşuludur. Ve kitleleri “savaştırmaktır” asıl marifet. Yenilmez bir halk ordusu kurmak için tek vazgeçilmez kuraldır kitlelerin içinde kök salmak. Onu göğsünü döven bir halk gerçekliğinden çıkarıp hedefine yönelen ve bunda ısrar eden bir halk gerçekliği yaratmak stratejik hedeflerimizdendir.

Sonuç olarak bir bütün dışımızda bize rağmen akıp giden bir savaş gerçekliği var. Esas olan bu akıp giden savaşa müdahil olup süreci tersine çeviren, gündemi belirleyen, savaşta tayin edici, belirleyici olan bir halk ordusunu hedeflemektir. Bunun koşullarını yaratmada kitle çizgisinden, komutanlaşma, önderleşme anlayışından savaşın pratik ayağını güncellemeye kadar birçok konuyu kolektife yaymak ve bunun faaliyetçisi, öznesi olmak göreviyle karşı karşıyayız. Amaca bağlılığın, savaş iradesinin, devrim iradesinin sahibi olmak, uzlaşmadan ancak kitlelerden kopmadan bunun sahibi olmamız gerekiyor.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemal Ferhat

Dersim Hozat doğumlu Cemal Ferhat, Nisan 1980 tarihinde Dersim Hozat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Nurettin Gül (Bereta)

1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılcık Köyü'nde doğan Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980 tarihinde sosyal faşistler tarafından pusula kurularak kallesçe katledildi.

Elif Ataklı

Elif Ataklı Proletarya Partisi militanı iken 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Mehmet Beyhan

1977 yılında Urfa Siverek'te Proletarya Partisi saflarında mücadeleye başlayan Mehmet Beyhan, 12 Eylül cuntasının ardından da mücadelesini sürdürdü. DDKD'li sosyal faşistlerce 9 kurşunla yaralanmış, bedeni ağır işkenceleri kaldıramamıştır. Nisan 1981'de Siverek'te Meydan Polis Karakolunda alçakça katledildi.

Bahar Yıldız

Proletarya Partisi militanı olan Bahar Yıldız, 1963 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. 1 Mayıs öncesi devletin kolluk güçlerinin takibini atlama çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

Şerif Ahmet Aslan

Nisan 1984 tarihinde İzmir Buca Hapishanesi'nde yakalandığı bir hastalık sonucu yaşamını yitirdi. Şerif Ahmet Aslan şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin ileri militanıydı

Dursun Adabaş

İstanbul'da elektrik tesisatçısı olarak çalışan Dursun Adabaş, sürekli öğrenme isteğiyle dolu aynı zamanda da pratik yönü oldukça gelişkindi. İlk defa Partizan saflarına katıldığı 1996 1 Mayıs'ın da polis kurşunuyla katledildi.

Dersim/Ovacık Mercan Vadisi Şehitleri

25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık'ın Mercan Vadisinde **Proletarya Partisi** önderliğinde savaşan Halk Ordusu'na bağlı bir gerilla birliğinin Mercan Vadisi'nde bir pusula sonucunda TC ordusuyla girdikleri çatışmada **Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan** ve **Mustafa Toptaş** ölümsüzleşti.

Halka İBAN, Libya'ya Savaş Bütçesi!

Dünya koronavirüs pandemisi ile boğuşurken, emperyalistler arasındaki hegemonya çatışması hız kesmeden devam ediyor. Koronavirüs salgını, emperyalistlerin yaşama geçirmeye çalıştıkları projeler adına bir fırsat olarak görülüyor.

Halk, tüm dünyada sağlık alanında uygulanan neo-liberal politikaların sonucunda çökertilen sağlık sisteminin bedelini canıyla öderken, emperyalistler ise kitlelerin evlerine çekilmiş olmasını bir lütf olarak görüyor. Ezilenlerin tüm dikkatleri salgına çevrilmişken, Ortadoğu'dan Asya ve Kuzey Afrika'ya çıkar dalaşı sürgit devam ediyor.

Bu dalaşın uzun bir süredir savaş biçimini aldığı yerlerden biri de Libya. Bu topraklarda cereyan eden savaşın perde arkasında ise çok sayıda emperyalist güç ile bölgedeki gerici-faşist devletler bulunuyor. 2011'de İngiltere, ABD ve TC'nin askeri yardımları ve NATO'nun hava saldırılarıyla, Kaddafi'nin muhalifler tarafından devrilmesinden bu yana Libya, aşiretlere bölünmüş durumda. Halk bugün bir yandan salgınla mücadele ederken diğer yandan savaşın ağırlığını taşımaya çalışıyor.

Salgının Libya'ya da yayılması üzerine BM çağrısıyla 22 Mart'ta "insani ateşkes" ilan edildi. Ancak çatışmalar bu çağrıya ve salgına rağmen devam ediyor. Bilindiği üzere Libya'da, Türk devletinin destek verdiği; El Kaide ve DAİŞ gibi cihatçı çetelerin üzerinde filizlendiği Müslüman Kardeşler kökenli bir oluşum olan Trablus merkezli Ulusal Mutabakat Hükümeti (UMH) bulunuyor. BM tarafından tanınan Devlet Konseyi'nin başkanlığını Mustafa Fayez al-Sarraj yapıyor.

Mutabakat Hükümeti'nin karşısında ise başında Halife Hafter'in bulunduğu Bingazi merkezli Libya Ulusal Ordusu ve

müttefiki Tobruk merkezli Libya Meclisi bulunuyor. UMH'yi; TC, Katar ve AB üyesi İtalya, Almanya; Hafter'i ise Rusya, Fransa, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Ürdün, İran ve Suriye destekliyor. ABD ise 20 yıl boyunca bu ülkede yaşayan ve vatandaşı olan Hafter'in arkasında. Hatta ABD, Hafter'in Libya'daki çatışmalardan sorumlu olacağına dair bir karar taslağının BM Güvenlik Konseyi'ne sunulmasına engel oldu.

İsrail ise, Mısır üzerinden Hafter'e hava savunma sistemleri ulaştırıyor. Rusya, Wagner şirketi vasıtasıyla paralı askerlerle Hafter'in yanında. General Halife Hafter, kimi değişiklikler olsa da bugün ülke topraklarının yaklaşık yüzde 70'ini elinde bulunduruyor.

Salgının Gölgesinde İktidar Savaşı
Libya'da yaşanan gelişmeler hakkında yığın bir bilgi kirliliği bulunuyor. Her devlet ve onun ana akım medyası; kendi desteklediği gücün cephede askeri başarılar kazandığını ve rakiplerinin ağır darbeler yediğini duyuruyor. Bölgeden yansıyan haberler çelişkili de olsa kabaca bir resim çıkarmak mümkün.

Hafter ve Tobruk merkezli Temsilciler Meclisi Cephesi, TC'nin desteklediği Misrata Güçleri ve Trablus merkezli Sarraj yönetimine karşı üstünlüğünü koruyor. TC'nin büyük bir gürültüyle Libya'da savaşa açıktan dâhil olmasına Hafter'in yanıtı, aşiretleri kendi etrafından birleştirmek oldu. LUO'ya katılımını/desteğini açıklayan aşiretlerin sayısı giderek artıyor.

25 Mart tarihinde Trablus'ta devlet konseyi başkanı Feyaz al-Sarraj, TC'nin akıl hocalığı ve özellikle de verdiği hava desteğiyle, Tobruk Temsilciler Meclisi ve Libya Ulusal Ordusu güçlerine karşı "**Barış Fırtınası Harekâtını**" başlattıklarını

İçerde dayanışma adı altında halkımıza İBAN veren TC devleti, topladığı paraları ise Libya ve Suriye'de yayılcı emelleri için kullanıyor.

duyurmuştu. Bu kapsamda Trablus güçleri, harekâtın ilk gününde önemli bir başarı da elde etti; ülkenin kuzeybatısındaki el Watiya hava üssünü ele geçirdi ki bu hava üssü, Trablus'taki Mitiga havaalanından sonra ülkenin en stratejik hava üssü sayılıyor ve başkent Trablus'a da oldukça yakın. Bununla Sarraj güçleri, Hafter'in hava üstünlüğüne ağır bir darbe indirmeyi planlamışlardı.

Ne var ki taarruz çok kısa sürdü. Aynı gün içinde, Watiya hava üssü yeniden Tobruk güçlerinin eline geçerken, bu kez Hafter karşı hücumla geçti. Bunun sonucunda Trablus güçleri, bu bölgede bulunan Tabla, Jadida, Rigdalin, El Assa, Ebu Kemaş, El Cemil ve nihayet Tunus'a açılan Ras Jadir sınır kapısı ile liman şehri Zuvara'yı kaybetti. Trablus hükümeti böylece Berlin Konferansında sağlanan ateşkesi bozmuş oldu ancak nihayetinde tümüyle kuşatılan Trablus ve Misrata'nın dış dünyayla kara bağlantısı koptu.

14 Nisan'da ise UMH, Hafter'in kontrolündeki 2 kenti geri aldı. Uluslararası gözlemciler, UMH'nin başkent Trablus'un 60 kilometre batısındaki Surman'ı ve 75 kilometre ilerisindeki bir diğer kent Sabrata'yı tamamen ele geçirdiğini aktardı. UMH'ye bağlı güçlerin sözcüsü Muhammed Kununu, "Barış Fırtınası" Operasyonu kapsamında yaklaşık 3 bin kilometrekarelik alanı General Hafter'e bağlı milislerden geri aldıklarını ilan etti. 17 Nisan'da da UMH, Rikdalin, El-İsa, Ajaylat, Zlatan, Sabrata ve Surman'ı yeniden ele geçirerek, Tunus ile sınır kapısının olduğu Ras Ajdir ile yeniden kara bağlantısını sağladı.

Oldukça değişen bir muhteva arz eden cephede durumu esas olarak belirleyen ise uzun menzilli silahlar ile havadaki üstünlük. Her iki tarafta emperyalist güçlerden edindikleri silahlarla sahada rakiplerine karşı başarı sağlamaya çalışıyor. Bu çatışmaların zaten yok denilebilecek düzeydeki sağlık alt yapısını yıktığını ve halkı salgın tehlikesiyle baş başa bıraktığını söylemeye gerek yok. Öte yandan Hafter'in 2 milyon nüfusluk Trablus'un suyunu kestiğini ve kenti vurduğunu da eklemek gerekiyor.

SIHA'lar Havada, Çeteler Karada Savaşıyor

26 Kasım 2019'da Sarraj Hükümeti ile imzaladığı "Deniz Yetki Alanı" anlaşmasının ardından Libya'ya açıktan asker gönderen TC'nin bu hamlesi savaşın seyri üzerinde çok ciddi bir etki yaratmışa benziyor.

TC, doğrudan askeriyle cephede çatışmalara katılırken, Trablus'taki kritik noktaları korumak amacıyla Hawk orta menzilli hava savunma sistemi ile Korkut ve Atılğan alçak hava sistemlerini gönderdi. Bunlar Mitiga hava üssüne yerleştirildi.

1 Nisan'da Trablus açıklarındaki Gabya sınıfı (TCG Gökso - TCG Gökova) Türk fırkateynlerinden Hafter'e ait SIHA'ya, RIM-66E adlı ABD yapımı orta menzilli füze atışlarıyla "Barış Fırtınası" operasyonuna doğrudan dâhil oldu.

Ayrıca Bayraktar SIHA'sıyla düzenlenen bir hava saldırısında Hafter güçlerinden Tümgeneral Salim Diryak öldürüldü.

TC'nin bu ülkeye dair tasarrufları bununla da kalmadı. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin (SOHR) verdiği bilgiye göre, TC'nin İdlib'deki selefilere devşirip Libya'ya taşıdığı çete sayısı 4 bin 750'ye yükseldi ki bunların 156'sı çatışmalarda öldürüldü. LUO ise şu ana kadar UMH saflarında çarpışan 500 yabancıyı öldürüldüğünü açıkladı. 1900 kişilik bir başka grubun eğitiminin de halen Türkiye'de sürdüğü belirtiliyor.

TC'nin Libya'ya Suriye'den çeteleri göndermeye devam ettiğini vurgulayan SOHR(14 Nisan 2020), "Sultan Murad" isimli oluşumun 150'sinin daha Libya'ya gönderilmek üzere Efrîn'den çıkarıldığını duyurdu. SOHR'a göre, Cerablus ve Bab kentlerinden de onlarca selefi savaşçı Libya'ya gönderilmek üzere gruplar halinde Kilis sınırına götürülüyor.

Koronavirüse karşı halka "evde kal" çağrılarını yaparak mücadele ettiğini iddia eden TC devleti, işyerleri kapanan, işten çıkarılan bunun sonucunda büyük bir yoksunluk ve sefaletle sürüklenen kitlelerden para istemekten utanmıyor. R.T. Erdoğan, ezilenlere İBAN vererek TC devletinin dünyayı kasıp kavuran salgın döneminde de devletin kimden yana olduğunu bir kez daha gösterdi. İçerde dayanışma adı altında halkımıza İBAN veren TC devleti, topladığı paraları ise Libya ve Suriye'de yayılcı emelleri için kullanıyor. Türkiye'de en zor günlerinde bile emekçileri yalnız bırakıp kazanılmış haklarına göz diken TC devleti, Libya halkına ne vaat edebilir ki; kan, gözyaşı ve savaştan başka?

Birleşik Mücadelenin Önemi Giderek Artıyor!

Yıkımın getirdiği sonuçlar toplumsal bir hareketliliği beraberinde getirecektir.

Nihai hedefimiz devrimdir. Yasal ve yasa dışı tüm eylemlerimiz devrimin gerçekleşmesi içindir. Devrimin öncü kurmayı olarak parti, işçi sınıfı önderliğinde toplumun tüm bağlaşıklarını örgütleyerek, belirlediği stratejinin yol göstericiliğinde devrimi gerçekleştirir.

Devrim uzun soluklu bir mücadeledir. Yenilgiler ve zaferler diyalektik bütünlük içinde ilerler. Felsefi olarak zıtların birliği olan bu bütünlük mücadelenin zengin yol ve yöntemlerini ret etmez. Aksine sınıf mücadelesi, tüm mücadele alanlarının sonunda tek bir potada da toplanmasıdır. Partinin kurmay olmasının esprisi de burada yatar. Parti, temel örgütlenmesinin yanında, oluşturduğu tüm yan örgütlerle güçlenir ve mücadeleyi ileri taşır.

Koronavirüs salgınıyla birlikte insanların önemli bir bölümünün bu hastalığa yakalanması, binlercesinin hayatını kaybetmesinin önüne geçilememesi düzenin sağlık siteminin doğrudan sonucudur.

Salgınla birlikte derinleşen ekonomik krizin tüm yıkıcı etkisi işçi sınıfına ve genel olarak emekçilerin sırtına yıkılacaktır. Sermayenin bu krizden etkilenmesi esas olarak artı değer sömürsünden elde ettiği karın bir süreliğine daralmasından ibarettir. Merkezi sosyalist bir ekonomi de bunun böyle olmayacağı geçmiş sosyalist devlet sitemlerinden bilinmektedir.

Gerek dünya da gerek ülkemizde her şeye yön veren sermaye olduğu için yıkımların sonuçlarının bu kadar büyük olması, tekellerin tüm zenginlikleri kendi ellerinde toplaması ve toplumsal payla-

şımada emekçilere sadece çalıştıkları süre-
ce ücret ödemelerinden kaynaklanıyor.

Salgın sonrası AKP iktidarı ekonominin yeniden toparlanması gerekçesiyle patron ve büyük tarım işletmelerinin lehine ne varsa hayata geçirmeye çalışacaktır. Daha şimdiden “torba yasa” adı verdiği birçok uygulamayı meclise getirmeyi planlayarak bu adımı atmış bulunuyor.

İşçi sınıfı ve genel olarak tüm emekçilerin yıkıma karşı mücadelesi ancak ve ancak örgütlü bir mücadeleyle büyütülebilir. Bu, kendiliğinden olmayacaktır. Lokal direnişler ve kendiliğinden hareketin başarı şansı yoktur.

Devrimci hareketin örgütlülüğü ve işçi sınıfı içindeki gücünün bilinmeyen tarafı yoktur. Türkiye devrimci hareketi, şu ya da bu nedenden dolayı sınıf mücadelesinin ve toplumsal mücadelenin oldukça gerisinden geliyor. Sendikalarındaki gücü, fabrikalardaki örgütlülüğü, semtlerdeki gücü biliniyor. Birbirine yakın örgütlülükler ve etki gücü süreci tek başına karşılamasına yetmeyecektir.

Bu durum eylem birliklerini ve hatta uzun vadeli ittifakları zorunlu kılıyor. TDH, 50 yıllık mücadele tarihinde irili ufaklı birçok eylem birliği yaptı. Bunların bazıları uzun sürdü, bazıları ise çeşitli nedenlerden dolayı fazla uzun ömürlü olmadı. Toplamda önemli bir birikim ve tecrübeye sahibiz. İşe nasıl ve nereden başlayacağımız bellidir. Sürecin getireceği yıkım toplumsal olarak henüz yeterince hissedilir olmasa da, bunun uzun sürmeyeceği de açıktır. Sürecimiz tıpkı Lenin’in “Ne Yapmalı”da dile getirdiği gibi:

“kaynamış bir grup halinde, sarp ve zorlu bir yolda birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak yürü...”meliyiz. “Düşman tarafından her yandan sarılmış

durumdayız. Ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız.”(Lenin Ne Yapmalı, sf:15)

Birlikte yürüyeceğimiz zeminler yaratmalıyız

Evet, eylem birliklerinin özü ve ruhu tam da Lenin’in dile getirdiği gibi “bir birimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak” yürümek değil midir? Tam da böyledir. Bir hedef ve amaç için bir araya gelmiş, aynı payda da birleşenlerin birlikte yürütmesidir eylem birliği. Her eylem birliği ya da ittifak sadece zayıf olduğumuz için bizi bir araya getirmez. Öyle dönemler olur ki, düşmana son darbeyi vurmak için de bir araya geldiğimiz dönemlerde olacaktır. Bu tamamen mücadelenin o anki durumu, güç dengesi ve düşmanın durumuyla ilgilidir. Örneğin birleşik cephe böyle bir temel ittifaktır. İşçi köylü temel ittifakı üzerinde yükselen ve toplumun geri kalanlarını KP’nin öncülüğünde birleştirilmesidir.

Şimdi çok daha zaruri olan eylem birliği özgün yanları olacaktır. Salgın öncesi de sorun olan yoksulluk, işsizlik, sağlık sorunu, kadın ve gençlik sorunu, köylülük ve hapishane sorunları ve çevre sorunu koronovirüsle birlikte toplumsal acil sorunlar olarak önümüzde durmaktadır.

Yıkımın getirdiği sonuçlar toplumsal bir hareketliliği beraberinde getirecektir. Bunun için müneccim olmaya gerek yoktur. İlerici ve demokratlar, ekonomistler ve hatta burjuva çevreler bunu ön gördüklerine göre devrimcilerin bunu öngörmelerini zaten beklenemez.

Birleşik mücadele (eylem birliği ya da ittifak) tartışmaları ilkesel sorunlar üzerinden yürütülmemelidir. TDH olarak her bir birleşen, birbirinin hassasiyetlerini aşağı yukarı biliyor. Kimin hangi tartışmaya ne tepki vereceği bilindiği için hedefleri belli bir program çerçevesinde bir araya gelip, anlaşarak eylem birliği hayata geçirilme-
lidir.

Eylem birliği ilk bir araya gelenlerin oluşturdukları hedef ve çalışma tarzını kabul eden her devrimci, ilerici ve demokrat çevre, parti ve örgütlere açık olmalıdır. Eylem birliğinin HDK’yi içine alacak şekilde ilk adımda birleşenler arasında olmasına özel bir önem vermek gerekir. Bunun yansımalarının T. Kürdistanı’na olacağı düşünüldüğünde HDK önemli bir birleşen olmalıdır. Keza halk evleri, çevre dernekleri ve bazı sendikaların da yer alması için girişimler gerçekleştirilmelidir.

Tekirdağ 1No’lu Hapishanesi’nden Tutsak Partizanlar gazetemize gönderdikleri bir mesajla Proletarya Partisi’nin kuruluş yıl dönümünü selamladı.

Tutsak Partizanlar: “Bütün Büyük Fırtınalar Bir Damlayla Başlar”

Tutsak Partizanlar’ın gazetemize gönderdikleri mesaj, “Dünyada ve coğrafyamızda emperyalist ve kapitalist rejimin her alanda sorgulandığı bir süreç yaşanırken Türkiye şafağında Özgür Geleceğe umutla bakmanın adı olan Nisan güneşinin tohumlarının bu topraklarda boy verişinin kırk dokuzuncu yılındayız” sözleriyle başladı.

Tutsaklar, “Kaypakkaya’nın ektiği tohum ve her türlü revizyonist, reformist, tasfiyeciler-dogmatik ideolojiye karşı Maoizm’in bilimsel ışığıyla sınıf mücadelesinde ısrarın, kararlılığın adı olmuş, zifiri karanlıkta yolunu kaybedenlere sokakta, patikada kutup yıldızı olup yol göstermiştir. Gün her türlü gerici-dogmatik düşünceye karşı birinci oturumun perspektifiyle birlikte ileriye doğru sağlam adımlarla daha güçlü yürüme günüdür. Kalıplaşmış-şabloncu politik söylemlerle sınıf mücadelesi içinde ileriye doğru yol alınamayacağı açık bir şekilde toplumsal, sosyal pratik içinde açığa çıkıyor.” dedi.

Tutsak Partizanlar; günün, anın sorunları için bilimsel, objektif, ekonomik, politik çözümler üretmeyen bir siyasi hareketin, kitlelerle bütünleşemeyeceğini, sınıf ile birlikte soluk alıp veremeyeceğini, kitlelerle aynı havayı solumayacakları için yaşam şansı da bulamayacağını sözlerine ekledi.

Tutsak Partizanların mesajının devamında;

Egemenler biliyor ki açlık ordusu bir kez yürümeye başladığında karşısında hiçbir güç duramaz, korkuları bundan...

Toplumsal altüst oluşların hızlanacağı önemli bir tarihsel eşikten geçerken biliyoruz ki “Bütün büyük fırtınalar bir damlayla başlar.” Birinci oturumun yol göstericiliğinde bir damlanın başlatacağı fırtınalar için kırk dokuzuncu mücadele yılını kutluyoruz.” denildi.

Virüs Değil; Kapitalist Sistem Sınıf Tanır

Marks kapitalist toplumu “herkesin herkese karşı savaştığı” toplum olarak değerlendirir.

ve ölenlerin kendilerine hiçte sandıkları kadar uzak olmadığını sarsıcı bir şekilde öğrendiklerinde, bu sefer yine egemen olan toplumsal sistemin ve bu sistemin temsilcilerinin ekseni doğrultusunda “insandan uzaklaşmaya” başlıyorlar. Hasta olma potansiyeli taşıyanlar toplum tarafından dışlanması gereken kişiler olarak “damgalanıyorlar”. Kapitalizm ayrıştırıyor ve yalnızlaştırıyor.

Marks kapitalist toplumu “herkesin herkese karşı savaştığı” toplum olarak değerlendirir. Bu değerlendirmeyi devam ettirdiğimizde “herkesin herkese düşman olması/düşman edilmesi” sonucuna çıkarız. Buradan doğru düşünüldüğünde “fiziksel mesafe” yerine “sosyal mesafe” kavramının neden tercih edildiği ve tüm uyarılara rağmen neden kullanımda tutulduğu kendiliğinden bir şekilde ortaya çıkar. Fiziksel mesafe korunarak toplumsal bir soruna, birlikte, kolektif bir çözüm üretilebilecekken, egemenler “sosyal mesafe” kavramı ile insanların fiziksel mesafelerini koruyarak bir araya gelmelerini, birlik olmalarını, soruna ortak kolektif çözüm üretmelerini, dayanışmalarını engellemeye çalışıyor.

Koronavirüsün zenginleri de hasta ediyor olması, çeşitli ünlü futbolcuları, basketbolcuları, sinema oyuncularını, prensleri vb. de etkilemesi, salgının sebep ve sonuçları açısından sınıfsal olmasını ve salgından etkilenen ve ölenlerin asıl olarak yoksul emekçi halk olduğunu gizlememektir. Televizyonda ve gazetelerde “ünlülerin de” virüse maruz kaldığı haberleri bilinç bulanıklığına, algı yanılsaması yapmak amacıyla kullanılıyor. Bu durum “hepimiz tehlikedeyiz” çağrılarına zemin olarak kullanılıyor. Hepimiz tehlikedeyiz diye feryat eden egemenlere virüs bulaşsa bile tehlikede değiller. Çünkü burjuvazi/egemenler sadece “hangi hastanede tedavi olacakları” noktasında ikilemde kalırlar ya da sadece bu anlamda çaresizleşebilirler: “Şu Amerikan hastanesinde mi tedavi olsam, bu Alman hastanesinde mi?” virüs kapan burjuvanın içinden çıkamayacağı şey; ölüm ile yaşam arasındaki çaresizlik değil en iyi tedavi koşulları arasındaki kararsızlık olabilir. Ölen ve ölüme terkedi-

Günlerdir, hatta aylardır gözümüz gazetelerde, kulağımız televizyonda saat saat, dakika dakika ölüm haberlerini takip ediyoruz. Önce tüm dünyadaki genel “ölüm vakaları”nın sayısı, sonra tek tek ülkelerdeki ve en sonunda da yaşadığımız ülkedeki “ölüm vakaları” sayısı üzerimize “boca” ediliyor. Her gün ölüm vakaları çoğalıyor ve bu durumun doğal sonucunda da ölen insan sayısı artıyor. Kiminin logaritmik, kiminin geometrik dediği şekilde her gün katlanarak artan, “vaka” diye buz gibi söylenen ve sıradanlaştırılan; insanın ölümü, ölen insan. Televizyonların ve gazetelerin -sahipleri ve sahiplerinin ait oldukları sınıf ekseninde- haber yapma biçim ve anlayışları temsil ettikleri sınıfın ideolojisi doğrultusunda “ölen insanı” “sayı” olmaya indiriyor. İnsan ve ölüm istatistiği üzerinden, insanın kendisine ve ait olduğu topluma yabancılaşması tüm hızıyla körükleniyor. Kendisine ve topluma yabancılaşan, yabancılaştığı oranda da kendi dışındakini nesneleştiren bir anlayışın, ideolojik tutumun hızla yaygınlaşması, kök salması, tutunduğu yerlerde daha da derinlere inmesi sağlanıyor. Yabancılaşma ve nesneleştirme hızla genişliyor ve derinleşiyor... Topluma ve insana yabancılaşan, yabancılaştığı oranda diğerlerini nesneleştiren, kendi nesneleşmesini de geliştiriyor, derinleştiriyor.

“Bir kişi ölürse trajedi, binlerce/milyonlarca insan ölürse istatistik olur.” meşhur sözünün reelleştirilmesini her gün “ölüm vakaları” bölümünde yer alan ölen insanlar somutluyor. Her gün bu sayıları “kaçınılmaz”, “olması gereken” ya da “mecburen olan” olarak izleyenlerde herhangi bir istatistikleşme sürecinin muhasebecileri olarak duruma kayıtsızlık geliştiriyorlar. Böylelikle ölümün kendilerinden uzak, ölenin kendilerinden uzak olduğu yanılsamasıyla yaşıyorlar. Ölümün

len emekçi, yoksul insanlardır. Salgından önce ülkedeki kamu hastanelerinin durumu ortadaydı. Bu hastanelerde “tedavi” olma çabası içerisinde olanların “tedaviye ulaşamadıkları”, “ilaçların bulunmadığı”, “bulanan ilaçların pahalı olduğu” hastanelerde, “malzemelerin eksik olduğu” vb. her gün konuşulan sıradan, günlük konular arasındaydı. Bu hastanelerin fiziksel durumları da tedavi olmayı sağlayıcı bir durumdan çok içerisinde bulunanlara her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını anlatıyordu. Kar amaçlı kurulan özel hastanelerdeki hastalara karşı yaklaşım kuruluş amaçları doğrultusunda “paran varsa tedavi olursun, paran yoksa tedavi yok.” Hepimiz tehlikedeyiz sloganı demagogik bir retorikten başka bir şey değil.

Salgının ekonomik faturası halka kesiliyor

Virüs egemenleri üretimden vurdu. Dünyaya üzerinde 2008 yılından bu güne kadar gelen bir ekonomik olarak büyüyememe sorunu egemenleri endişelendiriyordu. Çin’in ekonomik büyümede dünyanın motoru olarak diğer emperyalist/kapitalist ülkelerin “çekici gücü” olduğu bir süreç yaşıyordu. Çin’in ekonomik büyüme noktasında sorunlar yaşamaya başladığı, Çin-ABD ticaret savaşının hızla tırmandığı, arada petrol fiyatlarının yarıya düştüğü günlerde koronavirüs can almaya, aldığı canların sayısı hızla artmaya başladı. Çin’de başlayan ve Çin ekonomisini vurması beklenen bu salgından, taleplerin Çin’den kaçıp kendi ülkesine geleceğini düşünen, bu hayalle yaşayan sömürge, yarı sömürge ülkelerin egemenleri virüsün tüm dünyaya ve kendi ülkelerine de sıçraması ve can almaya başlaması ile hayal kırıklığı yaşadılar. Dünya ölçeğinde bir resesyon/küçülme kabusuyla yaşayan egemenler; 2 trilyon dolar, 700 milyar Euro, 100 milyar TL’lik kurtarma paketleri açıklıyorlar peşi sıra. Ne var ki bu kurtarma paketlerinin patronları “mali çöküşten” iflastan, kardan zarar etmelerinden dolayı oluşabilecek problemlerini gidermek için kullanılacağı/kullanıldığı açıkça görülüyor.

Virüs üretim-tüketim sürecindeki: 1- hammadde üretimini, 2- yarı mamül madde/aramol üretimini, 3- son üretimi/son ürünü, 4- tüketim süreci/son tüketiciyi ve 5- tüm üretim ve tüketim zincirindeki tedarik/lojistik/hizmet hattını vurdu. Kısaca arzda talepte virüsten etkilendi.

En büyük üretici olan Çin’de virüsün çıkmasıyla birlikte, Çin ile ticaret yapan tüm ülkeler bu ticareti sonlandırmaları

bile büyük oranda kesintiye uğrattılar. Virüsün hızla dünya geneline yayılmasıyla birlikte Çin’e hammadde ve yarı mamül ürün temin eden ülkeler ile Çin arasındaki ticaret (bu sefer tersi yönde) kopmasa bile büyük sorunlar yaşamaya başladı.

Yukarıda belirttiğimiz gibi 2008 yılından bu güne kadar süren bir kriz hali yaşıyordu. Virüs bu hali olgunlaştırıp balonun patlamasını sağlayacak. Gazetelere röportaj veren bazı ekonomi uzmanları 1929’daki “büyük buhran” tarzında bir kriz beklediklerini söylüyor. Önümüzdeki süreçte şirketlerin iflasları kaçınılmaz görünüyor. Ancak yine her krizde olduğu gibi bazı şirketler batarken bazıları daha fazla büyüyecek.

Virüsün hızla yaygınlaşması ile birlikte toplumların tüketim alışkanlıkları hızla değişmeye başladı. Normal şartlardaki satın alma alışkanlıkları yerini virüsten korunmaya ve hayatta kalmaya yarayan şeylerin satın alınmasına terk etti. Ayrıca karantina, sokağa çıkma yasakları gibi insanları evde kalmaya zorlayan şartlar, alışveriş yapmayı engelleyen faktörlerdir. Bu da perakende sektöründe/son satıcıda zincirin kırılmasını, esnaf denilen kesimin, AVM’lerin, çarşıların vb. kepenk kapatmasına yol açıyor. Bu durum bu kesimde de borçları ödeyememeyi, iflas etmeyi beraberinde getiriyor.

Sanayi, turizm, inşaat, perakende vb. sektörleri vuran virüsün, tarım ve hayvancılığa etkileri şu anda görünür değil. Ancak yaşanan genel durumdan tarım ve hayvancılık sektörünün etkilenmemesi olanaksız olarak görünüyor. Bu durum da tarım ve hayvancılık ürünlerine yani gıdaya insanların ulaşmasının sıkıntılı, zor olacağını gösteriyor. İşten çıkarılan ya da ücretsiz izne ayrılmaya zorlanan insanlar salgın sürecinin uzaması ile birlikte maddi olanaklarını tüketecekler; kiralalarını, doğalgaz, elektrik, telefon, su vb. faturalarını ödeyemedikleri gibi yiyecek alabilme durumları da ortadan kalkacak. Kaldı ki “daha sürecin başındayız” denilen bu günlerde bile, yiyeceğe, temizlik malzemelerine ulaşma sorunu yaşayan insanlar var. Ekonomik nedenlerden dolayı gıdaya ulaşamamanın dışında; karantina, sokağa çıkma yasağı, sağlık sorunları vb. nedenlerden dolayı evde kalanlarında gıdaya ulaşması için gerekli altyapının olmadığı da televizyon ve gazetelerdeki haberlerden çok açık bir şekilde görünüyor. Kıtık sorunu yaşanmasa bile yiyeceğe ulaşamayanların “açlık” sorunu baş gösterecek, boy verecek. Bu da doğal olarak kıtlığı

beraberinde getirecek. Bu durum bir toplumsal krize daha doğrusu bir isyana neden olabilir/olacak.

Egemenlerin korkuları gerçek kılınabilir

Egemenleri korkutan en önemli şeylerden bir tanesi yaşanacak bu toplumsal kriz sonucunda ortaya çıkacak "isyana dalgası". Ortaya çıkacak/çıkabilecek sosyal/ekonomik talepli yönünün sistem odaklı bir noktaya evrilerek politik talepler aşamasına ulaşması ve şiddetinin her aşamada ivmelenerek artması egemenlerin tüm kaygılarının odak noktası. "Hepimiz tehlikedeyiz" retoriği sürecin önünün alınabilmesi için kullanılan bir tampon/absorbasyon aracı.

Tüm ülkelerdeki sağlık ve sosyal güvenlik sistemlerinin "kar" odaklı kapitalist ele alışlarının salgınla birlikte enkaza dönüşmesi var olan düzenin pratik olarak insanların gözünün önünde çökmesi, salgına rağmen fabrikalarda işçilerin çalıştırılması kapitalist sistemin dünyadaki tüm halklar tarafından sorgulanmasına neden oluyor. Küba gibi sosyalizmden etkilenmiş ülkelerin sağlık ve sosyal güvenlik sistemlerinin toplum odaklı oluşu ve salgından neredeyse hiç etkilenmemiş olduğu gibi dünyadaki pek çok yere doktor göndermesi de toplum odaklı politikaların halklar arasında olumlu gösterge olarak kabul edilmesini sağlıyor. Ayrıca siyasi-ekonomik-sosyal vb. sorunların çözümünün sosyalizm olduğu olgusu daha çok kabul edilir oluyor.

Süreci komünistlerin çok sıkı bir şekilde ele almaları gerekiyor. "Toplumun gerçekliğine bir sınıf ancak eylemleriyle nüfuz edebilir ve onu bütünüyle değiştirebilir." (Georg Lukacs) Bir salgın sürecinden geçilse de, komünistler ortaya çıkan tüm sorunlara sorunun olduğu yerde müdahale etmelidir. Bunun içinde aktif olunması, sürecin etkin öğeleri olarak çalışılması gerekir. Var olan sorunun pratik ve siyasi çözümünün birliği noktasında ajitasyon-propaganda geliştirilmelidir. Bir toplumsal yardımlaşma ve dayanışma ağı oluşturulmalı, çeşitli siyasi çevrelerle birlikte böyle bir ağ oluşturulmalıdır. Yemek pişirip dağıtmaktan, küçük çocuklara mama bulmaya, belli bir yaşın üzerindeki insanların ilaçlarının tedarikinden, çeşitli sağlık sorunları olanların tedavi süreçlerinin organizasyonu ve pek çok noktada "çözüm" üretilebilir. Özellikle mültecilerin içinde buldukları durum acilen yardım elinin uzatılmasını gerektirmektedir. Kapitalizmin ayrıştırıcı ve yalnızlaştırıcı yanına karşın sosyalizmin birleştirici, bütünleştirici, toplumsallaştırıcı yanının en güzel örnekleri hayata geçirilmelidir.

"Süreç, Biz Sağlık Çalışanlarımızı Fazlasıyla Yıprattı"

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki testler ve önlemler kesinlikle yeterli düzeyde değil. Şu an bile bizler pozitif olabiliriz ve çalışmaya da devam ediyoruz.

Koronavirüs pandemisinin ortaya çıkışından bu yana sağlık çalışanlarının çalışma şartlarına yönelik pek çok tartışma oldu. Özellikle çalışanların hastanede malzeme eksikliği çektiği ve maske başta olmak üzere koruyucu malzemeye erişimde sıkıntılar yaşandığı TTB başta olmak üzere pek çok kurum tarafından dillendirildi.

Sürecin devamında yine çok sayıda sağlık çalışanının Covid-19 testi pozitif çıktı ve pozitif vakalardan hayatını kaybeden sağlık çalışanları oldu. Bu süreçte TTB Merkez Konseyi de Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'ya bir yazı göndererek durumun vahametini paylaştı.

Binin üzerinde sağlık çalışanının testinin pozitif çıktığı bu sürece dair biz de İstanbul'daki pandemi hastanesinde çalışan bir hemşire ile röportaj yaptık. Süreçte yaşadıklarını, eksiklikleri sorarak bu zor koşullar altında sağlık çalışanlarının durumlarını sorduk.

-Sağlık çalışanlarının çalışma alanında malzeme eksikliği yaşandığı biliniyor. Bunun çalışma standartlarına etkileri nedir?

Koronavirüsün etkilerinin ilk görülmeyle başladığı andan itibaren malzeme eksikliği çekmeye başlamıştık. Bırakın N95 maskesini; önlük, tulum ve cerrahi maskeyi dahi bulmakta zorlanıyorduk. Zaten elde olan cerrahi maskelerimizi de 24 saat boyunca kullanmak zorunda kalıyorduk. Ekip olarak pozitif vakalar geldiği andan itibaren bu eksiklikler yüzünden bir hayli endişeliydik. Zaten bu endişeyi gidermek adına da tüm ekip internet üzerinden tulum, maske, galoş, gözlük ve önlük dahi sipariş etmişti.

Şu an için cerrahi maske ihtiyacı yok gibi. Ancak daha önemli olan N95 maske, gözlük, eldiven gibi koruyucu ekipmanların eksikliği giderilmedi. Malzeme eksikliği haricinde, koronavirüs salgınının ardından çalıştığımız alandaki tüm ekip 24 saat nöbet tutmaya başladık. Bu şartlarla birlikte eksiklikleri de hesaba katacak olursak, süreç biz sağlık çalışanlarımızı fazlasıyla yıprattı. Bu şartlar altında elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.

İstanbul'da binin üzerinde sağlık çalışanının Covid-19 testi pozitif çıktı.

SÖYLEŞİ

Sağlık çalışanlarına yönelik testler ve önlemler yeterli mi?

Ben kendi çalıştığım hastaneden örnek verecek olursam kesinlikle yeterli değil. Biz yoğun bakım servisinde çalışıyoruz. Burada ne bana ne de çalışma arkadaşlarıma şu ana kadar test yapılmadı. Yani bırakın normal zamanlarda test uygulanmasını, Covid-19 belirtileri gösteren 2 arkadaşımıza istediğimiz testler dahi yaptırılmadı. En önemli belirtilerden "ateş ve öksürük" olan bir arkadaşımıza sadece 2 günlük rapor verip eve gönderdiler. Diğer arkadaşım ise tomografisi çekilip 4 günlük rapor verilip eve gönderildi.

Aynı belirtileri gösteren başka bir doktor arkadaşımıza da, yoğun ısrarları sonucu tomografi çekildi. Ona da aynı şekilde 4 gün rapor verip eve gönderdiler. Bu arkadaşımız da rapordan önce 24 saat bizimle birlikte nöbete kaldı. Bu doktor arkadaşım belirtileri ileriki günlerde çoğalınca test yapıldı ve pozitif çıktı. Tabii onunla birlikte nöbete kalan bizlerin de kafasında binlerce soru işareti oldu, "acaba bize de bulaştı mı" diye. Çünkü dediğim gibi bu belirtileri gösterirken 24 saat birlikte nöbet tuttuk.

Yani sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki testler ve önlemler kesinlikle yeterli düzeyde değil. Şu an bile bizler pozitif olabiliriz ve çalışmaya da devam ediyoruz. Bu noktada; tüm sağlık çalışanları için belirli aralıklarla yapılacak testler bunun önüne geçebilir, bizim için de pozitif bir adım olabilir.

-Pandemi hastanelerinde doluluk oranları ne durumda? Yeterli sağlık çalışanı var mı?

Çalıştığım kurumdaki örnek verecek olursam, bulunduğum serviste dahil ol-

mak üzere birçok servis salgının ardından Covid-19 servisine dönüştürüldü. Sadece birkaç alan "temiz alan" olarak bırakıldı. Doluluk oranları hakkında bir şey söyleyemiyorum. Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'nın açıkladığı rakamlara paralel rakamlar verebilirim. Onun dışında şu an hasta sayısına bakınca karşıladığı sayı da yeterli gibi duruyor.

-Peki esnek çalışma saatleri ve uygulamaları nasıl ilerliyor?

Esnek çalışma saatleri arasında bir uyumsuzluk var. Biz zaten çoğu zaman nöbet usulü çalışıyoruz. Çalışma saatlerindeki bir esneklik şu an yok, zaten yönetim de hastanede nasıl uygulanacağını bilmiyor. Kendi çalışma alanım dışında, diğer meslektaşlarımda da fazlasıyla çalıştığını biliyorum. Yine en az 24 saatlik nöbet şeklinde çalışmaya devam ediyoruz. Tabii bu sayının arttığı da oluyor. Ama dediğim gibi esnek çalışma saatlerine yönelik ne hastane yönetiminin ne de çalıştığımız birimin bir uygulaması olmadı.

-Peki son olarak biriminizde çalışan kronik rahatsızlığı olan çalışan var mı? Varsa bu çalışanlar için önlemler alınıyor mu?

Benim çalıştığım bölümde kronik rahatsızlığı olan arkadaşım yok. Hastanede kronik rahatsızlığı olan bir arkadaşım bu süreçte birkaç dilekçe yazdı. Bir süre sonra dilekçeler sonucu izne ayrıldı. Umarım bu süreçte kronik rahatsızlığı olan arkadaşların çalışma şartları yeniden düzenlenir.

SALGIN KOŞULLARINDA 1 MAYIS; ORTAK TALEPLER ETRAFINDA BİRLEŞİK MÜCADELE!

1 Mayıs'ta, fiziksel mesafe, sosyal yakınlık kuralına uygun bir şekilde, sokağı içine alacak ancak onu aşan bir kapsamda, sınıfın birliği ve dayanışmasını yaratıcı yol ve yöntemlerle örmek için şimdi bir adım ileri!

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de işçi ve emekçiler, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı salgın koşullarında karşılıyor. İşçi, emekçiler açısından salgınla birlikte tablonun ağırlaştığı, emek ile sermaye arasındaki çelişkilerin derinleştiği koşullarda 1 Mayıs'a yürüyor.

Tarihe çok kısa bir yolculuk yaparsak; 1 Mayıs Amerika'da işçi sınıfının verdiği mücadele ile gündeme geldi. 1886 1 Mayıs'ında ABD'nin Chicago kentinde işçiler, 8 saatlik iş günü için genel greve gittiler. Polisin ateş açması sonucu, çok sayıda işçi katledildi ve yaralandı. İşçi liderlerinden Albert Parsons, August Spies, Adolph Fischer ve George Engel düzmece tanıklar ve kanıtlarla idam edildi. Ve ardından 1889'de II. Enternasyonal'in, 1 Mayıs'ın, bütün dünyada işçilerin, birlik, mücadele ve dayanışma günü olmasını kararlaştırması ile birçok ülkede kutlanmaya başladı.

Türkiye'de ise ilk olarak 1906'da 1 Mayıs işçi ve emekçiler tarafından da kutlanmaya başlandı. Dünyanın birçok ülkesinde ve Türkiye'de baskı, saldırı ve katliamlara rağmen işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ta sermayeye, sömürücü düzene meydan okumayı sürdürdü, kazanımlarına sahip çıktı, yeni mevziler için güçlü çıkışlara ev sahipliği yaptı!

Uluslararası proletaryanın, 134 yıllık direniş ve bedellerle dolu bu yolculuğu, bu-

gün son derece ağır tablo karşısında gerek dünyada gerekse de ülkemizde gelecek adına umut ve ilham vermeye devam ediyor!

AKP'den kazanım görüntüsü altında hak gaspı!

Türkiye'de de tıpkı diğer emperyalist merkezlerde olduğu gibi yetkili ağızlardan "Evde kal" çağrısı yapılırken çarklar sağlıklı olmayan koşullarda çalışmak zorunda bırakılan işçi ve emekçiler sayesinde dönüyor.

AKP iktidarı, salgının yoğun olduğu kentlerde dahi fabrikalar ve inşaat sektöründe işçilerin çalışmasını kısıtlamaya veya durdurmaya dönük adım atmamaktadır. Emek ve meslek örgütlerinin, demokratik kamuoyunun, salgın tedbirleri adına, genel bir karantina uygulaması, bu kapsamda tüm işçilerin ücretli izinli sayılması çağrılarında ise iktidar zaten tatil yapılan hafta sonlarında iki günlük sokağa çıkma yasağı ilan ederek cevap vermiştir.

Kovid-19 salgını başladığından bu yana yaşananlar, AKP-MHP bloğunun, süreci bir fırsat olarak gördüğünü ve işçi ve emekçilere değil sermayeye kalkan olduğunu göstermiştir. "Virüsün sınıfı yok" iddiaları eşliğinde pandeminin etkilediği işçi, emekçiler için herhangi bir tedbir alınmadı, ücretsiz izne ayrılan yüzbinler ise adeta açlığa terk edildi.

Uzaktan çalışma, kısa çalışma, telafi çalışma süresinin uzatılması gibi öneriler ve

son olarak bir taslak olarak sunulan 3 aylık ücretsiz izin uygulanması gibi atılan ya da atılmak istenen "adımlar" işçi ve emekçilerin daha fazla mağdur edilmesine neden olmaktadır.

"3 ay işçi çıkarılması yasağı" yalanıyla aslında işçilerin ücretsiz izne çıkarılmanın yasal zemini hazırlandı ve ezilen işçi emekçiler 1170 liraya mahkum edildi. İşçilerin sendikal örgütlenmesinin önüne yeni engeller getirildi ve grev hakkı gasp edildi!

AKP iktidarı, algı yönetimindeki ustalığını, gerçeği ters yüz etmedeki uzmanlığını pandemi döneminde yeniden konuşturuyor. Bugüne kadar sınıfın kazanımlarına dönük saldırıları, zaman yayararak, parça parça yaşama geçiren AKP iktidarı, salgını fırsat bilerek 20 yıldır yapmak istediklerini 20 günde yapmaya soyunmuş durumdadır.

Bugüne değin gerek emekçilere ve kadınlara gerekse de hapishanelere dönük tasarrufları devrimci-demokratik muhalefetin mücadelesiyle karşılaştı. Şimdi ise salgının yarattığı durumu, istediği düzeyde hayata geçiremediği saldırıları, intikamcı bir şekilde hayata geçirmeye başlamıştır.

Kazanılmış Haklarımızı Korumak, Geleceğimize Sahip Çıkmak İçin!

Türk hakim sınıflarının, "zararlarını" onaran uygulamalar yerine tarımda, sanayide, sağlıkta, işçi ve emekçilerin taleplerinin karşılanması acil bir ihtiyaç olarak ortada durmaktadır. Söz konusu kesimlerin haklı taleplerini gündemleştirmek, bunların takipçisi olmak devrimci, ilerici ve yurtseverlerin omuzlarındadır.

1 Mayıs'a giderken emekçiler, iktidarın ağır saldırılarıyla karşı karşıyayken başta inşaat sektörü olmak üzere çalışmak zorunda bırakılan pek çok sektörde işçiler isyan bayraklarını çekmiş durumda. Devrimci, ilericilerin gücünü, sokaktan, fabrikadan ve üretimden aldığı gibi bir gerçeklik varken bugün bunun koşullarının olmaması ortak talepler etrafında bir araya gelmeye engel değildir.

Salgın gerçekliği, bugün meydanlarda on binleri bir araya getirmeyi imkansızlaştırmaktadır. Ancak devrimci, ilerici, yurtseverler emek ve meslek örgütlerinin dayanışmayı yeni biçimler altında büyütmesi anın zorunlu bir görevidir!

Salgına rağmen sistem çarklarını çevirmek zorunda bırakılan iş kollarındaki işçilerin talepleri başta olmak üzere bugün sınıfın genel talepleri etrafında buluşmak için uygun zemin vardır buna uygun yol ve yöntemlerde açığa çıkarılabilir.

1 Mayıs öncesinden başlamak üzere, salgına rağmen sadece maske ve eldiven verilerek çalışmak zorunda bırakılan sağlıklı emekçilerinin düşük ücret ve sağlıksız koşullarda çalıştırılan inşaat işçilerinin, öte yandan işsiz kalan milyonların taleplerine, öfke ve tepkilerine kulak vermek gereklidir! İktidarın sınıfın ve emekçilerin on yıllardır verdiği mücadele sonucunda elde ettiği kazanımlara yönelik bu kapsamlı saldırısının sonuçlarıyla salgın sonrasında milyonlarca insan karşı karşıya kalacak. Bu durum sınıfın öfkesinin büyüyeceği, yeni direniş, eylem ve isyanları göreceğimiz anlamına gelmektedir.

Tamda bu yüzden salgın sonrası sermayeye karşı verilecek mücadelenin koordinatlarını bugünkü duruş, ezilenlerin arasındaki dayanışma belirleyecektir.

Gelinen aşamada devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerin, emek ve meslek örgütlerinin çalışmak zorunda kalanların taleplerinden başlayarak bir bütün olarak halk sağlığının korunmasını da içeren talepler listesiyle; dijital alanın yeni imkanlarını kullanarak birleşik bir duruş sergilemesi vazgeçilmezdir.

1 Mayıs'ta, fiziksel mesafe, sosyal yakınlık kuralına uygun bir şekilde, sokağı içine alacak ancak onu aşan bir kapsamda, sınıfın birliği ve dayanışmasını yaratıcı yol ve yöntemlerle örmek için şimdi bir adım ileri!